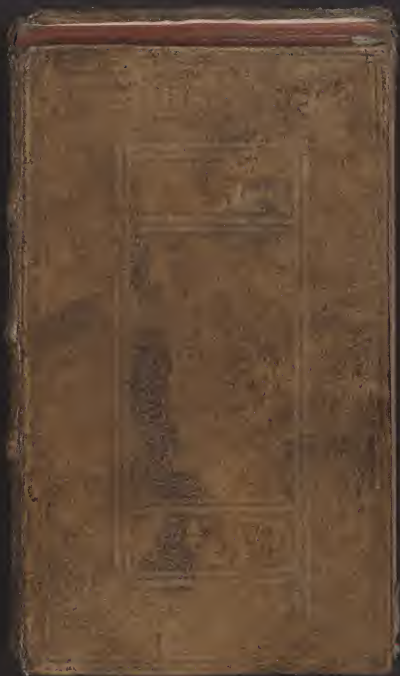

Daglegt
Kvølld og Morgun-
Offur,

Er ein trwud Sal kann frambera
fyrer Gud i hiartnæmum
Saungum og Bæna Akalle
sijd og arla um Vikuna,
sier i lage til Kvølld- og Morgun-
Hwss-Lestra, lagad og
samannteked.

Psalm. XCII. v. 1. 2.

Pad er ægiætur Hlutur DRottne Packer ad
giøra, og Lof syngia þijnu Nafne, Þu
hinn hærste! Ad Morgne
þijna Myskun, og ad Kvøllde
þinn Sannleik ad kunngiøra.

Selst innbunded. 16. Fiskum.

Prentad a Hoolum i Hialltadal,
Af Petre Jonssyne.
1780.

Til Leſarans.

Titellenn ſyner Innehalld og Tilgang Þeſſa Bæklings. Þad i hønum finſt, hefur fleſt hijngad til vered Oþryckt, og er nu epter Auctorum eigen Handar Rite prentad; So þo Pſalmarner (um hveria hier er eigenlega talad) finneſt i ſumum ſkrifudum Exemplaribus i nockrum Stødum mismunande fra þvi, þeir hier fyrer Sjooner koma, kemur þad Oefad þeſs vegna, ad þeir ſem kveded hafa umbreita optlega Orda-Tiltæke og jafnvel Innehalldenu, þa þeir gefa ſlijkt vitad fra ſier, hvad einkanlega hefi var vid orded i Viku Pſalmum Sr. Þorſteins Ketelsſonar. Eg ydka og nyt þier, Gudelſkande Leſare, þetta (ſem allijtaſt ma ſem lijtell Vidbæter Sijdara Parts þeirrar Islendſku Pſalma Bookar), ſo Guds H. Ord mege hwar vor a medal rijkuglega i allre Þeckingu og Vidurkenningu. Skrifad a Holum i Hialltadal, a þann gamla Heitdag. Ared 1780.

H. E. S.

And-

Andvarp uñ rettskickada Bænrækne.

(Sr. M. E.) Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

O þu Gud Fader! Fader miñ, framkem eg aumur þetta Siñ, eñ fyrer Auglit þitt, med heita Bæn og Hrooped mitt, so Hiartad verde af Sorgunum kvitt.

Mig lockar bidia, Myskun þiun, miøg þess utkrefur Þørfen mijn, eñ get þo ei bedid, nema þiñ Ande legge Lid, lat hañ veikum hialpa mier vid.

Þu kallar mig ad koma til þijn, kalla eg aptur nu til þijn, ad komer Myskun med, og hollast veiter Hialpræded, hradt so lijfgest bidiande Ged.

HErra! verdugur ei eg er, ad þitt Barn heita mege hier, samt skal mijn Sorga Vøru: þijn breiter Millden Giædsku-giørn, sem goodur Fader vid sijn Børn.

Heyrdu nu Bænar-Hrooped mitt, hyl ecke Naudar Andlit þitt, Muñsens Ord þeckuest þier, Fødur Hiartad Lijkn sem lier, lat nu opnast bidiande mier.

O! hversu fagna eg þa mun, af þiñe Hialp og Medaumkun, nær Bænheyrslan kemur klaar, og aliteñ merke øll mijn Taar, af þier Fader, Myskunar haar.

JEsu liwfe Lausnare miñ, leys upp mijn Twngu Fiøturiñ, Fijngre Almættes med, so fagurt Lof þier fæe tied, fylgia lat og bænræked Ged.

Lat mijn vegna þitt blessad Blood, Bænar frambera Orden good, so nu fyrer Naudar Stool, Myskun fiñe og Fridar Skiool, eñ føgur reñe upp Gledeñar Sool.

Opna Himneneñ yfer mier, an so Hindrunar minnar hier, þreyngе sier þar i gegn, øflugt Bænar Abl og Megn,

sem

ſem wtpreſſaſt vid Tauraña Regn.

Þitt Blood, er minn af-þvode Breſt, Þijns Fodurs Hiarta mijke betſt, ſo til mijn, ſem er tied, ſundurbreſte Myſkun med, og miñeſt ai ſitt Fyrerheited.

Þar eg kann bidia ei ſem ber, Arnadar Madur vertu mier, Guds hægre Hende hiai, Synduuum giør mig frij-añ frai, med fyllre Diørfung eg beded get þai.

Hrind þu Diøfle og Heimenum; Holld og Blood med þeſsGyrndunum, mitt eiged dempa og deyd, ſo Bæn mijn i Trwñe giøreſt greid, til Guds i allre þreyngiande Neyd.

Heilage Ande i Hiarta mier, hroopa, nær ſem eg bidia fer, ſo Andvørpen verde heit, aun Þijn er Bæn mijñ einkis neyt, aumum Krapt og Hiaulpræde veit.

An Þijn eg JEſum ecke kañ, akalla edur nefna hann, miñ DRottenn, betſt ſem ber, eiñ þu verka allt i mier, Andagt, Tal og Hugſaner.

Andvarpanernar allar þu, wtpreſſa af miñe Sailu nu, Hugſkoted hreinſa meſt, upplys Skilningeñ eiñig beſt, Aſetningeñ gooda ſtadfeſt.

Ebl þu Vonena eiñig med, auktu Trwna og Þolgiæd-ed, Eſaſemd allre hritt, ſo hier mijn Sail og Hiartad mitt, Hwſed Bænar æ ſieu þitt.

Bænheyr, bænheyr, bænheyrdu mig, bidiande i dypſtu Audmykt þig, hærſt Þrenning Hiaulpar-trygg, ai Foot-Skør þiñe eg flatur ligg, fram til þijdrar Myſkunar hygg.

Almætted þitt og Elſkan neyt, eiñig Þijn Naudar Fyrerheit, ſem eru ſo aiſiwdlig, Hiartans Fader, hvetia mig, ad hroopa, vona og treyſta ai þig.

Fyrr enn þu Bleſſan bijter mier, bleſſade Gud, eg ſleppe ei Þier, allt verde iñſiglad, er eg, Fader, um þig bad. Amen, i JEſu Nafne ſie þad. A M E N.

Vikn

Viku Psalmar,

Kvedner af Studioso
Porsteine Sigurdar syne.

Morgun Psalmur a Sunnudegum

Ton, Upphef eg Augun mijn.

SKAPare Lioossens skiær, skyldt er ad allar bær, Skepnur sem skapader, skipest til Hlijdne hier, so ber og hverre um sig, sijfellt ad lofa þig, og syngia um þitt Nafn, þad eingenn sie hier jafn.

O mijn Saal! upprijs þu, ei tef vid helldur þu, ei laat þu ollum ver, einsamlre fara hier, sem hefur þo meir þaad, þijdre af DRottens Naad, helldur enn hitt annad; Hveria launar þu þad?

O hvad vid erum blind! alltijd vid drijgium Synd, fyrer Naad sofnum Sok, soddan Greidska er lok, O hvad vond Illska er slijkt! ei gielldst hier lijku lijkt, Kunnroda mesta maa, mier slijkt allann Tijd sæ.

Græt eg þvi Glæpe mijn, Gud minn, og flij til þijn, fegenn i fullre Von, fyrer JEsum þinn Son. Reikner þu Raunglætid, raunar stendst

A eing

eingenn vid; Enn so Meñ Otteſt Þig, er Naad Þijn mildelig.

Af Þeirre Giædſku Gnoott, gafſtu mier Værd i Neott, ſo ecke ſakade, Soott, eda neiñ Skade, fraa ollu Feare og Pijn, frelſter Þu Skepnu Þijn, ſo Liooſed lijta maa, lifande Monnum hiaa.

Allt gott eg af mier braut, eg ſiaalfur biod mier Þraut, Þu ſaaſt mier aumur aa, Angiſt leyſande fraa. O! hvad er einn Son Manns, ad Gud ſo minneſt hanns? Hvern Dag er Naad Þijn ny, noog kann ei metaſt Þvi.

O Notteñ minn, Dijrd ſie Þier, daglega ſogd af mier; Þijn Lofgiord Þrotne ſijſt, Þitt Valld er ſtodugt vijſt, almaattugur Þu ert, allt heſur Þu vel giort, hver Dagur hermer Þad, hygge Meñ riett Þar ad.

Eñ Þeſſe eiña meſt, aa hverium Þrenning beſt, Almættes Orde med, af eingu ſkapa ried, Dags-Lioos, hvert deilde Þa, diñum Myrkrum i fraa, Þannig kom Þeſſu i Lag, Þann fyrſta Viku Dag.

O JEſu! eg bid Þig, ad geyma ſafnann mig, og leida Liooſſens Veg, lifa ſo mege eg, ad Synda Myrkren ſvort, Siſonhvorf mier faae ei giort, ſiertu mitt Saalar Lioos, Sæla, Vernd, Hlijf og Hroos.

Dijrdlegur daudum fraa, Dags Þeſſa Morgne aa, uppreis fyrer Almaatt ſinn, Endurlauſnare minn, ſo vek mig Syndum af, ſijdann Þiñ Vond og Staf, hugga laat Hiartad mitt, og

hallda

halldа vid Bodord þitt.

Ord þijn sem i Dag þu, oss lætur kennast nu, gef, ad eg gete rett, i goodu Hiarta rootsett, ad sære Avöxt þann, er þier vel lijka kan, þinne Naad, Þrenning blijd, þidðnande Lijfs um Tijd.

Eg fel nu allt Raad mitt, under Lijknar Valld þitt, Lijkama, Lijf og Sæal, lijka Vit, Heyrn og Maal; JEsu minn, minnstu mijn, mier forda allre Pijn, Adstod og Ande þinn, adstode Veikleik minn.

Leid so fram Lijf mitt hier, leyser þu sijdar mier, ad þacka þinne Naad, Þioodanna Hiælpar-Raad, i Glede hærstum Dag, halldande Sabbatz-Dag, um Allder eilijfar, ædst Lof syngiande þar.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Þier Drottenn þacka eg.

Hoos Dagsens lided er, losadur sie Gud minn, sem hefur hallded mier, vid Hiælpar Armlegg sinn, eg vil þar wtaf syngia, hvad vel þu geymder Þrælenn þinn.

Þvi vil eg fegenn fwo, ad Footum lwta þier, mitt Hiælpræd minn JEsus, medann eg life hier, ætijd skal eg þig prijsa, þijn Lofgiørd sie i Munne mier.

Þu sadder Sæal og Lijf, so gafst mier Rauna-Boot, enn varst mijn orugg Hlijf, af Satans Viela-Root, lietstu mig friælsann fara, visija

Lijfs Gotu greidder Foot.

Avi mig aumann Mann! eg blijt þo jatla þad, ad marga Jilsku vañ, ei hef þier vel þioonad: Forlaat þad, Faderenn goode, fyrer þijns Sonar Dreyra-Bad.

Ad vijsu eg giarnann vil, Vilia þijns gaa sem berl, enn eg finn opt þar til, Orku og Framkvæmd þver: Avi mig Eymdum hladeñ! Hver mun af þessu hiaalpa mier?

Eg þacka þier minn Gud, fyrer þinn Son JEsum Christ, af hvers Nægd eg feck Naad, af Naad med betre Vist, sem hann mun sijnum veita, þa Hormum snijr i Fognud fyrst.

O JEsu! Erfd miin best, eg þreye tijdt þinn Fund, Utlegd full Eymda mest, er mijn Hiervistar Stund, ei maa hier fulla finna, Farsælld aa þessa Heimsens Grund.

Frelsa mig, Fader minn, fraa þessum vonda Heim, og leid til Lijffsens iñ, loksens fraa Voda þeim, sem almennt yfer gengur, fleirster virda mest Volld og Seim.

Graatbeidne minne gegn, mitt gooda Hiartans Traust, auk mier so Andar Megn, ad Trwen gioorest hraust, sem eflaust aa þig vone, og heyre giarnann þijna Raust.

Þaa Stund eg þreya aa, i þessum Sorgar-Dal, minn JEsu, mier vert hiaa, meira ei gyrnast skal: Kom HErra kiær! ei seinka, kalla mig i þinn Dijrdar Sal.

Frantz-

Framar eg bid þig blijdt, bevara mig i Noott, so fordest Faared strijdt, Fylgd þijn mier giore roott, frels mig fraa öllu illu, Andar-Meinum, Neyd, Hryggd og Soott.

Eign mijna alla fraa, Olucku vernda betst, so ecke sake uppaa, sialfs þijns Giof, er þu lietst, mig hafa Umsioon yfer, Blessun þijn hana blesse betst.

A þig set alla Trw, alldrei mig fraa þier rek, med soddann Sinne nu, Svefnværd og Naader tek, aarla mig apteur, heilann, enn dijrdlegann fraa Dauda uppvek.

Morgun Psalmur aa Maanadøgum.

Ton, A þier HErra hef eg nu Von.

Mund mijn, fagnande upprijs þu, og lofa Gud med Hug og Trw, sem vel þig vernd-ad hefur, af Myskun sijn, fraa Eymd og Pijn, aagiæta Frelsan gefur.

Eg laa og svaf sem laatenn Mann, er Lid eck-ert sier veita kann, hann virdtest hiaa mier stan-da, so Ovinar, ei kunnu par, illskufull Svik mier granda.

O Drottenn, þu gafst mier Lucku og Lijf, lietst mig ei smacka Daudanns Kijf, ei refster Ill-giord mijna, O! hversu maa, eg þacka þa, Giæd-sku og Goodvilld þijna.

Lofadur siertu goode Gud, þu gefur Lijfs og Andar Frid, öllum sem aa þig trwa, i Skioole

þijn, fyrer utañ Þijn, ugglaust meiga þeir bygga.

O Gud! hvad stoor þijn Giædska er, get eg þad ecke rett sem ber, wtsagt med mijnum Muñe, þijn Millde-Verk, mikel og sterk, Mañs-Vit ei skilia kunne.

Himnarner boda þetta af þier, þar uñ Festingen Vitne ber, sem þu i Fyrstu setter, i Midiu þar, sem Vatned var, þennann Dag þad wtretter.

HErra, þijn Speke alviis er, ecke neitt verdur helldur þier, Omættugt Ord ad viña, Æru, Dijrd, Prijs, sem æ er vijs, aller þier skulu iña.

Virdstu mig enn ad vernda i Dag, virdstu i Nææd ad siaa minn Hag, vert þu mijn Festing friida, i Lijfe og Deyd, vid allre Neyd, eingu skal þa meir kviida.

Misgiørder forlaat mijnar nu, af Mykun i Nafne JEsu, gef mier þær rett ad grææta, og fordast miøg, so mætte eg, uñ sijder af þeim lææta.

Olucku og Slisum af mier stijr, ædste Gud sem i Hædum bijr, og gef mier Lucku gooda, blessa allt mitt, sem er Laan þitt, og virdst mijn Verk ad stoda.

Hvad er mijn Æfe Heime i? Ein hostug Reysa, og jafnann þvi, hladenn med Mædu marga, i soddann Pijn, hrekst Saala mijn, sem Lamb ææ medal Varga.

Hvar vid skal eg þaa hugga mig? HErra JEsu, eg treyste ææ þig, veit ad eg verde eige,

ad

ad Spotte þeim, Ovita Heim. Leid mig af Lasta-Vege.

Audsiin mier Rꜳd, minn goode Gud, geym mig vel i þinne Tialldbwd, hvar eg mun hoolpenn bliisa, lꜳt Andlit þitt, mier liisa bliidt, so mun miin Sꜳla lisa.

Farꜳdum siꜳ mier aumur ꜳ, Ovina Hondum leys mig frꜳ, so felldann mig ei fꜳe, med Viela-Mok, og vond Samtok, Villd siina ecke siꜳe.

Þu yfergefur alldrei þann, er þier af Hiarta treysta kañ, ſiu Von er Sꜳlu minne, sæt Harma Boot, Sorgum i moot, so biid epter Hiꜳlp þinne.

Þu munt eflaust ꜳ þinne Tiid, þrioota lꜳta mitt Eymda-Striid, og gefa Glede ſanna, alls Betsta Nægd, eiliisa Frægd, ꜳ Iord lifande Manna.

Kvøllld Psalmurenn.

Tou, Heimsens Pisod i ollum Attum.

DAgs Liooſed Noottenn burtu ber: Gud oss liise, og Vegenn viise, i Villu-Myrkrum Heimsens hier.

Giꜳdska ꜳ Nottenns miin giætte i Dag, milldelega, marga Vega, minn til betsta greidde Hag.

Skiool þitt miin Hliisd og Skiølldur var, so engenn smꜳde, eda nꜳde, Ondu minne ad

granda par.

Vel mœ eg una þar vid þvi, ad Dagferd ed-
na, an Stoor-Meina, framdroo mitt Fødur-
Land i.

Viist mætte þikia vænt um þad, Odum liid-
ur, ecke biidur, so snart bere ad Sælu-Stad

Þa Utlendinga Heimsens hier, er Synd
flua, a Gud trwa, til Æfiloka rett sem ber.

Þig bid eg, Saal miin, glogat þu gæ, ad þvi
leingra, afram gengur, þess minna eg epter a.

Vid hofum leinge safnad Synd; Hvar
mun lenda, hvern fær Enda, Holldsens Fiisn og
Lysting blind?

Af þeim hver einn Skadsemd uppskier, er so
fylgde, ad ecke villde, lifa Gude i Heime hier.

Þvi er nu komed meir enn Maal, Illsku ad
græta, og af þvi læta, er fordiarfar Liif og Saal.

Jeg kiem nu til þiin JEsu minn, med Vd-
ran sanna, ei mier banna, Fridar dijrsta Fad-
menn þinn.

Fyrer þig sialfann siin mier Vægd, Lækner
Meina, laat mig reyna, Lidsemd þijna og Giæd-
sku Nægd.

Fyrst þu hefur mig hijngad til, af Naad spar-
ad, og bevarad, alldrei framar vid mig skil.

Forlaattu mijna miklu Sekt, af Giædsku þinn,
og gief eg kynne, siidann varast Synder frekt.

Leys mig fra Skada, Skom og Neyd, Hrygd
og Vanda, Hollds og Andar, hialpa mier i

Liisi

Lijfs og Deyd.

Eins bid eg þig um̃ þessa Nǽtt, til þijn vake, kalle og kvake, Sæl mijn, Holld so hvijlest rótt.

Alijttu mig i Millde og Nǽd, hiaa mier vertu, Hiaalp mier siertu, allt mitt blessa Efne og Rǽd.

So skal hier gladvær sofna uppaa, heilann aptur, HErranns Kraptur, ad Morgne lǽte mig uppstaa.

Þier sie Dijrd og Lof Þrenning blijd, af ollum Twngum, sogd og swngenn, eins sem hun var allann Tijd.

Morgun Psalmur at Prydiudsgum.

Ton, Yfirvalld vijsa.

Ó Hiartans HErra! Hygg þu ad minne Rǽust, lát Prauter þverra, mitt hærsta Hiaalpar Traust. Arla vakna eg til Þijn, og vil þess fegenn gaa, aarla virdstu ad minnast mijn, mier þijna Adstod lia, ad rett sem bære, Reyfelsis Foorn eg fære: Þier Lof sege og þacke betst, þennann Dag einna mest. Þier Lof sege og þacke betst, þennann Dag einna mest.

Þu mijn vel giætter, þar eg sofande laa, Bol burtu rætter, blijdann Dag lietst mig sia, Lausnarenn goode Lof sie þier, Lijke þinn alldrei siest, Dijrd og Valld þitt eilijft er, ollu stioornande betst, aa Himne og Jordu, i fyrstu Skepun giordu, er predika Almatt þinn, og Speke sier-

hvort Sinn, er p. A. þ, og S. sierh. S.

Med Magtar Hende, miog vel komst þessu i Lag, viidt fra Burlende, Votn skilder þridia Dag, og sagder: Jorden gefi good, Gros þau imesleg sie, sem ei fyrr a Folldu stood, frioossom allshaattud Tre, Skepnan strax hliidde, Skaparanum er priidde, so ad midur siidann var, Salomon priiddur þar, so ad m. s. v, S. p þ.

Hier maa eg miina, margfallda Skylldu siaa, og læra ad siina, liwsa Hliidne sem maa, Gude þeim er giorde mig, og gaf Vit, Heyrn og Mæl, enn took Þiqons Mynd uppa sig, ad frelsa miina Saal. Avi mig aumann! illann Þræl Maattar naumann, eg hef þessa illa giætt, og liitt hanns Rædu sætt, eg hef þ. i. g, og l. h. R. s.

Forlaat mier þetta, Fader minn Himnum a, so Blessing riettá, Reidennar liide hiaa, eg vil hliida i ollu þier, og betra so mitt Raad, hier til virdstu ad hiaalpa mier, fyrer H. Anda Naad; Eñ nær eg skeika, af miinum Hollds Breiskleika, riettu mier þaa Hiaalpar Hond, so hressest Liif og Ond, riettu mier þaa H. H, so h. L. og O.

O JEsu goode! Graatande bid eg þig, fraa Synda Floode, ad frelsa aumann mig, so ei Dauđans Diwpe i, dreckest þar Saala miin, helldur gef hun fare frij, i Fodurland heim til þiin, þaa hana leysir, loksens fraa Holldsens Hreyse, Þolennmoodur þess eg biid, þad verdur Glede Tiid, Þ. þ. eg b, þ. v. G. T.

Enn i Dag take, Engell þiñ Vakt ꝏ mier, so eckert sake, Sꝏl og Lijf hvar sem fer, og lꝏt Satan ecke nꝏ, ad svijkia veikann mig, rek hañ fioott ꝏ Floottа frꝏ, framleid mig Giæfu Stig, ꝏ Footſkør þinne, Blessan og Biorg eg finne, uppfyll Naudsyn alla mijn, epter Gnægd Nꝏdar þijn, u. N. a. m, e. G. N. þ.

Med soddann Sinne, vijk eg til Verklags mijns, þad wte og inne, adnioote þess Fulltings, sem þu JEsus sialfur mier, sender af Himna-Thron, enn mig taker þu ad þier, þad er mijn Hiartans Boon, i Lijfi og Dauda, eingra þar kenne Nauda, so skal vera vel til Frids, og vænta DRottenns Lids, so skal v. v. til F, og v. D. L.

Fodur og Syne, samt helgum Anda med, so alldrei dvijne, sie Lof og Lofgiord tied, fyrer sijna sætu Nꝏd, og sierhvør Giæde oss veitt, blesse hann Siooenn, Lopt og Lꝏd, lꝏte þeim ecke neitt, megna ad spilla, Magt nie Heypt Drekans illa. Sꝏl mijn, DRottenn, Dag og Nꝏtt, dijrdke af mesta Mꝏtt. Sꝏl mijn, DRottenn, Dag og Nꝏtt, d. af m. M.

Kvølld Psalmurenn.

Lon, Zebaoth, DRottenn dijr.

PRidiudags þroted er, þægt Lioos so dimꝏ fer: O JEsu! Andlit þitt, yfir mier lioome blijdt, vertu mijn Vernd og Hlijf, vort blessada Lioos og Lijf.

Hier sege eg Þöck og Lof, þu sem mig leyster af, Eymdum og Andar-Neyd, illum og bræadum Deyd; Hws og Heimile mier, Heill, Blessan og Næd veitter.

Lijkamenn lwenn þvi, leggiast mæ Hvijlu i, ad sefest Sorg og Strijd, sem vier um Lijssins Tijd, hliootum ad heyra þrcatt, hladner Eymdum Dag sem Nætt.

O! hversu margur Mann, meinar sig farsælann, ef getur grædt sem mest, og gænge ad Oskum flest, vafande Volldum i, Velferd Sælar sleppe fraa.

Margur feck mikenn Aud, med stoorre Hugar-Naud, hlaut sijdann honum fra, hryggur Veg Daudans gæ, so leid hanns Æfin wt, er var hladenn Sorg og Swt.

Eins foor þeim feck stoor Volld, fliott greip hann Æfi-Kvolld, Minning þess fannst ei meir, mættu vijst kioosa þeir, ad hefdu ei Heimsens Tæl, haft kiært, þad er tijnde Sæl.

Ad vijsu veglegt er, vel so ad bloomgast hier, enn þar skyllde ecke vid, ædra stundum gefid, mioq blind Mannskepnan er, minn Gud virdstu ad stioorna mier.

Vanbrwkan velldur þvi, vor, þessum Heime i, ad Skepnan Edles good, ordsakar længann Nood, O Gud! læt alltijd mig, ollu framar stunda þig.

Sæll er hver sem þig kann, so geyma i Hiartans

lans Rañ, ad h:ñ vijl't eige sier, æfinnlegt Skiool hiaa þier, hvor sem þier helldur fast, hann mun alldrei fortapast.

Enn hinn sem elskar hier, of-miøg þad stund-legt er, hann stendur Hætta i, HErra geym mig fraa þvi, veit ad eg vone aa þig, veida laat ei Brøksorg mig.

Gief ad eg giete mest, gooda Trw aa þier fest, ad vaan Ahyggiu mijn, eble mig Blessan þijn; So ecke siaalfum mier, Sorg og Mædu auke hier.

Laat þo ei Lere mig, leida fraa Giæfu Stig, nie annad Olag mitt, assala mier Laan þitt, med Wru i Otta þijn, eg stunde riett Kallan mijn.

O DRottenn! aumka mig, af Hiarta eg bei-de þig, margfalldre Synda-Sekt, sie eg mig hladenn frekt, minn Gud ei minnst þar aa, Mysk-un þijna laat mig faa.

Eg bid þig enn i Noott, unn mier ad sofa roott, so gleyme Sorg og Pijn, Saalen vake til þijn, Andskotans ollum nu, Araasum burt fraa mier sny.

O JEsu! allt mitt Raad, annest þijn Gud-dooms Naad, Hond þijn mier hlijfi vel, henne eg mig befel, yfirgief þu mig ei, allra sijst þaa hie-dann dey.

Guddoomsins Þrenning þijd, þier sie Lof all-ann Tijd, af ollum Twngum tied, til þess eg styrke med, lioomande Lioossens Hyrd, þaa lijta ma eg þijna Dijrd.

Morg-

Morgun Psalmur a Midvikudøgum.

Ton, A Gud alleina.

JEsu Nafne, enn þessa Morgun-Stund, af mijnum Svefne, upprijs eg gladur i Lund, þvi Gud mijn giætte, og geymde Vondu fraa, so ecke mætte, Saal eda Lijf mitt þiaa, HErra eg ætte, hveria Stund Lof þitt tiaa.

Ei aa ad þegia, um̃ þetta Twnga mijn, hell dur satt segia, sijfellt um̃ Verkenn þijn, af ødrum vinnast, alldrei slijk nockurn Veg, er fleire finnast, fræg, good, og dijrdarleg, eñ mætte minnast, maklega, veikur eg.

Fioorda Dag fordum, i Fyrstu Skopun betst, med Magtar Ordum, minn Gud, þu tilreidd lietst, Himen-Lioos hreinu, hver Tijma, Daga og Ar, aavallt adgreine, enn Jørd verme Sool klaar, hvad allt ad einu, til Enda Heimsins staar.

Minn JEsu mæte, milld Sool Rettlætesins, bid eg burt-ræte, Bøl og Dimu margs-kyns, sem Hug og Hiarta, hier vilia tijdum þiaa, Lijfs Lioosed biarta, lijse mier jafnann hiaa, sem Groo-med svarta, af Saal minne ried faa.

Heims brygd-lioos Bloome, blecke þig ei, mijn Saal, Lyst hanns þo lioome, er Lijfs Hæske og Taal, laat þier vel lijka, Luckuþaa Gud veiter, hinns hyrdt ei smijkia, HErrann betst fyrersier, sijst faae slijkad, forbodenn Agyrnd þier.

Af Giæsu þinne, giøra skalltu ei Raan, þeim

þier

Þier finnst minne, þu veiter einga Smaan, og ecke helldur, ofunder meire Mann, opt Voda Elldur, af slijkum Rokum brann, sem Vondu velldur, vestur þeim kveikte hann.

Minn Gud mier veite, Millde þijn Styrk og Lid, ad Ills ei leite, enn gef eg stunde Frid, og lat mig ecke, i Hendur falla þeim, sem hvers-kyns Hrecke, hafa ad na Vallde og Seim, þig mitt Skiool þecke, þu hefur sigrad Heim.

O JEsu goode! Af Hiarta bid eg þig, þad þijnu Bloode, þu virdest hreinsa mig, af Jllgiord minne, er Hiartad skelfer frekt, miog morgu Siñe, mig hefur Synden bleckt, so Frid eg finne, forlat mier mijna Sekt.

Framar eg beide, Fader minn, Honden þijn, i Dag mig leide, eingre so mæte Pijn, i Eymd og Mædum, ætijd mier stattu hia, af Himna Hædum, Hiaalp og Blessan mier lia, Ovinar Kiædum, Arasum leys mig fra.

A Giædsku þijna, eg vona fyrr og sijd, Vægd virdst mier sijna, vegleguft Þrenning blijd, þier Þacker fære, þier beige eg mijn Kne, hvad hellst sig hrærer, Heidur þinn late i Tie, Odaudleg Æra, eilijfum Gude sie.

Kvolld Psalmurenn.

Ton, Gief þinne Christne goodann Frid.

NOOtten er komenn Sool ei siest, senn skal til Hvijlu ganga, Lioossens Fader mier lystu

best,

betst, leid mig um̃ sijder þaangad, sem eingenn Sorg sær aangräd.

Þu hefur enn nu þennann Dag, þijna Barnskepnu sparad, þar ad auk greidt til Goods mim̃ Hag, giædskulega bevarad, aan Slijsa eg hef þvi hiärad.

Fyrer þetta sem annad allt, eg vil þig losa og prijsa, enn med þvi Hiartad mitt er kallt, mig virdëst þu upplijsa, og sialfur Vegenn vijsa.

Overdugleika veit eg minn, vid Haatign þijna ad ræda, med þvi eg Ofal Afbrot vinn, opt vill þad Hiartad mæda, Gud minn, þad virdstu græda.

Heyr mijna Rødd, mitt Hiartans Maal, hiaa þier gott Alit faae, so ecke mijna aumu Saal, ofmikel Pijna þiaae, Giædska þijn Lidsemd liaae.

Odum rennur mitt Æfi-Glas, sem annar Vatna-Straumur, vidlijkt sem folnad Folldar-Gras, ser eg burt hiedann aumur, ei tefur Tijmenn naumur.

Veit mier ad stunda Vitsku þaa, ad vid Heims mune eg skilia, og leggia mesta Alwod aa, ad fylgia þijnum Vilia, eñ sijst mijnar Synder dylia.

Hæske mikell er Heime i, HErra mijn virdstu giæta, under þinn Verndar-Væng eg fly, Versolld skal ecke sæta, þu einn maatt Boled bæta.

Þannig mig i Noott þier eg sel, þinn Engell hiaa mier stande, saa ed mig geyme og vernde vel so vondur Myrkra Ande, mier sijst nie

mij-

Hiijnu grande.

Ollu þvi vonda afvend nu, er eg forskulldad hefi, Frelsare minn, ei frá mier snu, Fylge þitt Vord mier giefi, og hvorskyns Hrygder sefi.

Fødur, Orde og Anda sie, ædst Diird unn Jord og Himen, eins sem hun var ad Upphafe, af ollum Tungum samenn, unn Allder Allda Amen.

Morgun Psalmur a Fimtudøgum.

Ton, Anda, þinn Gud mier gef þu viijst.

DIird og Lof sie þier DRottenn minn, daglega eg vil þig priisa, og snemma Morguns uppstadenn, Agiæte þinu tiisa, liika so Aptne ad, aptur viidfrægia þad, sliikt sie minn Vane og Wiisa.

Wiist minn Styrkur of veikur er, ad vinna sliikt rett sem bære, þvi bid eg, HErra, hiálpa mier, Hiartad mitt endurnære, Anda þiins Astgiof bliid, i Dag sem hvoria Tiid, þacknæma Foorn so fære.

Þu hefur vel mig frelsad frá, Fáare og margskyns Vanda, þar eg i Noott sem lætenn lá, lierst mig heilann uppstanda, enn fyrer Augu mier, yfer furdannleg ber, þau Verkenn þinna Handa.

Fugla Loptsins og Fiska med, sem fiara a Siáfar Grunne, oss Monnum til Upphellides lied, i Dag framleida kunne: Fordum þiin Skipan skiir, fæda þu Sæal miin diir, hvors Gooda

Gud oss unne.

DRottenn eg þacka þinne Naad, þad strax i fyrstu hefur, minnar Naudþurftar þannig gæd, þu ollum Fæde gefur; Eg beide Blessan þijn, birge upp Fatækt mijn, hier medann Hölld mitt tefur.

J Dag minn JEsus aptur foor, upp til sijns Fødurs blijda, Sigre hroosande HErra stoor, þaa hier var bwenn ad strijda, i ædstu Tign nu er, og bidur fyrer mier, þvi skal ei Prautum kvijda.

Hiartad mitt vid þad hugge sig, þo Heimsins Sorgum mæte, ad Frelsare minn fyrer þig, fæe eg loksens Kiæte, um Eilijfd Himnum aa, ødrum Guds Børnum hiaa, hvar eingum Eymdum mæte.

Enn aa medann þad ecke sker, og eg verd hier ad þreya, gef þu eg alldrei gleyme þier, gott Strijd veit mier ad heya, hafne mest Hreckia Stig, hallde betst Trw vid þig, so meige i Drottne deya.

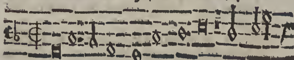
Um Mæle þesse þennann Dag, þu lætur aa mier hrijna, annastu Lijfs og Andar Hag, aumka Barnskepnu þijna, afstijr þu allre Neyd, Olucku, brædum Deyd, sijst laat mier Satan tijna.

Verde þiñ goodur Vilie aa mier, Verk mijn farsæl og blessa, lausann mig alldrei laat fraa þier, i Lijfs Voda Heims þessa, þvi Lijf mitt, Eign og Ond, eg fel i þijna Hond, eiñ mættu mig vidhressa.

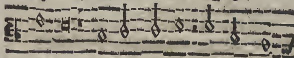
Enn

Enn eg vil þier ad Aptne Dags, Aftsemdar Lofgiörd bliida, fegen af Hiarta fæera strax, Frelsarenn allra Lijda, yfirgief alldrei mig, af þvi eg vona aa þig, blessud sie þrenning þijda.

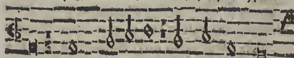
Kvølld Psalmurenn.

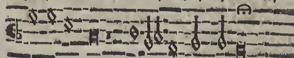
Himneske Fader heyrdu mig, eg hroo-

pa aa þig, lijt livost til mijn, af Myskun

þijn, Kvølld komed er, Christe hiaa mier,

bw þu og blijf, bevara Saal og Lijf.

Sæta Lofgiörd eg sege þier, sem verdugt er, af þinne Naad, eg hefi þaad, Lijf, Foostur, Frid, Frelse og Grid, þo styggda eg þig. O DRottenn aumka mig.

HErra JEsu mier Huggun sijn, hiaa þier Saal mijn, Harma-Boot fær, þaa Hryggden slær, þitt Holld og Blood, sem hiaalpar þiood, wtgefid er, einnig til Lausnar mier.

O! hversu sterk var Elska þijn, og Ast til mijn, af henne þar, ei Daudenn bar, Kvolldmaaltijd sw, innsetter þu, Saal mijna betst, sedur og lijf-gar mest.

Fyrst eg er ordenn eitt med þier, O JEsu! hier, skal engenn mig, skilia vid þig; Hvad vantar þaa? Hvor skada maa? Allt einn þu vannst, En-durlausn Saalum fanst.

Gefi þad Mysku Guddoomleg, ad alldrei eg, brioote af mier, slijk blessud Kior, helldur med Trw, þier hlijde nu, og unne betst fyrer utan nockurn Brest.

Meire er Giædska og Goodvilld þijn, Gud minn til mijn, helldur enn eg aa nockurn Veg, wt faae tied, nie Ordum med, þackad sem ber, þar sialfur Eign þijn er.

O Gud! veittu mier Anda þann, er byggia kann, þijn Millde mæt, og Myskun sæt, legg Lof-stijr þiñ, i Munneñ miñ, og vernda mig, fraa oll-um Glæpa Stig.

Fel eg mig nu i Fadmenn þinn, Frelsare minn, unntu mier roott, ad sofa i Noott, gef mier þinn Frid, og geym mig vid, allskonar Neyd, illum og braadum Deyd.

Alldreie sifiar Augu þijn, ædsta Hiaalp mijn, fraa

fra Satans Slægd, og Svika Nægd, forda þu mier, og mijnum hier, þijn Blessan blijd, blesse mig allann Tijd.

So vil eg gladur sofna nu, sæte JEsu, yfir mier vak, a Briooft og Bak, alla Lijf-Stund, i Voku og Blund. Ædst Lof og Dijrd, ætijd sie DRottne skijrd.

Morgun Psalmur a Føstudøgum.

Ton, Christo Hofund mijns Hialpræbes.

HErra mijns Lijfs og Hlijfdar-Mwr, Hialpræbes Biarg, Frelsare trwr, a Morgne þessum Andvarp mitt, uppstijge fyrer Vellde þitt, enn Adstod þijn, aptur kome hijngad til mijn.

Af øllu Hiarta eg þacka þier, þijnar margfalldar Velgiorder, Ojafnt er fared ockur med, allt gnæfir þitt Myskunar Ged, þu elskar mig, eingu nijtann sem Stigge þig.

Avi mig auman Mann i Dag, minnest eg a þann fyrsta Hag, sem DRottenn skapte Adam i, epter Mynd sinne, Lasta frij, og sette hann, Hofdingia yfir Heim giorvann.

Fullsælu skorte ecke a, þo eitt Tre være skiled fra, af hveriu neyta ecke bar, þeim annad sierhvad leanad var, O ill Fior-Rad! og Grædge, er hrepptu Guds Onad.

Illsku þeirrar eg enn ber Giolld, yfir mier rijkia Daudans Volld, hier ad auk mig i hverskyns Pijn, Hertekenn færde Illgiord mijn, ef

þessu moot, ei hefde DRottenn funded Boot.

Eign sijna komna i Oskop slijk, aumkade JEsu Myskun rijk, þesse einn geck ei þvi framm hiaa, þar eg haalfdaudur epter laa, yfir Blygdan mijn, breida rede hann Klæde sijn.

Ohlijdne mijna einn þu barst, allt til Kross-Dauda hlijdenn varst, O! hversu laagu þwngt aa þier, þeñañ Dag mijnar Illgiorder? Skaparenn doo, so Skepnan næde Lijfi og Roo.

O hversu strijda Hryggdar-Naatt, hefur þu minna vegna aatt! O hvad vel þessa ad eg nijt, allmargann Værdar-Tijma hlijt! Þu keypter mig, wr Kvolum fyrer sialfann þig.

Med Hiartans Audmijkt, Ast og Trw, eg vidurkenne þetta nu, Jardar Madkur, jaa miñe er, enn Myskun sw þu veiter mier, hverneñ maa eg, hana launa þaa nockurn Veg?

Hiaalpa þu JEsu HErra minn, ad Hiaalpræde sens Kaleik þiñ, medtake eg rett, enn møgle sijst, mier hefur þu hann blessad vijst, og mikle mest, med Orde og Verke Nafn þitt best.

Eñ framar, Saal mijn, siaadu hier, hvad Synden þwng og banvæn er, þig vid hana þar fyrer skil, þeink ecke hun sie Barna-Spil, þann þig gaf frij, þier ei krossfestu uppaa ny.

Blijde JEsu! eg beide þig, med Bloode þijnu ad hreinsa mig, af allre miñe Synda-Sekt, er Samvitskuna þiaer frekt, gef mier þiñ Frid, gior mig sattann þinn Fodur vid.

Þitt

Þitt Sveita-Bad, Saar, Dauda og Pijn, set eg i Dag aa millum mijn, og allra minna Qvina, ofmikeñ Styrk þeirra lina, mitt Hiaalpar Traust; heyr þessa mijna Bænar-Raust.

Þannenn legg eg, Lausnare minn, Lijf mitt og Saal i Fadmenn þinn, giørdu vid mig sem þocknast þier, þinn Vilie allra betstur er, vid hann mig ven, Vegsemd og Dijrd sie þier, Am̃.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Olldungar Juda annars Dags.

DAgs-Stund þesse nu wte er, Efi-Tijd vor so loksens þver, þa HErrann ser ad heimta uppaa, þad hann ried liaa: Vid skulum, Saal mijn, gior þess gaa.

Einn DRottenn hefur ockur lied, oll þau Giæde sem hondlum med, þannig eigum vid ecke par, allt þad Laan var, utann einsamlar Syndernar.

Enn lijka sem þad Adam geck, ad hañ Reikningskap standa feck, so numum vid Lijfs Aptne aa, ei sijdur þa, Skyl ockar Giørda greida faa.

Æ þvi midur! hanns Oduggd faunst, ecke honum þad betur vannst, hvers vegna saara Sorg og Neyd, sakfelldur beyd, Syndanna Verdkaup, daprann Deyd.

O mijn Saal! Hversu midur þaa, mun fyrer ockur standast aa, sem alltijd hofum illa breytt, og ei þvi skeitt, helldur DRotteñ til Reide reitt?

Til Sialfrædes og Synda mest, sijfellekega Skepnan best, verdur ad þioona vondum mier, eg veit þad ser, ad vijsu ei sem vera ber.

Sem Adam giordu eckert Skiool, Eykurnar, þegar hann sig fool, so gyllda ecke Goodverk mijn, i Guds Augsyn, ad geyma mig fraa Straff-sens Pijn.

Skal eg þa slijkum Eymdum i, orvinglast? Nei, fiærre sie því, þo Synden mikel sie og lioot, samt henne aa moot, veit eg til liggur betre Boot.

Hiartanleg Ydran heiter sw, hafande aa JEsum sanna Trw, sem giordest Foorn og Borgun betst, fyrer Broten verst, þaa hann aa Krosse kvalenn sietst.

Þannig vijk eg nu Maale mijn, minn Lausnare til Giædsku þijn, vijsa mier aumum ei þier fraa, i Eymd og Þraa, med því eg vona þig uppaa.

Laat mier gagna þitt Lausnar-Gialld, laat mier ei granda Daudanns Valld, Illgiord mijnæ sem annad Sky, afmæe frij, Grædare minn, þijn Naaden ny.

Fyrr enn hier skiliast verd eg vid, veit þu mier aumre Skepnu Grid, i Undum þijnum eg mig ver, alls Þurfe hier, fraangad til Reiden framm-hiaa ser.

Mier tak ei þijna Myskun fraa, so mætte eg Hiaalp og Blessan saa, eins geym mig sem þinn Auga-Stein, so engenn Mein, skade, ellegar

Skelf

Skelfing nein.

J þvi Trauste skal sofna sætt, so Plæning Dagsens verde bætt: DRottenn, sem verndar Jsrael, eg mig þier fel, þu munt mig aptur vekia vel.

Af Hiartans Grunne Tru þier, fyrer allt þad gott þu veitter mier, med Verke og Orde viist skal tiaa, og vel þess gaa, so lenge sem eg lifa maa.

Morgun Psalmur a Laugardøgum.

Ton Fader a Himna-Hæd.

SS Gud! aarla til þijn, ørmagna Saalu mijn, þyrster i þurru Lande, Þrauter margar lijdande.

Svale mier Naad þijn nu, nærande veika Trw, medtak Grætbeidne mijna, fyrer Myskunseme þijna.

Þier enn eg þacka a, þijdlega best sem maa, ad hefe Hvijlder fenged, og hægt þadan wtgenged.

Þo saarleg Sorg og Pijn, sieu riett Verdlaun mijn, enn lietst þu ecke þetta, yfer mitt Hofud detta.

Helldur hefur þijn Naad, Hefndar-Straffed afmaad, enn giort mier allt til gooda, gladt mijna Saalu hliooda.

Hardara hverium Klett, Hiarta þad kalla eg riett, er þetta ecke bræde, ef til þess hugsa næde.

Vel sie þeim, Velgiærd moot, vinnur a Lostum Bÿt, þecker og þackar lijka, þijdlega Giæd-

sku slijka.

Sie eg vid soddann Hag, Siöunda Viku-Dag, hvern þu, heilage Fader, helgader og bless-ader.

Fullgiördum Himne, Heim, og hveriu sem er i þeim, hvijldest þu, HErra blijde, hætter vid þad Stoor-Smijde.

Enn þvi sem ædur er sagt, ollu helldur vid Magt, Forsioon þijn fyrr og sijdar, fram til el-lijfrar Tijdar.

Eins sem þu giörder allt, eins fyrer þig giör-vallt, hiælpast, vidhelldst og varer, Verolld þijn Giædska sparer.

Lof, Dijrd og Þock sie þier, þinn Lijke hver-ge er, þu ert sæ ollum gefur, og eckert þeiged hefur.

Þu ert sæ, hvert eitt Holld, um Hafed, Lopt og Folld, helldur med goodum Giædum, gefur Blessan af Hædum.

Só skal nu alldrei eg, efa þad nockurn Veg, ad mier þu Fooster fæer, fyrer Lijfs Naudþurft fiæer.

Enn læt mig minnast hitt, ad misbrwka ei Lææn þitt, til Siælfrædes og Synda, sem gyrn-est Hollded blinda.

Helldur audmijkia mig, sem mest; Enn prijsa þig, sꝫ ei mitt Oþacklæte, Orteika þijnum mæte.

Arugyrnd, Aud og Seim, ellegar þennann

Heim,

Heim, lát þu mig lijted ſækia, lꝏngtum helldur þig rækia.

Hiegoome allt þad er, og Skugge ſem burt ſer, eintoomes Synd og Mæde, i Blooma þegar ſtæde.

Enn hver ſem JEſum a, alls Nægter heſur ſa, þarf eige Þrautum kvijda, þo nockud verde ad lijda.

Fra aumre Sorg og Sut, ſvipta mun hann þeim ut, giørvallaun Grat af þerra, Glede ſijſt lata þverra.

O Gud! unn mier þijns Lids, ad geſe mig til Frids, uppa þad oſur-hala, ecke ſtunde mijn Sala.

Bid eg þijn bleſſud Naad, bevare allt mitt Raad, i Dag, ſo engenn Vande, ellegar Haſke grande.

Ad ſkiædur Ovin minn, olldunges Vilia ſiñ, uppfylldann ecke ſiæe, oſmiøg ſo glediaſt næe.

Synd mijna mier tilgef, med hverre eg þig hef, moodgad a marga Vega, mig angrar þad ſtoorlega.

Lwenn i langre Pijn, leita eg, DRottenn, þijn, Hvijld lat mig hia þier finna, og Huggun Symda minna.

Þar Hriggd og Hormung ſlær, HErra! ſtatt ecke fiær, hæg þu þa Meinum miinum, med Naad og Krapte þijnum.

Enn þegar Wſen dvijn, uñ mier ad koma til

þijn

þijn, Hvijldardag lát mig hallda, hiá þier um̃ Allder Allda.

Lijkama, Lijf og Önd, legg eg i þijna Hond, Engell þinn ad mier giæte, eingu so vondu mæte.

Heidur og hærst Lofgiörd, á Himne bæde og Jörd, Fader vor, sie þier framenn, fyrer JEsum Christum, Amen.

Kvølld Psalmurenn.

Ton, Hef eg mig nu i Hvijlu mijn.

ENN vil eg hefia Hug til þijn, Himna Faderenn sæte, ad þier nu fære Önden mijn, audmiwkt Hiartans Þacklæte, sem gott Kvølld-Offur gyllde þad, goode JEsu, þijn nioote eg ad, sosaumur Mijskun mæte.

Eg veit þad engenn wtskijrt fær, alldeiles Vegsemd þijna, eingu ad sijdur eigum vær, alldreie láta dvijna, ad prijsa þig af mesta Mátt, mikla þa Giædsku Dag og Nátt, sem þu virdest oss sijna.

Einkanlega þad aumum Heim, wtgafst þinn Sonenn blijda, so ei fortapest einn af þeim, er Nádar-Bodum hlijda, setiande Trw og Traust á hann, sem til vors Frelses þola vann, Kvaler og Kwgan strijda.

Þesse Nád meire odru er, af þvi vier hennar niootum, annars Heims bæde og so hier, i þvi gooda sem hliootum, ecker helldur oss annad vid, alla Nád, Blessan, Helll og Frid, ætijd vier af

oss brïootum.

Þar fyrer goode Gud þijn Naad, giorer enn þad alleina, ad ei hefur þu oss afmaad, engenn skyllde þvi leyna: HErra! gef vid Þolgiæde þiti, Þriootskunne sleppe Hiartad mitt, og giore Ydvan hreina.

Rettlaate Gud ei ressa mier, raanglaatum Þræl i Bræde, minnstu þad Folldar Fis eg er, fegurst þo Lijsed stæde. Eg reide uppaa eingañ mig, O miñ Skapare! nema þig, siaa til hvert satt eg ræde.

Nær eg þig hefe næger mier; Nu, hveriu skal eg kvijda? Trwfeste þinnar Elsku er, ecke sem Helmsens Blijda, hun bilar þegar þarf sem mest; Þiñ Vande er ad duga best, þijnum, nær Þrauter lijda.

Þvi ertu, Saal mijn, Orooleg, ervidt þo sijnest veita? aa DRottenn vil ad vijsu eg, vona, og til hanns leita, hann sier og proofar Hiartad mitt; Hafe Mennerner Alit sitt, þvi skal eg lijted skeita.

Allt þad stundlega Enda fær, eins Neyd og Lijfsens Mæte, ei veit nær dapur Daudenn slær, Dreyssugum þar wr Sæte, hiñ Besæle og vænta maa, Volædenn ad leysast fraa: Hver þessa giorla giæte.

DRotteinn minn Gud, eg þacka þier, þitt Lof vil eg wtbreida, ad þu nnyskunar ætijd mier, er Vondsku drijge leida, af Mootstandara miña Hond, mijnu hiaalpader Lijse og Ønd, so eckert

Mætte

mætte meida.

Hiælpa mier þannig HErra minn, hiedast af einnig lijka, lææt alldrei goodann Engel þiñ, upp hiedann fræ mier vijkia, þegar gengur æ moote mest, mig styrkie þa og hugge best, Gud minn, þijn Giædskan rijka.

So veit mier nu ad sofa voott, og sætt i goodum Rædum, Vernd þijn geyme mig vel i Noott, vid Satans Skemdar-Rædum, ollu illu mig frelsa fræ, Fridar-Bod þitt lææt Svølun fæ, margskonar Þijngslum þiædum.

Þiæningu Lijfs og Þrautum mijn, til Þarfa virdst ad snwa, þad er ei annars utann Pijn, ablande Mædu og Lwa, forgefins er þad viñum vier, vilier þu ecke blessa hier, til þijn eins er ad sñva.

Allrá sijdarst nær Efen dvijn, Armædan giører þverra, leid mig i Fride þæ til þijn, þu goode Lijfsens HErra, Gnoogt Fagnadarens gef mier þar, Gledeog Hvijld til Eilijfdar, Sorgar-Taar so af-þerra.

Hæfste Fader, þig heidrum vier, og Hiartans Son þinn kiæra, heilage Ande, einnig þier, ædsta Lof skulum færa, allt þad sem hefur Andardrætt, undertake og sege þrætt: Einum Gude sie Æra. A M E N.

Adrer

Adrer Viku Psalmar,

Kvedner af
Sr. Magnusa Einarssyne,
ad Tiørn i Svarfadardal.

Sunnudags Morgun Psalmur.

Tou, Dagur er, dijrdka ber.

HUD Fader, þijdar þier, Þacker gredsest, sem Nætt-Værder, sætar færder, so eg, med Glede Hag, helgann Dag, hallda mæ þiñ, Hugur, Sæl, Hiarta, Mæl, heidre DRottinn.

Hvijlt eg hef, utann Ef, umlidna Noott, en þijnum Ørmum, Hættu og Hørmum horfenn, i Hiarta mier, Hvijld vel þier, HErra minn Gud! Hryggd þad ver, og hellst fæter, Hiartans Fognud.

Uṁ Himens vijdt, Hvolfed frijdt, Hafed og Jord, lioomar Dagur, lioos og fagur; Læt so, Lioosed þitt, lijsa upp mitt, lioos-daust Hiarta, ad Lifnadiñ, lage minn, vid Lioosed biarta.

Þess

Þess bid eg, þu minn Veg, til þijns Mustereſs, eñ vilier greida, alls an Leida, ætijd, Sal niin ſiws, hellſt þitt Hws, af Hiarta þreyer, þier ſo beſt, þocknadeſt, a þeſſum Dege.

Hiartad veikt, Hormum beigt, Hunangs ſæt þijn, Huggun gledie, eñ Sannleik ſedieſt Sioon myrk, Rauſt þijn ſie, Yndæle, Eyrum mijnum. Munn ahrær, þeim Fullting ſær, Fingre þijnum.

Gef mijn ſie, Gudrækne, groodurſett beſt, til þinna Hæda, Hiartans Ræda, heſieſt: Gleym ei mier, glæpugum hier, Gud lijknſamur! A Andvarp þad, wt⸗preſſad, eg æ ſie tamur.

A þeñañ Dag, med Dijrdar Hag, O Rotteñ JEſu, þu reiſt af Dauda, þiña Sauda, þraut Sorg: Unn þu mier, einnig hier, upp eg ſtæde, fra allre Synd, ſo annare Mynd, yfer⸗klædeſt.

Vegur beinn, ertu einn, og Sañleikur, Lijf yndæla: Æ vyrdſt mæla, i Dag, Lijfens Ord, hærſtu heyrd, i Hwſe þijnu, gefſt af þvi, Glede nij, Gede mijnu.

A þijn Briooſt, Ylm⸗ſæt liooſt, eg nu legg mig, Sorgum hleſta, Svolun beſta, Sal mijn, þar af ſær, þa Ovær, Þrauten pijner, Lijfs um Stig, lijſga mig, Lijfs med Vijne.

Aptur a moot, hijr med Hoot, HErra JEſu, ſyrer Ord þitt biarta, i mitt Hiarta, eg bid, legg þu þig, lat ſo mig, Leid ei glata, og utann Styggd, Heims wr Hryggd, til Himens rata.

Hærſt⸗

Hærstnefnde, Huggare, heilage Ande, ad Þessum Dege, þad mier seger, þitt Ord, þier var wthellt; J Hiartad hrelldt, hell þier mitt inn, so gledieſt eg, Gedz ujn Veg, vid Glede-Straum þinn.

Siin þu mier, sialfa hier, Sool Rettlætes, og heñar Vængia, (hvers mig leingar), Hialp-ræd: Ad Yrunar-Tear, bleyte Brar, besta Krapt veit, ebldu Trw, eins gef þu, Elskan sie heit..

Lifnadinn, lættu miñ, lagast sem betst; Angist harda, Hiartans-Jardar, hept þu, mijn vert greid, Lijfs um Leid, Lækning Nauda, Sorg burt fleit, sijdarst veit, sælann Dauda.

Þrenning dijr, heilog hijr, helga mig nu, ad allar Siijdur, enn þinn friijdur, i mier, verke hær, Kraptur klar, so Kvijda ei bere, Hiartad mitt, þad ñe þitt, þægt Mustere.

Sofnudinn, þier lat þinn, þiona i Dag, med einu Hiarta; Hræsnes-Artar, hept Þel, fyrer þitt Mal, sierhver Sal, Sivt þo reyre, i goodu mest, grooe best: Gud þad heyre!

Hiaa ofs skiær, heilog, vær, Hvijld vidhalldest, þeirrar niootum, þar til hliootum, þa Hvijld, goodum hier, geymd sem er, med Gudsutvolldum, hvar eilijft, sællt, sætt, yndællt, Sabbath holldum. AMEN.

Sunnudags Kvolld Psalmur.

Ton, Dags Vøku er eñ nu Ende.

Packer eg gladur giøre, þier Gud Fader minn Vaktare, þu sem ad verndar Jsrael, og um̃ lidenn Dag mig geymder vel. Kyrieeleison.

Þo sære Synda Fiollde, samt skal aa þessu Kvollde, einasta vera Athvarf mitt, Auglit ad koma fyrer þitt. Kyrie-eleison.

Þu hefur aa þessum Dege, þvi vil eg gleyma eige, uppfrædt mig bæde og advarad, aaminnt trwlega og vel huggad. Kyrie-eleison.

Enn nær mig aptur skoda, Otta og Skelfing bodar, ad gaalaus¦nærsta, (sem giørla sie), Guds Orda var eg Heyrare. Kyrie-eleison.

Eg elskade þig ei sem skyllde, Ogiarna mïog þier fylgde, þverlega hef Reglu þijna smaad, þiña Bodorda lijted gaad. Kyrie-eleison.

O Fader! innelega, med Angist og saarum Trega, nu bidur þig um̃ Naad fyrer Rett, Naad-þyrst mijn Saala Hryggdum mett. Kyrie-eleison.

Æ þijn Elska þad gefe, ad Orded sem forsmaad hefe, mig dæme ei nockrum Dege aa, Drottenn heyrdu Andvorpun þaa! Kyrie-eleison.

Guds Son minn Hyrder goode! giør mier i þijnu Bloode, fagrann Kvolld-Roda; Fridar-Nægd, sæ eg af þvi og Saalar-Hægd. Kyrie.

Sem Unge, so eydest Pijna, under Vængena þijna, O JEsu! mig nu aumann dreg, Jl þiñar Naadar þreye eg. Kyrie-eleison.

Þrautahladeñ med Pijooste, af þijnu eg gyrn-

est Briooste, Svolunar = Dropa sætann einn, sem þinn elskande Læresveinn. Kyrie=eleison.

Umvef mig Ormum þijnum, Ovinum hamla mijnum, vidskilen allskyns Voda og Mein, vardveit mig sem þinn Auga=Stein. Kyrie=eleison.

Elskan þijn yndeslega, sem allann burtnemur Trega, sie minn Draumur þa sofna eg, Saalen og Hiartad vake i þier. Kyrie=eleison.

Med þinne hægre Hende, Hugar=Styrking mier sender, enn hin vinstre so æstwdlig, under mitt Hofud legge sig. Kyrie=eleison.

Afklæd mig, (Ast so bindum), øllum þessa Dags Syndum, en fegurste Skrwde finest min, Forþienustu Purpure þinn. Kyrie=eleison.

Sætlega i þeim Svefn=Klædum, so hvijle eg laus fraa Mædum, þar til ad mijnka Myrkrenn svort, og Morgun = Stiarnan upprennur biort. Kyrie=eleison.

O Gud heilage Ande! mijn Adstod i Hrygg=da=Stande, ebl þu og styrk minn Andar Hag, fyrer Orded Guds, sem eg heyrde i Dag. Kyrie.

Blessan, Lijf, Bolvan, Dauda, og Bwstad eilijfra Nauda, leidde þitt Ord i Lioos fyrer mier, lææt mig wtvelia best hvad er. Kyrie=eleison.

Med=fæddum Myrkrum svortum, med þijnum Geysla biortum, sundurdreyf þu siaalfur i mier, sijdst lææt elska þad Heimsens er. Kyrie=eleison.

J þinne Elsku ad sofa, og uppvakna þig ad lofa, Ande heilagur unn þu mier, ꝏ epterkoman=

de Noottu hier. Kyrie-eleison.

Minn Svefn þar mier til bende, muue Lijfs koma Ende, so vake mijn Saal og vare sig, Þo vakande Daudenn hitte mig. Kyrie-eleison.

Huggadu halldenn Trega, Hvijlld veit þeim Óroolega, um̄vend Syndugum Lijfs og Leid, Laſtanna Fiotra af þeim greid. Kyrie-eleison.

Yfer Aſt-bundna mijna, og alla Trwada þijna, vegleguſt Þrenning Vægdar-greid, Vængs Myſkunar þinnar breid. Kyrie-eleison.

Þijn Sool gange eingum under, sem elſka þig Lijfs um̄ Stunder, allt þar til endaſt Rauna-Rool, og reñur upp eilijf Glede-Sool. Kyrie.

Þaa Viſtarveru ad hallda, veit oſs um̄ Allder Allda, hvar vier eiñ fagrañ Sabbatz-Saung, syngium Eilijfdar Dægur laung. Kyrie-eleison.

Mánadags Morgun Psalmur.

Ton, Hiartad, Þankar, Hugur, Siñe.

GUD Fader minn DRottenn dijre! dagſamlegt þitt Heite er, i þvi Nafne eg nu fære, uppvaknadur Lofgiörd þier, fyrer næga Naadar-Stærd, Nætur þæga Hvijlld og Værd, yfer mier þu vyrdteſt vaka, vondt so eckert kuñe ſaka.

Yferſkygging Elſku þiñar, Almætted og Naaden þijn, nam burt Ognan Næturinnar, nu ſig gledur Saalen mijn, þu wr Leynum lætur mig, i Lioos fram̄koma ad prijſa þig, hulde Gud, sem Hiwkun veiter, og Huggun allre til mijn ſl-nrer.

Arla

Arla Viku nu med nijrre, nælægiast eg gyrn-
est þier, ærla þinne Hiaastod hijrre; halld þu
Fader yfer mier, ærla heyrdu Andvorp mijn,
ærla Nααd mig sedie þijn, ærla eg þijna Elsku
merke, ærvakur i goodu Verke.

O Uppsprettα allra Giæda! ollu goodu til mijn
fleyt, Lijf og Sααl hvad mætte mæda, moote þvi
nu Huggun veit; þinn Vijsdoom hier ofann ad,
yfer mig send, er verke þad, ad i Giordum ollum
mijnum, epter Vilia breyte þijnum.

O Guds Sonur Elsku-faste! alla Tryggd er
sijnder mier, þu ert sαα fyrste og sijdarste, iñgeng
eg nu medur þier, Viku nya; Vægdar mier,
virdstu bidia, so ad hier, i þijnu, JEsu, Nααdar
Nafne, nægsta Blessan til mijn safnest.

Nafn sitt þesse dijre Dagur, dregur Mααna
biortum af, enn hanns Lioome lioos og fagur,
leypprande um̃ Jord og Haf, hefur Lioos af Soo-
lu sitt: Sæte JEsu Lioosed mitt! lijstu Hiarta
myrkvu mijnu, medur Nααdar Lioose þijnu.

Hradfara αα Himen-Sloodum, hefur þu so
tilskickad, Mααneñ vex og mijnkar Odum; Mill-
de JEsu! veit mier þad, ad vaxa i goodu og Vid-
gααng sαα, Vondskan dofne æ mier hiαα, so epter
Giædsku Gede þijnu, gete eg hagad Lijfe mijnu.

Pockneft nu αα þessum Dege, þier ad lααta
O Mottenn skie, ad hier leingur lijse eige, Lioos-
en Himens skynande, og upprenna effta Dag;
J eilijst Lioos og Dijrdar-Hag, leid mig inn, so

laus fraa Piinu, lioome sem Sool i Riike þiinu.

Blessun laat mier betsta fala, blessadu mig aa Vegum þiin, blessa oll Ord þau ber mier tala, blessa: tiika oll Verken miin, blessadu Liissens Biargrædeð, blessa hvern sem umgeingst med, blessadu miina Byrde Nauda, blessadu mig i Liise og Dauda.

Ande Guds mier virdstu veita, Vitsku, Krapt og Hiaalprædeð, med nyrre Viku Naadar leita, og nytt uppbyria Framferdeð, auktu Gæfur miinar mest, minnar Stiettar Verkenn best, hellst laat stunda, enn Hollded trega, hneigdu mitt aa gooda Vega.

Leid þu mig aa vissum Vege, Viliann helga ætlid min, af Hiarta þier so hliidnast mege, hiermed uppliis Skilningiñ: Mier naakomnum Mysk- un siin; Millde JEsu Giædskan þiin, frelse og geyme frooma alla, fraa Olucku og Synda-Galla.

Guddooms Þrenning hiir aa Hædum, Hiaastod, Millde, Elsku, Naad, hiwpe oss i Heimsens Mædum, Hiortun glediest Sorgum þiaad; Sierhvern blessa i siñe Stiett, so framgaange og breyte riett. Fridarens Brunnur Frid-streymande, Frid vidhallde i voru Lande.

Hwsen vor og Hiortun bæde, helldst med þiinu Lofe priid, so þier syrer alla Giof og Giæde, greidest Þock og Diirden friid, loks þaa Raunna Dagur dviin, Dag i Lyste-Garde þiin, laat oss skyna um Allder Allda, so eiliisan Priis þier

mætt-

mættum giallda. Amen.

Mannadags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

GUD Fader mijn Hiealp og Hreyste! Heidur, Lof og Dijrd sie þier, sem mig frá øllum Meinum leyster, Mædu og Hita Dagsens hier, mier ad bera lieder Lid, Lijse og Kroptum hieldst þu vid, bægder Sorg og brádum Trega, enn Blessun veitter margfalldlega.

Þijn Undrunar-Verken, Otal Giæde, og allar þijnar Velgiørder, þau vil eg prijsa og þacka bæde, þad mijn dagleg Skyllda er; mikeñ Gooda, marga Náad, mier i Dag þu hefur tiáad; Eñ Vondskan stoor og Synden svarta, særde mieg þitt Fodur Hiarta.

Mijn Samvitska fleire Flecke, fyrer Siooner leider mier, helldur eñ Mánenn: Þad eg þecke, þusund falldar Saurganer, særa Hiarta, og Sorgen stiñ, sárann klagar Muñurinñ. Æ Drotteñ! snw ecke þijnu, Auglite moot Syndum mijnum.

Náadar-Bruñum nægstu þijnum, Náad-streymande upplwk þu, fyrer Sáalar Munne mijnum, miñe Hryggd i Fognud snw, lægdu Myrkra vondu Vølld; vægdu ad Synda hreppe eg Giølld, láat mig ei sitia i Diñu Dauda, wr Diwpe leystu allra Nauda.

Mier þinn Vængia Skugge skyle, skygge á mig þijn hægre Hond, so med Værd og Hægdum

um hvijse, hverse Nætur Myrkra Grønd, Skelfsing allre og Voda ver, Vernd og Skioldur fiert. Þu hier, lijka Mwr i Magne Nauda, mitt og einka Lijf i Dauda.

Millde Guds Son mitt Hiálpræde! miwka Læknis-Henden þijn, Samvitskunnar Undergræde, sem yfer stynur Sálen mijn, dijru Saste Dreyra þijns, og Dyrustase Hrossins mijns, ryd, so Mæda mig ei stange, og Mord-Engellenn framhiá gange.

Nafned JESUS Svolunar sæta, sie mijns Hiarta Innsigle, lijka Teikn og Merked mæta, ad, minn JEsu, þier tilheyre; Enn Dioflullenn Illsku-Þver, ecke hafe neitt hiá mier. Umgyrd mig og allar Sijdur, af Þvi nioga Dageñ lijdur.

Æ eg bid þig innelega, Andvarp mitt ad heyra þad, ef onnur eins Myrkur alla Vega, umkrijngia minn Sængur Stad, og. adur fyrre i Egypto, eitt Lioofs Gosen villder þo, fyrer þiñ Liooma og Lioosid biarta, láta vera i mijnu Hiarta.

So eckert meige Værder vana, og verde Hvijlden elskulig, vollduga þijna Vaktarana, virdstu setia krijngum mig. Veit eg, sá med ur mier, miklu stærre Flockur er, Himen-Sala Hyrdsveitaña, enn hiña sem ad Værder baña.

Heilage Ande i Harma Þwnga, Huggun mijn og Athvarfed, heidre þig mitt Hiarta og Twnga, hefur þu nu Krapta lied, Gott fram-

kvæma,

kvæma, enn' Glæpa Sid, af Giædsku og Naad mier frahalldid; riett hvad giørde, af þier hef þeiged, enn þad mig brestur, mitt er eiged.

Þo hafi eg i Dag med Saurgun Synda, sem nu vid ei dyliast maa, Saal og Hiarta matt afmynda, mier ei vijktu burtu fra, helldur veit ad heppnest good, Hreinsun fyrer JESU Blood, þveiged og laugad, þad so vere, þinn Bustadur og Mustere.

J Svefnenum lat mig sia og skoda, Sælunnar Arfleifd geymda mier, innra vitna, einnenn boda, einum til eg heyre þier, a mitt Hiarta aptur set, Jnnsigled, sem brotna liet, Synd, er Byrde safnar Nauda, til sæluhialplegs bu mig Dauda.

O! þu Diwped Audæfanna, Ogrijpannleg Þrenning skiær, i Lijkn til allra lijttu Manna, sem lijda og strijda fiær og nær, vert sofendra Vaktare, Vine blessa og Ovine; Gief oss ollum goodar Nætur, med Glede a Morgun reis a Fætur, A M E N.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton, Fader vor sem a Himnum ert.

Fagnande Lof eg fære þier, Fader trwr sem mig vardveiter, Pridiadags Morgne þessum a, þviad eg matte reyna og sia, ad þijna Verndan, Elsku og Naad, umlidna Nott mier hefur tiad.

Eg var sem fyrer utañ mig, i mijnum Svefne, enn hafde þig, i mier bwande: Illska og Slægd, Ovinarens var nidurlægd, ad Goodu þu einnenn giørder hier, giørvallt þad Vondt hann hugde mier.

O! hvad sw Giædska er frwabær, Undrunar stærstu mier hun fær, sem mig lætur hvijla Mæsdulaust, so mætte eg hafa øruggt Traust, allre frwaskilenn Eymd og Pijn, under Nwadar Vængiunum þijn.

So sem ad þesse Morgun mier, meddeiler nyu Lioosi hier, Lioos þijns Andlites lwat, O Gud! lysa mier eins, so margblessud, Lijf mitt og Swal med Hugar-Hægd, hafi i þier einum fulla Nægd.

Sierhverium Dege sijn Þianing, sett er um þennann Veralldar Hrijng, af þier Hlutanna Alrwade; Einnenn lwattu þad DRottenn skie, ad sierhvor Dagur i Heime hier, hafe og sijnar Blessaner.

Lwat mig i Dag þig lofande, leita mijns Brauds og giørande, minnar Kollunar Verkenn vond; Veite mier Styrk þijn Nwadar Hond, allt ad framkvæma epter þvi, Orde DRottsenns finnst skipad i.

Hyrtingar ef ad Hrijsid þitt, a Hollded i Dag skal leggiast mitt, frekt sem eg hefi forþienad, Fader, i Bræde ei giørdu þad, mig so ad ecke afmwer, O Gud! þessa Bæn veittu mier.

Guds Sonur minn Immanuel, mijna Swal

þinne

þinne Giædsku eg fel, gior mig i Dag, so þocks-
nest þier, þinnar Naadar og Dijrdar Kier, laat
minna Synda gleymast Giolld, þijn Goodsemd
er stoor og Tryggd margfolld.

Hitte nu nockur Hrøsun aa, Hond þijn mig
styrke og reyse þaa, Skulld minna Synda skiæd,
sem er, skrifadu alla burt fraa mier, laat þu, so
Hryggda liettest Safn, aa Lifendra Book mitt
standa Nafn.

Hiaalpa mier so eg Heimenum, hvorke Syn-
dum nie Dioflenum, Pridiadags Morgne þess-
um aa, til Þioonustu mig eg giore liaa, þvi An-
gur, Fordiorfun, eilijf Raun, eru þeirra hin ret-
tu Laun.

Helldur veit ad eg hlijdenn sie, i Heilagleika
og Rettlæte, med Astundan þioone einum þier,
Adstod og Skiolldur vertu mier, soddann fram-
kvæma i sannre Raun, sialfur verdur þu þaa
mijn Laun.

Freistingen þrøng ef syner sig, i Sannleik þiñ
Ande leide mig, Hormung þaa særer Hiartad
skiæd, Hiartad mitt aptur sialfur græd, i allre
Hrelling og Hugar-Pijn, Huggun mier veite
Giædskan þijn.

O! þu heilage Ande klaar, Ande Kraptar og
Naadar hvar, unn mier gaanga i Andanum,
og aflaata Holldsins Gyrndunum, verka Fram-
kvæmd og Viliann gief, þu veitst ad eg litla
Krapta hef.

Pti

Þu ert Guds Fingur, sem Orded þitt, augs lýsir bert, i Hiartad mitt, innskrifa JEsum; Einnenn nu, öllum Limunum stioorna þu, Hiartans og Munnsins Hreinleike, hiaa mier sie ætijd vaxande.

Rettlætes öllum Avoxtum, uppfyll þu mig og Dygdunum, fyrer DRottenn JEsum sem dasna og skie, til Dijrdar, Heidurs og Lofs Gude, þann dijrmæta Fesiood vernda og ver, i veiku Leyrkere sem eg ber.

Skule i Dag mijn Lijffins Leid, lykta, gef þu mier sælann Deyd, i Fride so hiedann fare nu, og fadme JEsum med sannre Trw, varnadu Meinum Voda Kijfs, og vidhalldtu mier til eilijfs Lijfs.

Þier Guddooms Þrenning Giædsku þijd, eg gef mig til Offurs fyrr og sijd, sem er heilagt og lifande, hijka Gude vel fallande; J Heilsu og Siwkdoome Lykn þijn Lid, legge þeim sem mier koma vid.

Laat mig þier hallda lenge og fast, laat mijna Saal ei fortapast, lijfgadu Trwar Lioosid mitt, læs þijnum Fadme Barned þitt, haldt mier vid Ferel Fridsemdar, og fulla Von minnar Arfleifdar.

Minn epter lidenn Mædu-Hag, mier gef himneskann Glede-Dag, af Egypto þessa Eymda Floods, um̃ þad rauda Haf JEsu Bloods, Fagnadar so ei finne Van, flyt mig i eilijft

Caua

Canaan, A M E N.

Pridiadags Kvølld Psalmur.

Ton, Ad Kvøllde Judar fraa eg fære.

HEJNN Trwfaste Fader Giæda, Fader hvers ei þrotna Ar, burt af Leidum Himna Hæda, hverfur Soolar Lioomenn klaar, Dagur er lidenn, dregst ad Mæda, Diũa og Myrkur yfergaar.

So hafa Hluter aller Enda, utann DRottenns Giædska haa, O! ad morg, sem mig riedũ henda, mættu Broten Ending faa, giord i Dag, hvar Sorg nu senda, og Samvitskunne þijngia aa.

O! mig hulenn Hiwpe Nauda, hvar mun veita Lid og Vægd? Hvar mun frelsa af Faare og Dauda, so fiñe Saalen nockra Hægd? Þad giører Hyrder sinna Sauda, sem hefur Liif og fulla Nægd.

A þessum hef eg Pridiadege, þad nu aangrar Saal og Ged, þier, minn Fader, þioonad eige, enn þraafaldt mijna Krapta lied, Raanglætenn aa vondum Vege, vijs er Hefnd, fyrst so er sked.

Ad Skepnunne mitt Hiarta hneigdest, enn helldur var þier strijdande, til Glæpa og Synda Gaalaus teigdest, Gyrndum hennar hlijdande, Þaankenn vondur þraatt innsmeigdest, þvi er Saalen kvijdande.

Hier af sprettur annar engenn, Avoxtur enn

Skom̃

Skømm og Blygd, til Launa dapur Dáude feng-
enn, diwpar Under, Sorg og Hryggd, Afvega
þo eg sie gengenn, ꝏ skal vona Fodurs Tryggd.
Hiartans Fader, Hegning millda! hroopar
til þijn Sꝏlen mood, i Bræde ei straffa Barn
þier skilda, sem Betrun heiter Lijfs umm Slood,
lꝏt fyrer mijna Glæpe gyllda, Grædarans Kvol
og rauda Blood.
Hiꝏlp og Vægd eg hiꝏ þier þecke, vid hrell-
da Sꝏlu bidiande; Leste mijna leid þu ecke, i
Lioos fyrer þijnu Auglite, i Sꝏrum JESU,
Hryggd so hnecke, hulder og grafner þeir verde.
Guds Sonur minn hærste HErra, sem hefur
Pioons Mynd bored hier, ꝏ burt-teked allt hid
verra, enn eilijft Frelse til-færder, Náꝏnglætesins
þu lꝏt þverra, Pjoonkun alla nu hiꝏ mier.
Pioonustusomu þijna Anda, þeirra trwudu
Verndar Lid, sem krijngum Velldes-Stool þinn
standa, styrkva sendu mier, eg bid, so hrinde Hꝏ-
ska, Voda, Vanda, og verie mig ꝏ alla Hlid.
Nordþyrst Lioon wr Myrkra Rønnum, mig
er svelgia kijs ꝏvallt, med Guddooms Krapte
Giædsku sönnum, gior þu hindrá og apturhaldt,
þvi ad vinna Voda Mönnum; þitt Valld og
Mꝏttur gietur allt.
Frꝏ Ellds og Vatna Yfirgꝏnge, allt þad
geym sem lienter mier, kefiest Hryggdet, Kvijd-
enn strꝏnge, og Kvølen oll sem Hiartad skier,
so þinnar Nꝏdar falenn Fꝏnge, fꝏe sætar
Natt-

Naattværder.

Af Myskun þinne margfolld Giæde, mier i Dag þu auglyster, enn bæt þvi vid, ad nu eg næde, i Naad og Forlijkun hiaa þier, til Hvijldar gaanga; Harma Flæde, hversur þaa og Mædan þver.

Heilage Ande Briooste og Bake, bid eg hlijfe Vardhalld þitt, sofe Augunn, samt þo vake, Samvitskan og Hiartad mitt; Hañ fagurt alldrei fraa mier take, Fridar og Naadar Lioosid sitt.

Veit, eg Synda gilldann Galla, grææte heitt sem mig hefur sked, burt-drijf Nætur Ognan alla, Oroolegum Draumum med, þrønga laat ei Þaanka aafalla, sem þreyta og mæda Hugskoted.

Laat mitt ad þvi Hiarta hyggia, hvørt vid Mædu-Daga Kvølld, ætijd hier eg ei skal byggia, onnur sijdar kemur Olld, hvar Launen Dijrdar þelr skulu þyggia, þijn sem gaasu sig aa Volld.

Naanglætesins Þioonkan þvera, þrioota laatu æ hiaa mier, eñ fyrer þvi hellsta Hugsun bera, hvernig þockmast fenge þier, so þar mætte eg sijdar vera, siaalfur JEsus minn hvar er.

Þrenning heilog þijdar Hægder, þessum Nætur, Tijma aa, ollum veit, og Naadar Nægder, sem Naavist þijna gyrnast faa, þaa eru brønar Værd og Vægder, vijktu eingum Manne fraa.

Þinnar litla Hoopenn Hiardar, hyl þu stoore Gud og geym, aumka Snauda og Symdum

mak

marda, eingum Siwkum helldur gleym, læg deyenda Hugraun harda, hiwka, lykna og svala þeim.

Hiealpa oss ollum loks þar lenda, Lijffins epter Mædu Þraung, hvar engenn framar Hryggd kann henda, enn hefium fagrann Gledesaung, og Liooſed hefur alldrei Enda, Eilijfdar um̃ Dægur laung, AMEN.

Midvikudags Morgun Psalmur.

Ton, Bleſſada Þreñing bleſſud ſie.

GUD ſem auglyſir Myſkun mier, mitt Hiarta er Reidubwed, af innſtu Rootum ad þacka þier, þu hefur til mijn ſnwed, þinne Giædſku og Nadar Nægd, Nætur um̃ Tijma lidenn, ſo gaaſuſt Gridenn, annars var loked allre Hægd, wtgiordt um̃ Værd og Fridenn.

Ei ſo ſkijn fyrer Augum Manns, ſaa uppreunande Dagur, eins og þinn Nadar Geiſla Glans, og Giædſku Liosmenn fagur, æ ſem ad lijſir yfir mier, annad er ſtunda valla, enn Glæpe og Galla, hvernenn kann eg ad þacka þier, þijnar Velgiørder allar.

Midt i Vikunne um̃vafinn, er eg Daudanum kallda, allar Lijfs Stunder eg þad finn, enn þijn Giædſka ried vallda, mier var ei burt i Svefne ſviſt, af Sæng minne kann þvi rijſa, og Lofgiørd lijſa, O! mijnu Hiarta upp ſkal lypt, þig mſtrijke Fader prijſa.

Allt

Allt eins og sialfs þijns Auga=Stein, a mier Varateckt hafdet, Hiartad skylldet vid Mædu og Mein, mitt Lijf Blessan umvafdet, hier fyrer skal nu Hiarta og Lijf, heilagt þier Offur vera, sem vil frambera, O! minn Gud fyrer alla Hlijf, unn mier slijkt rett ad giera.

Minnst til hinns betsta mijn i Dag, Miskunsemd epter þinne, vardveit Lijkamans Heilsu og Hag, hvørre Giord stioorna minne, fra Satans Vielum og Svika Nægd, Sælena geyme lijka, þijn Giædskan rijka, þa skal alldrei þijn Lofgiord lægd, Lyknena fyrer slijka.

Medalgangare minn JEsu, Midviku a þessum Dege, med þijnum Krapte mig styrk þu, midt a Sorganna Vege, med Fridarens Kosse Giædskan good, gack mille mijn og minna, sem Sveina þinna, midt þa Angistar mæder Flood, mig latu Huggun finna.

Upphaf, Mided og Enderinn, a øllum Giørdunum mijnum, vertu i Dag og sierhvørt Sinn, so fylge Vilia þijnum; Enn hrape eg i Synd og hrygge þig, (hvar ad Satan vill stydia, sw stofnest Ydia), þinn reida Fodur fyrer mig, Frelsare minn, virdst bidia.

J Midviku hvørre mier þess veit, minnast sem Skylldan krefur, ad i þinn Vijngards Edla-Reit, inn þu mig kallad hefur, til gudlegra Verka Alwdar, unn mijn sierhvør Lijfs=Stundenn sie brwkud og bundenn, Ydiulaus so eg inne þar,

alldreie verde fundenn.

Reirest ad mier sw Raunen hwa, sem Roos medal Þyrna stande, eda og Saudur Ulfum hiwa, ymsu kvijdande Grande, yfirgefa þu mwatt ei mig, Myskun eg treyste þinne, i Þreyngíng minne, ad soddann eg fyrer siwlfann þig, sigre og yfirvinne.

Heilage Ande Lijfsins Leid, lijs mier ad þessum Dege, so ad mijn verde Gwanga greid, Guds wa Bodorda Vege: Saklaust Guds Barn eg sie og hreint, sem fete utann Trega, þwa vissu Vega, fylge þier bæde liooſt og leynt, og life Ostraffannlega.

Twngu og Varer tem þu betst, tilbyrgdu Eyrunn bæde, Illt so ad heyra ei wafijsest, Augum þu Stilling giæder, minna Foota vert Sticornen sterk, Stod veit Hiartanu flioota, til betstuBoota, nær Þwankar, Ord og vondsleg Verk, vilia sig þar wtbrioota.

Heimenn upprwt wr Hiarta mier, hættur so firrest Skadenn, O! Gud þitt Rijke aptur hier, innplanta þar i Stadenn, hvort mitt Kollunar Hwattalag, hlioota lwat Blessan frijda, enn falla Kvijda, minn Lijfs og Swalar hresse Hag, Hiwalpen þijn fyrr og sijdar.

Heilaga Þrenning Glædsku giorn, gior nu wa þessum Dege, hiwa oss Bwstad, enn vertu Vorn, so Vondt eckert skada mege, þegar oll Fiollenn sockva i Sioo, siest allur Heimur breñdur,

dur, og Hrøpun sendur, O! læt þad sannast einnenn þo, ad þu Gud hiaa oss stendur.

Eins og þu færder Israels Piood, yfir um̃ Hafid rauda; Midt so i gegnum Mædu-Flood, megnar Sorger og Dauda, leid þu oss inn i ei-liijft Lijf, ꝛ so þier heppnest giallda, Heidran margfallda, fyrer alla Myskun, Hiaalp og Hlijf, aa Himnum um̃ Allder Allda, A M E N.

Midvikudags Kvølld Psalmur.

Ton, Nu hefft Nootten og hylur Dag.

GUD Fader sem mier Frelsun lier, fære eg Lofgiordar Offur þier, og þacka Nafne þij-nu Otregt, þvi þad er so Huggunarlegt.

Þvi framar sem aa Folldu hier, fiolga mijn Ar og Dagarner, þess framar reyne eg þijna Trygd, þijda Elsku og Hiartans Dygd.

Þess framar, hvad nu þreye mest, þeim eg Degenum nælægest, aa hvorium fæerest heim til þijn, og Harmadægrenn endast mijn.

Æ ad eg hefde umlidinn, Alstkiære Gud og Fader minn, þennann Dag brwkad þier i Vil, og þinna Bodorda munad til.

Ei so hefde þitt Alsrijke, af mier moodgast nie Rettlæte, aareitst, eda Samvitskan særst, og siaal-fum mier þijngra Straff til færst.

Mijns Hiarta Myrkur hrædeleg, vid hwim-ande Kvølld nu þecke eg, Midnætte Synda minna hier, Mid-vikan giørla sijner mier.

Hvört skal eg fara ad fordast þig, sliott mun þijn Bolvan hitta mig, fyrst midt i þessu Myrkre hier, mitt Skrid-Lioos nu wtslocknad er.

Æ Gud forlaattu Follenn groom, fell ei yfir mig Reide Doom, syndu mier Vægd og Saalar Skiool, set þig nu aa þinn Naadar Stool.

Gleym minne Skulld og giordre Styggd, gleym alldrei þinne Naad og Tryggd, gleym ecke i Noott ad giæta ad mier, gleyma laattu mig alldrei þier.

Endurlausnare Astkiær minn, Arnadar betste Madurinn, Handskrift ritada mier aa moot, Myskunen þijn burt-take slioot.

Þu lystelega Lijffens Tre, hiaa Lijffins Vatnsfalle standande, hvijlast laat mig, so hverfi Pijn, heilnæmum under Skugga þijn.

Hvijl þu hiaa mier þaa sef eg sæll, Saal mijna Fadmur þinn yndæll, umvefie lijkt sem Unga Kynd, ollu Skadræde burtu hrind.

Ligge eg midt mille Lioona hier, laat þijna Engla þioona mier, so um mig Skialldborg setiest sterk, og samannhalldest þeirra Kverk.

Oll hversi Hiartans Oroosemd, oll verde Neyd i burtu stefnd, so hvijlest eg af Hormum frij, og hyliest þijnu Tiallde i.

Þu Bænar Andenn blessade, brennheitre medur Gudrækne, unn mier ad hallda komed Kvolld, so klockur afbidie Synda Giolld.

Hafe nu fyrer Holldsins Glaum, Hyrding Christ-

Christenndooms vered naum, hiaa mier i Dag, og Hiartad kalldt, þijn Hiaalp og Kraptur þad bæte allt.

Eina brennande Elsku aa þier, aptur tendra og kveik i mier, Lioos minnar Trwar lijka berst, lijsga, so ecke wtslockvest.

Þaa eg mijnum Klædum af-færist, i-klæd mig sialfum JEsu Christ, nær Augunn lykia samann sier, Samvitskuna laat vaka i mier.

Tale eg i mijnu Hiarta hier, til Hvijldar gengenn, þaa veittu mier, ad eckert mitt Rædu-Efned sie, utann JEsus, minn Frelsare.

Falle nu nockur Otte aa, Underviisa mier sialfum þaa, ad eige þurfi ugga um̃ mig, af þvi medteked hefe þig.

J þijnn Nafne Þrenning blijd, aa þessare diñu Nætur Tijd, til Hvijldar sig leggur Holl-ded mitt, hylie mig nu Almætte þitt.

Heimkynned mitt og Hiartad med, þitt haaleitt innsigle Vardhallded, so aller þig reyne allt i krijng, sem elldlegann Mwr og Verndar-Hrijng.

Hvorn sem vid Þwnga og Hormung bijr, hvorn sem Erfide og Mæda lijr, hvorn sem ad grætur Heim̃s um̃ Laad, hiaa þier laat alla finna Raad.

Unne oss nu þijn Elska blijd, epter roosama Nætur Tijd, Dagsens med Glede lijta Lioos, Lof þitt so hefium, Dijrd og Hroos.

Allt þangad til, (hvad Ond mijn þreyr,) eingen Mid-vika verdur meir, og leidunst þangad lauser vid Kross, hvar Lambed a Stoolnum sæder oss, A M E N.

Fimtadags Morgun Psalmur.

Ton, O! DRottenn allsvalldande.

GUD Fader miin Forsorgare, fyrsta Umhyggia skal nu mijn, ad Lofgiord eg þier fære, fyrer Osegianlega Giædsku þijn, Fimtadags, Lioos skijn Lijdum, lietter strax, Myrkrum strijdum, Lijssens Hags, helld eg Blooma frijdum.

Jacobs þaa Sogu eg sanna, sialfur Gud er i þessum Stad, þvi Hws mitt og Hvijlu-Ranna, hefur þu DRottenn bevarad, Skelfing mier, maattu ei vinna, Myrkrenn þver Naturinnar, finn eg hier, Footspor Elsku þinnar.

Hvad er eg HErrann sæle, þu hylur mig so med þijnum Væng! Mitt Hws Mordingia Bæle, mijn ei Lijk-Kista helldur Sæng, vard i Noott, vijst mier skaptur, vært og roott, hvijldest Kraptur, hrestest fliott, og hefur sig teked optur.

Æ virdstu ad mier giæta, allra Nauda kiefMootkast, lraat einen Myskun mæta, sem Morgunroda frambriootast, styrk mitt Raad, Stodu og Sæte, stijr um Laad, mijnum Fæte, þijn sie Naad, sem Poka er Landed væter.

Christe Konungur Lijda, kyssa lraat mig, oll

so

so mijn, nemest burt Nauden skrijda, Naadar-Rijkes Spijru þijn, Andlit þitt, hijrt af Hægdum, hier er mitt, Lijf med Vægdum, Saalen kvitt, særum mettast Nægdum.

Vid mig gior Vingiarnlega, Verk minna Handa framkvæm þu, fare eg villur Vega, og Vikunnar Fimta-dege nu, Præle ad, þijnum leita, þu i Stad, mier kannt breyta, og Harms vid Bad, Huggun næga veita.

Þijn Naad mijn giæte og geyme, Gudleysés ollum Verkum fra, Diofle, Hollde og Heime, Hlijdne so einga giøre tia, fylgia laat, Ferle þijnum, fyrrast Graat, sneidast Pijnum, hasdu Gaat, HErra, a Vegum mijnum.

DRottenn laat mig daglega, Doomsens og Logmaals Þrumu Hliood, minnast, so medur Trega, mijna framgange Æfe Slood, og ydrest heit, Hiarta-Grunden, so Heims um Reit, var sie funden, ei þvi veit, nær ad fer Dauda-Stunden.

Hæste heilage Ande, mijn Hiaalp og Verndan æskelig, þinn Styrkleike hiaa mier stande, stidie og hresse veikann mig, so Synda Fiolld, sasnest eige, sem ad kolld, færa meige, aptur Giolld, ad endudum þessum Dege.

Upplijstu innre Parta, i mijnum Vilia Helgedoom, bygg þier, enn hreinsa Hiarta, so hyllest og stunde Naaden froom; Mig veide flioot, vondra Manna, Viela-Root, æ þad banna, minn

vakta Foot, fraa Vege Syndaranna.

Byrdst mier i Hlijdne hallda, Herrans Rettende og Bodord vid, Samvitsku Kvijdan kallda, kef, enn Saalunne veittu Frid, þo byrlest mier, Bikar Taara, saa beyskur er, minna Saara, laat þad hier, Lækning verda klaara.

Æ! gefdu aanægt Hiarta, med allt sem mier tilskickad var, enn upptendra innre Parta, af Eptirlaungun þess Fiaarsioodar, Ond sem maa, audga snauda, alla saa, Linun Nauda, og hiedann fraa, eg hafa kann i Dauda.

Heilog Þrenning aa Hædum, vier helgum þier bæde Lijf og Saal, laat oss lausa fraa Mædum, lifa sem biooda heilog Maal; Heyr vort Kvak, Heims um Tijder, Harma-Blak, reyna Lijder, oss medtak, til Æru þo um sijder. Amen.

Fimtadags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

Herra minn hærste goode, hverssu vel hefur þu i Dag, afstijrt Meinum og Moode, minn og blessad Lijfsens Hag, eckert hier, Synda stijsed, aumum mier, tilfiell Kijsed, þijn Giædska er, og Goodsemd betre enn Lijsed.

O Fader! eg maa jaata, nær Overdugleika mijns fæ gaad, ad hefe i eingann Maata, af þier forþienad minnstu Naad, minne eg er, Elsku þinne, yfer mier, þo ei linne, æ ad þier, af Alvod þacka kinne.

O! hversu alla Vega, ad mier hefur þu Drott-
enn giætt, forsorgad fodurlega, Follen hindrad
Voda hætt, mig um̃leydst, med Þolgiæde, mijn
þu beydst, so ydrast næde, hefur þui eydst, Hiart-
ans Rauna Flæde.

Gef ad eg siae um̃ sijder, Synda miña Vøxt
og Stærd; Enn hvijlijk Hrædsla og Kvijde,
Hiartans Fylsnum til er færd, þaa Giædsku þijn,
grandvarlega, og Glæpe mijn, yfirvega, Krapt-
ur dvijn, kafenn Saal er Trega.

Eg hefe øll þijn Giæde, illa brwkad, enn for-
smaad þig, yfer mier er þijn Bræde, Angist Hel-
viites snerter mig, Synden ørg, eykur Kvijda,
Unden morg, tekur svijda, hvar er Biørg, Hæ-
le og Skiooled frijda?

Hiaa þier eg Hæles leita, Hiartans æstkiære
Fader minn, hiaa þier er Elskan heita, hiaa þier
er Fyrergefningiñ; forlaat Synd, sekum vægdu,
Saar um̃-bind, Hegning lægdu, af Naadar-
Lind, lwnu Briooste hægdu.

JEsu mitt Athvarf eina, einka Traust og
Vonen mijn, nu maattu ecke meina, mier aum-
um ad koma til þijn; Løgmaal hardt, Hrædslu
vekur, Hiartad snart, Kvijdenn frekur, og Ott-
ast margt, af þui eg er sekur.

Þo hafe eg miøg til marga, Mædu Ordsok i
Heimenum, samt skal þad Sorgum farga, þitt
sæta Evangelium, nægstaſt Frid, nu frambijd-
ur, Naad og Grid; Særdur Lijdur, hressest
vid,

vid, hverfur Ottenn strijdur.

O JEsu! eg þig beide, umbreyt i Rood (sem þitt er Hroos), þijns Fodurs þwngre Reide, þessarar Nætur Myrkre i Lioos, Dauda i Lijf, ad ef æder: O mijn Hlijf! hvad sem mæder, mier hiaa blijf, mig þaa eckert hræder.

Ef þu hefur nu eige, O minn JEsu! Hofud þitt, mirkast hvar ad þu hneiger, aa Hiartad i Nott þad legdu mitt, hvijl i mier, HErrann sæte, so Hvijld i þier, odlast giæte, soddann er Saalar Epterlæte.

O Gud heilage Ande! mijn einka Glede og Hiaalpræded, mig innsigla (æ sem stande), Arfleydslunnar Teikne med, aa Skijrnar Heit, mitt gef minnest, mier þu veit, trwr eg finnest, Ast þijn neyt, alldrei so ad grynnest.

Byggdu Herberge hægast, i Hiarta mijnu siaalfum þier, gior vid mig allra vægast, þa veit eg ecke neitt af mier, Gyrad Ohrein, glepie ei Sinne, Glaumur og Kvein, Eyrum liñe, Augum Mein, engenn Skelfing vinne.

Ad Morgne uppvek mig aptur, aa eiñe Lucku-ælle Stund, þaa hrestur er Holldsens Kraptur, hægann epter Nætur-Blund; Enn ef Ar, skal mijn skerda, og skylde ad Faar, Daudans herda, Jesu Saar, fyrer Sioonum laat mier verda.

Einneñ laat alla mijna, Innsigle stodugt hafa þad: Siaalfur Gud þecker sijna, sierhverium i Heimsens Stad. Vondra Raad, hrape hronn-

umm

um; Hvijld og Nad, freomum Mönnum, þijd sie tiad, af þijnum Krapte sonnum.

Send oss nu sem̃u Anda, signud Þrenning Himnum a, krijngum þin̄ Stool er standa, strax ad Morgne vilium þa, hærstum hier, Heidur giallda, Hlijfd fyrer, þusundfallda; Gef þad mier, Gud, um̃ Allder Allda. A M E N.

Föstudags Morgun Psalmur.

Ton, Soolen upprun̄en er.

GUD Fader Gleden mijn, Gnægd, Heill og Kraptur, fyrer Stod, Vernd og Stioornan þijn, stend eg upp aptur, vak upp mijn Dijrd, Varanna Harpa hlioome, so verde ei a Hroosun Hlie, enn Hiartad minn Psalltare, Guds Lofgiörd roome.

Frijun Föstudag a, fenged hef nijta, mijn Augu Myrkrum fra, meiga nu lijta, Eyrun ei nein, Ottasemd framar hræder, Fætur frelster til sanns, fra Snoru Veide-Manns, mig eckert mæder.

O! frijda Frelsun þa, og Fridar-Giof lioosa, mijn Saal þar minnest a, en̄ Munnuren̄ hroosar; Afram̃ hallt Gud, i þvi Frelse ad stydia, fram̃veges frija mig, fra þvi ad styggia þig, gef gott ad ydia.

Þess Vonda Viela-Noot, og Veralldar Manna, laat ei minn flækia Foot, nie Follum anna, sundur-ryck hardt, Hiegoomans ollum

Bøndum, sem hier vilia Hiartad fest, so Himnenen vidlosest, med hraustum Høndum.

Lææt i þeim Hlutum hier, ei hvijlast Gyrnd mijna, sem Hvijld einga hafa i sier, helldur Nææd þijna, inngef þu mier, eñ þo swrt byrlast mege, þijn Elska og Blessan blijd, bæte þad alla Tijd, so tempreft Trege.

Ef uppææ koma kann, Kross skule eg bera, i Mædunne magnlausann, mig læt ei vera, vardveit og fræ, Forherding Syndarinnar, fyrergef Broten blind, burtu Neyd allre hrind, af Nægd Nææðar þinnar.

Guds Son mijn Frelsan frijd, æ Fostudege, þinn falleñ leyster Lijd, tinadest Trege, Lijf siælfur lietst, Lijf skemkter Foolke þijnu, og fagrann Frijunar-Hag; Þad falle ei nockurn Dag, wr Minne mijnu.

I Dag med Jsrael, af Þrældooms Helse, wtsloppenn eg mig tel, og wr Fæængelse, leidd er mijn Sææl, Lof syng eg þijnu Nafne, forda mier, Frelse þvi, ad fyrergiora æ nij, med Synda-Safne.

Helldur gef þockneft þier, og þioone Rettlæte, fyrst veitter Frijun mier, Frelsarenn sæte, mig læættu þess, minnast um̃ Æfe Stunder, ad dijrkeypt þijn Eign eg er, aptur so falle ei hier, Þrældooms-Ok under.

Þiñ Kross i Minne mest, mier i Dag verde, þinn Þyrner, hord og hvest, Hollðsens Brek sker-

de

de, ad þier mig drag, Elskuñar Noglum medur, einnenn sie Athvarf mitt, al-bloodugt Hiartad þitt, þa Sorg ad Saal hleður.

Blessada Balsamed, Benianna þiña, Swt græde og Saaren sked, Samvitsku miñar. Laat mig i Dag, ef Daudanum skal eg mæta, þitt hneygda Høfud nu, Hiart-þijdast kyssa i Trw, so hreppe Hvijld sæta.

Þu Astar Andenn dijr, minn ædste Vinur, þinn Kraptur hresse hijr, hvad sem a dynur, gior ad eg sie, Guds Vin a þessum Dege; Heimsens Vinattu ver, so Vinskap Guds æ hia mier, formerkia mege.

Hvad fagurt Frelse i Dag, fæ eg ad þiggia, Lijfs ef leidriette Hag, og læt þig byggia, i Hiarta mier, hier med Skilning og Vilia, undergef einum þier, allre þad burthrinder, Mergd Mootgaangs Vilia.

Hiaalpa so Holldsens Stig, hafne ad gaanga, ei helldur mege mig, Meining raung faanga; Til Jerusalem hier sem er uppe a Hædum, hef þu miñ Hug og List, Heimsins wr daufre Vist, og megnum Mædum.

Þar verd eg friaals og frij, fargad er Hørmum, þar flioota Augun i, ei Taarum vørmum, þar er ei hætt vid Hrosun og Synda Follum, þar syngur Sigur Vers, Saal mijn gladvær og hress, i Himna-Hollum.

Heilaga Þrenning þijd, sa þessum Dege, fregn

fram þijnum leyſta Lijd, langt vertu eige, i þier lifum, erum og lijka hrærunſt, þu ert eſunarlauſt, Iſraels Von og Trauſt, Naad þinne nærunſt.

Upplyſt yfer oſs nu, þijns Andlites Lioose, lina Kroſs, lijſga Trw; Lijferned hroose, þijns Rijkes Ebling i oſs og Sannleik klaarum, ſijdarſt gef ſælann Deyd, ſo ſyngeſt þier Vegſemd greid, aa Eilijfdar Arum. Amen.

Foſtudags Kvølld Pſalmur.

Med ſama Lag.

GUD! ſem ad gefur mier, gott allt og veiter, til Glede og Heilla hier, Hag mijnum breyter; Lidna Dags-Tijd, lietſt ei þurda nie dvijna, mig laata merkia þad; þo minnſt hafe forþienad, nockra Naad þijna.

Þu hefur þad allt veitt, Þørfen ſem kraſde, mig breſta maatte ei neitt, Myſkun um-vaſder, allt þad giører, Elſkan þijn Tryggda hiarta, i Kroſſens Alage, einnenn þitt til mijn ſie, hijrt Fødurs Hiarta.

Hijngad til Hiaalpen þijn, hefur mier biargad, Hryggd ſeſad, hrunded Pijn, Haaſkanum fargad; Æ ad eg nu, Engla med Twngu kynne, allre Tryggd, Elſku, Hægd, Adhiwkun, Naad og Vægd, hijrt hrooſa þinne.

Enn Mynkun og megna Blygd, mijn Synda-Fiollde, eykur, ſo eg med Hryggd, aa þeſſu Kvollde, Ottaſt fyrer, Angiſt, þvi Hiartad beyger,

er, ad mitt Pack-Offur hier, hocknanlegt mune hier, viist verda eige.

Enn eg ho aptur veit, nær ydrast sekur, hijn Hiarta Giædskan heit, hardt burt ei rekur, hañ sem JEsum, Hende med Trwarennar, hondlar og helldur fast, hver sæ ei fortapast, sem klaar Guds Ord kienna.

J hessu Trauste og Trw, til mijns Lijfs Enda, mig vernda og vardveit hu, vyrdst einnenn senda, mier hijna Vakt, myrkvar uñ Nætur-Stunder, so ugglaus og Angurs-frij, eg hinne Hlijsd a nij; enn hvijle under.

Guds Son! sem giørder mier, gott allt tilvinna; Hver Mann nu hugsa ser, Hvijldar til sinnar; Eg hugsa uñ Synd, hvi Hugsaner allar mijnar, (hvad saart mitt hrygger Ged), hafa i Dag vered, sijdst so sem hijnar.

Reidennar Þanka ho, hu ecke hefur, til mijn, enn Frid og Frod, sws mig uñ vefur, æ miñstu mijn, miog hæ vill Neyden hyngia, eins og hu Myskun med, miñtest vid Andlaated, hess auma Ræñingia.

Æ! laat af Uñhugsun, Undanna hiñna, hollustu Hugsvolun, hrygga Saal finna, hyl mijna Synd, Hafs i Bloodraudu Diwpe, Ogn Satans allre ver, enn hijnar Verndaner, mig hylje og hiwpe.

Skule eg hneigia hier, mitt Hofud nidur, og Heimeyn, sem æsett er, ort skiliast vidur, laat

hað

þad hneigiast, so hamle Angurs Pioofte, og siatne allt Sorga-Bad, sialfs þijns, minn JEsu, ad, Blood-runnu Briooste.

Eg kyssé þijn signud Saar, og sege Ostadur: Hier life eg Lijfs um̃ Ar, lijka dey gladur, so hvert eg life, Lijfs edur Ferel ende, Otvijlugt er eg þinn, astkiære JEsu minn, og loks hiá þier lende.

Ædste Guds Ande þu, ædreif nu mijnar Bæner, Bloode JEsu, og Von tillegg þijna, innsigla þær; hanns Angistar-Hroope medur, þad sie mijns Hiarta Hroos; Heill, Glede, Traust og Lioos, þaa Skwr Hryggda skedur.

Eñ þegar eg færest, af mijnum Klædum, klæd þu mig klaarum best, Krapte af Hædum, þess vonda Diofuls Viel-fullum so eg hliote, ollum Araasum gegn, Orku og Sigur-Megn, enn Hvijldar niote.

Hvijldar þa hallast til, Hollded mitt þiaada, og Limunum lwnum vil, leita hier Naada, mier vertu hiá, myrkum á Nætur-Stundum, veit mijn Saal viss um̃ sie, værast eg þaa hvijle, i JEsu Undum.

Laat mig þad hugsa hier, hverlar Kvolld-Tijder, ad Kvolld Lijfs ækvardad mier, kemur um̃ sijder. Set JEsu Kross, Sæng i Noott fyrer minne, sem Sigur-Merke mætt, mun þaa vid eingu hætt, i Um̃sioon Þinne.

Mijk og bleyt Hiortun hord, heit Ydran

dafne,

hafne, ad Syndum og Glæpa-Giord, eg grætande hafne, enn sasnest under, sialfs JESU Nadar-Merke; Astfoolgna einnenn mier, eg Oska þu best styrker, i þvi Vanda-Verke.

Prenningen Giædsku-giørn, Guddooms af Hædum, vertu Sool, Lioos og Vørn, Veikra hrind Mædum, halld fyrer oss, i Hafkanum Verndar-Skylde, so Hws vort og Heimile, huled og vardveitt sie, med þinne Millde.

Otta og Ogn burt svipt, eiñeñ hrind Vanda; Eñ þessa Yfirskrift, a allra laat standa, Hwse og Hiortum: Hier er Gud med oss ollum. Hver vill moot vera þa? Veit oss þig losa og sia, i Himna-Hollum. A M E N.

Laugardags Morgun Psalmur.

Ton, Riis upp miin Saal ad nyu nu.

RJJS upp miin Saal ad nyu nu, Naad Guds þijns Fodurs prijsa þu, sem Glede og Lioos þier gefur, uñ lidna Tijd, hañs Tryggden frijd, þig trwlega verndad hefur.

J stoorum Hafka eg staddur var, stoor var Mattur mijns Ovinar, a Noottu nuliðiñe, er sat uñ mest, med Sviken verst, Saalu ad granda minne.

Enn þinn Kraptur og volldug Vørn, var þo langt stærre, oll þijn Børn, ad vernda alla Vega; ad Morgne þier, nu þar fyrer, þacka eg hiartanlega.

Æ! eg hefe nu ecke neitt, utañ hvad mier þu hefur veitt, O Gud! þier endurgialllda, fyrer alla Nǽd, sem er mier tiǽd, og Adstod þusundfallda.

Liwst þier eg helga Lijfed mitt, ad lifande Offur vere þitt, Sǽlen Eign ævarande, heitt elskande, þig Hiartad sie, Heidur þinn Tungan vande.

Einum hlijde og unne þier, aller mijns Hugskots Kraptárner, Limerner Þioonkan þijda, best veite hier, so bijtest mier, Blessunar Nægden frijda.

Eg bid, þu mier þennañ blesser Dag, so blijfe eg vid þad Hǽttalag, er mijn Kollun utkrefur, enn tregest sijst, ad viña vijst, Verk sem þu boded hefur.

Mijns Lijfs Tilfellum stioorna og stijr, stofnest i Dag mier Harmur nyr, þǽ lǽt ei Þoled bresta, verde æ mier, þinn Vilie hier, vijst er hann þad hid besta.

Minn Hofud-Keñemadur hier, millde Guds Son, eg hreise mier, upp nu i Undum þijnum, hveriár i Roott, mig huldu roott, hǽmludu Otta og Pijnum.

O! lǽt þær vera einn þann Brunn, sem orþyrstum minum Sǽlar Munn, Svǽlun best giore bijta, og Glugga þǽ, er gegnum mǽ, Gud i Nǽd til mijn lijta.

Lǽt þær forþijda fyrer mig, falle so til eg stygge þig, O Rotteñ, æ þessum Dege, og At-

hvarf

hvarf lida, i Symd og Prꝏ, i þeim so felast mege.

Allt hvad mitt Hiarta epter þreÿr, allt þad mier gefa kañt, og meir, allt stoda i Efne mijnu, allt sie mitt Rꝏd, Aform og Dꝏd, epter Hiartanu þijnu.

Med þijnum Krapte mig wtbw, mier frꝏ þeim breida Vege snw, Braut Lijfs so beina þræde, eg vona ad, þu giorer þad, þijn fyrer Hiarta-Giæde.

Lꝏt mig i Dag so lifa ꝏ Folld, Lijfe nu svipt ef verdur Holld, ad mier þꝏ audnast mege, sꝏtnast i þier, ad sofna hier, so sꝏluhiꝏlplega deye.

Heilage Ande Liovs mier liꝏ, Lijfsins Vegum ad gꝏnga ꝏ, lꝏt mig og hreiñe hallda, Samvitskū best, so sære ei mest, Synd og Misgiordeꝛn kallda.

Vielrædum ollum vernda frꝏ, vidhalld nær Freisting geysar ꝏ, Offsookner allar lægdu, rꝏdlegg þu mier, þꝏ Efa i er, ollum Lijfs Mædum hægdu.

Yfer Paunkum og Ordum mijn, Yfir-Rꝏd hafe Stioornen þijn, yfer mier Ast þijn blijfe, Yfervalld þad, sie Oraskad, yfer Sꝏlu og Lijfe.

Ad goodum Ylm fyrer Gude hier, gior allar mijnar Athafner, æ helga iñre Parta, Umsorgun ver, sem Oriett er, einnig mitt frida Hiarta.

Lꝏt mig Guds Rijkes leita fyrst, lijka hitt annad mier gefist, sem ad klæder og sedur, gef eg

mig þier, gef þu þig mier, Gæfunum þijnum medur.

Heilaga Þrenning Hiaalpar sterk, hiaa mier fullkomna hid gooda Verk, vid þessarar Viku Enda, umlidnum gleym, og Glæpum þeim, sem mig redu aa henne henda.

Þar til ad Heimsens Dagur dvijn, dijrkeypta vardveit Christne þijn, Þolgiæde veittu Veikum, i Von og Trw, oss vidhalld þu, vier so ad alldrei skeikum.

Hvijlest yfer mijnum og mier, margfalldar þijnar Blessaner, ætijd og alla Vega, so fulla Nægd, og Fridar-Hægd, hier fæe og eilijflega. A M E N.

Laugardags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

Upphaf bæde og Enderinn, eilijfe Gud og Fader minn, sem bevarar mig og blessar, Naad þijn bar þad, ad uppbyriad, eg hefe Viku þessa.

Fyrer þa somu þijna Naad, þu sem mier nægsta hefur tiaad, eg hana enda lijka, æ! hversu ber, eg þijdast þier, þacke Myskunsemd slijka.

Allt mier þu synder elskulegt, eg þo hafe þig moodgad frekt, og Bodum burtkastad þijnum, sw Elska skiær, sem er fraabær, Undrun fær Huga mijnum.

Mijn þo nu Synd og Misgiørder, miøg sieu

stoor:

skorar fyrer þier, og Aklogun vilie veita, mitt Tilflugt skal, i Tæradal, til þiña Fyrerheita.

Hvar yfergnæfa Afbrot leid, þar yfergnæfer Millden greid, Synd kvittast, Sorg burt haf-enn, Huggunen sw, mig hresser nu, Hryggdum og Angist vafenn.

Añad þu heimtar ecke af mier, aumum Synd-ara, enn fære þier, knosad og kramed Hiarta, sem stynur þrætt, og þreyer brætt, þinn Nad-ar Geyslann biarta.

So længt i burt sem Austred er, innt fræ Vestre, so gior þu mier, fiærlæga Illgiord alla; Þitt Nædar-Regn, mitt nære Megn, nu læt þad æ mig falla.

Unne mier, Gud, þijn Elskan blijd, enda so þessa Viku-Tijd, ad Ender farsælann fæe; Eñ epter minn Dag, og Eymda Hag, eilijfre Roo-semd næe.

JEsu minn frijde Frelsare! sem fullnægder Guds Logmæle, Brot so ad bætter Lijda, þitt Rettlætes-Skart, blessad og biart, betst lættu mig nu prijda.

Innelyk mig i Undum þijn, enn þitt Blood hreinse Sælu mijn, fræ Syndafrija Bondum, teiknadu mig, Tryggd hiartanlig, trwlega i þiju-um Hondum.

Medal forsiælu Meya hier, mig lættu fiñast, so ad þier, mege i moote renna, lijka til sie, med logande, Lampanum Trwarennar.

Þar eg maa vera þeinkiande, þessa Heims Ender komenn sie, bw mig til best sem hlijder, þad eg med Glede og Þolugt Ged, þinnar Tilkomu bijde.

So sem þijn Hiartans Elska og Ast, alldrei nockrum trwudum bræst, Hryggd þo ad mætte henda, vert oss so hiaa, og vijk ei fraa, Vert alldar allt til Enda.

A oss lꝏt fyllast Ord þau klaar, ad einn og sierhvør sem ad staar, stodugur allt til Enda, hoolpenn skal saa, og Himnum aa, hiaa þier um̃ sijder lenda.

Þa skal þig prijsa um̃ eilijf Ar, eilijft þar sem þitt Rijke staar, og Eilijfd tekur ei Enda, hvar eingeñ Mein, nie Angist nein, oss kann framar ad henda.

Þu Bænar Andeñ blessade, Bæn mijn veit ad rettskickud sie, Brest fylltu Bæna miña, Hormunum i, so hallde frij, Hædanna upp til þinna.

Hier nærst gef mier ad þeinkia um̃ þad, i þessum Heime Samastad, hvikulann hafe Lijder, hiedann i fraa, þvi hverfa maa, Hiervisten dvijn um̃ sijder.

Under miñ Dauda Ovissañ, æ mig tilreid, so kome hañ, ad mier sofande eige, vaka mig lꝏt, og gefa ad Gꝏt, hvort geing eg aa rettum Vege.

Mitt ef ad Lijf til Morguns skal, Mædunnar vara hier i Dal, æ! þa vek mig upp aptur, til andlegs Lijfs; Enn Aukning Kijfs, alla þinn

hindre

hindre Kraptur.

HErrans ꝏ Morgun Hꝏtijd er, i heilogum Otta veittu mier, hana eg hallded giꝏte, so Ord Guds best, mier innꝏtest, einnig minn Lifnad bꝏte.

Med Elsku JEsu og hanns Nꝏd, innsigla mijna Hvijld, so brꝏd, eingenn hier Ognan grande, yfer oss vak, og ad þier tak, alla mier tilheyrande.

Ollum Kross-þiꝏdum veittu Vægd, vertu Sorgbitnum Lioos og Hægd, þeim Þyrstu Svolun sendu, hvern einn med Gꝏt, þad hugsa lꝏt, Hiervisten tæpt hvad stendur.

Þrenning heilaga! þijn ei Ar, þrioota, enn allra Hluta klꝏr, Ending sier ad nu hradar; JE! þijna Nꝏd, og Elsku Dꝏd, ei lꝏt samt tukmarkada.

Burt wr Daudans- og Harma-Hil, himneskrar Viku Upphafs til, sem Arfleyfd er lofud þinne, leid þu oss hier, þꝏ Lijfed þver, og leysunst frꝏ Verolldinne.

Þar ad fagna umm eilijf Ar, unn þu oss fyrer JESU Sꝏr, Dreyra og Daudann kallda. Virding og Dijrd, þier verde skijrd, vor Gud, umm Allder Allda.

A M E N.

Pridiu Viku Psalmar,

Kvedner af Sr. Sigurde Þorðarsyne á Briamslæk.

Sunnudags Morgun Psalmur.

Ton, Guds Son kallar, komed til mijn.

SKiung nyan̄ hefium Sæla mijn, Sun̄u-dags Lioos yfir ockur skijn, giæt ad hvert Gagn þad veiter: Giæt ad hvad þu skallt giora i Dag, gagnlegt æstunda Vinnu-lag, enn ei um̄ annad skeiter.

Sodlar Lioosid upprunned er, Aminning holla gefur þier, ad Myrkra Verk ei vinner, helldur skal Lioos þitt loga biart, so lijtast mege þijn Goodverk snart, enn Dijrdkun Faderenn finne.

Þitt Verk er þad ad vera fyrst, volldugann Gud og JEsum Christ, med liwsum Astar-Anda, ad losa og dijrdka liwst sem kannt, læt þier um̄ þesse Verkenn annt, Vegsemd honum ad vanda.

Seg

Seg þvi af Alwd Sꜳl mijn kiær: Sie Lof þier heiløg Þrenning skiær, fyrer Vernd og Velgiørd þijda, er um̃ Noott þessa audsynder, Jllt þesur eckert grandad mier; blessad sie Nafn þitt blijda.

Ønd mijn er leyst af lꜳngre Pijn, Lijkamenn svaf i Geymslu þijn, O! Gud minn Hiꜳlpar þradur, og nu heilbrygdur uppstadenn, er eg af Nætur Rwme enn, hier af i Hiarta gladur.

Gledium ockur nu Ønd mijn good, ockur er sagt med fogur Hliood: J Guds Hws eigum gꜳnga, hvar Minning Nafns mijns halldenn er, hellst vil eg koma, O Rottenn tier: Þar skaltu Farsælld fꜳnga.

Ydia þijn sie þvi i þeim Stad, athuga skylder Sꜳl mijn þad, Ord Guds ydka og læra, þad heyrt vardveita i Hiarta þier, og heilnæma (sem Christnum ber), Avexte af þvi fæera.

Enn af siꜳlfum ofs erum vier, i eingann Mꜳta dugleger, einu Goodu ad orka, eckert veit eg þvi annad Rꜳd, enn bidia Gud um̃ Hiꜳlp og Nꜳd, sem allt kann vel ad verka.

O Gud! i Dag þess unn þu mier, i Heilagleik so þioone þier, ad þier mijn Athøfn lijke; J Ords þijns Lioose leid mig nu, so Leid þꜳ rate, er vijsar þu, enn alldrei wtaf vijke.

O JEsu! mijna Sꜳl nu sed, sætu Himnaña Braude med, sem er þijn Sannleiks Ræda, fyll af henne mitt Hiartans Ker, hana lꜳt sijdann

verda mier, Jlm Lijfs eilijfra Giæda.

Heilage Ande HErra Gud, i Hiarta mijnu ebl, eg bid, Jdran, Trw og Kiærleika; Lææt mig minn Lifnad vanda vel, veit mier þoleñmoodt Hiarta-Þel, i Hryggd, sem ei kann skeika.

Heidur, Lof, Dijrd æ hverre Stund, hærstum Fodur æ alla Lund, sie ætijd sǫgd og framen, JEsu Christo, sem leyster Lijd, Lofgiord af ollum vandest blijd, med heilogum Anda, Amen.

Sunnudags Kvolld Psalmur.

Ton, Natturan oll og Edle Mañs.

SUnnudags Kvolld nu komed er, kiær mijn Sææl ad þvi giætum; Soolen i burt fra Sioonum þier, sier veik med Dege mætum, HErrann JEsus, liwst Heimsens Lioos, Liooma sinn þier þo gefur, þennann Dag þu, þad reynder nu, Packar sw Velgiord krefur.

Lioos Dagsins er nu lided burt, Liossens Fodur þvi skyllder, af Hiartans Grunne heidra bert, og hroosa tijdt hanns Millde, sem þinn i Dag, vel virdtest Hag, fra Voda ollum geyma, Jllt giordu þier, ei Andarner, sem under Lopte sveima.

J Dag hefur þig HErrann fært, ad Haga fagur-grænum, af ferskum Votnum feck þier tært, Friodsgunar Krapte vænum, þu mætter þvi, þeim Haga i, þitt Foodur nooglegt taka, Þar fyrer þier, þijdlega ber, Packargiord læta

vaka.

Seig þu Lof DRottne Saala mijn, siist þvi
mr Minne kasta, sem Gud i Dag af Giædsku
sijn, giorde þier til hinns betsta, þessu jafnframt,
þier lætu tamt, þijna Dags Vinnu grunda,
so athuger, hvad Ogiort er, af þvi sem bar þo
stunda.

Ord Guds heyra ætter i Dag, einnenn þad
heyrt ad læra, af þvi siidann med allgott Lag,
Avexte holla færa; Eñ hvad er sked? hvor fær
nu sied, hiaa þier Avexte slijka, Vokva snaud,
hord, varstu sw Jord, sem varla kann Regn=
ed mijkia.

Tak nu gott Raad, þvi Tijme er enn, til þijns
Skaparanns flya, jaatadu þijnar Synder senn,
so mun hann þier ei mya, Auglite fraa, Frelsun
meir faa, og Fæagun Synda þiña, ef þu af Root,
bidur uñ Boot, bræadt mun þaa Angred liña.

O Fader, Fader, forlæat mier! fyrer JE=
sum, eg beide, Afbrot mijn oll, sem i Dag hier,
uppegndu þijna Reide; Sock þeim aa Kaf, i
Siaasar= Haf, Sonar þijns Forþienustu, enn
minne Ond, þijn milda Hond, meddeile Hugg=
un betstu.

Vertu nu hiaa mier HErra kiær, þvi halla
tekur Dege, annars Hvijlden hendtug og vær,
Holldenu greidest eige, Svefn Auga= braa, þo
sijge aa, samt vaktu mier i Hiarta, og lææattu mi=
er, hægt skijna hier, Huggunar Lioos þitt biarta.

Lak

Lꝼat Engla þinna oblgann Flock, ꝼa þessum Nꝼtur Tijma, sitia kringum minn Sꝼngur-Stock, enn Satan burtu rijma, so orke ei þad arma Grey, auka mier nockra Pijnu, helldur mier rꝼott, vel verde i Noott, i Vꝼngia Skioo-le þijnu.

Ï Nafne þijnu, O JEsu! eg vijk ad Hvijlu minne, Lijf, Sꝼal, Eign, Vine, Bꝼe, Bw, be-fel eg Geymslu þinne, þꝼa Myrkred dvijn, enn Morgun skijn, mig lꝼat heilann uppstanda, Þack-argiord þier, af Munne mier, so meige Hiart-ad vanda.

Sie þier, Gud Fader, swngenn Dijrd, med Syne og helgum Anda, eins sem var ad Upp-hafi skijrd, og ꝼfinnlega mun standa; Veit þu Gud mier, medann velkest hier, veniest þitt Lof margfallda, og sijdann þier, med Engla Her, eilijfa Vegsemd giallda, A M E N.

Mꝼnadags Morgun Psalmur.

Ton, Fader vor sem ꝼ Himnum ert.

Ljoossens Skaparenn Lyknsame, i Lioose sem byr Ofinnande, Lof sie þier fyrer Lioosid gladt, Lioosed Nottenne burtu hratt, Lioos Dagsens eg nu lited feck, Lijf-heill af Nꝼtur-Nwme geck.

O Gud! hvad stoor er Giꝼdska þijn, glod mꝼ þad jꝼta Onden mijn, eingenn Onꝼdan Eymd nie Soott, yfer mig kunne falla i Noott, allt

allt hvad andad fær þacke þier, fyrer þijda Vernd sem veitter mier.

So sem Nætt-Myrkred Soolen skiær, med sijnu-Skine afmaad fær, eins bid eg Gud Almætte þitt, afmæe Synda Myrkred mitt, med Lioose Naadar, so eg sie, sijfeldt iklæddur Meinleyse.

Enn framar Drottenn, eg bid þig, Augunn Naadar þu villder mig, aalijta, og minn allann Dag, annast og blessa þennann Dag, so Vilie Raad og Vinnann mijn, verde til Dijrdar Nafne þijn.

Bodorda þinna vissañ Veg, vijsa mier, Gud, so kunne eg, epter þeim laga Lifnad minn, enn Limskufullra Selskapinn, fordast, so hallest froomum ad, færer mier goeda Nytsemd þad.

Naad þijn, minn Gud, blessud og blijd, brynie mig i þad hverndags Strijd, sem Diofull, Holld og Heimurinn, hefia mier moot n... Selskap sinn, send mier þinn Krapt ad soddann Her, sigra kunne. Eg treyste þier.

Þ soddann Trauste vijst eg vil, Verks mijns fagnande gaanga til, i eingann Maata efande, Adstod mier muner gefande, hiaalpa þaa skilst eg Heime fraa, og Hvijld Erfides laata sjaa.

Fyrst sierhvers Verk honum fylgia ser, froomt eda vondt sem giorde hier; Laat mig þad eina adhafast, er þinne Naad meige þocknast, so Tignar þiñar trwr sie Pioon, og trwrra

gefi

gefens faae Laun, A M E N.

Manadags Kvølld Psalmur.

Ton, JEsu Christe þig kalla eg a.

SJnneske Gud og HErra minn, Heidur sie Nafne þijnu, ad þennann Dag lietst Engel þinn, Ondu og Liise mijnu, hallda so vid med hollre Vakt, ad hreppre eingánn Skada, nie Hrøsun hrada, Satans eydder þu Svika-Magt, Samvitsku hef þvi glada.

O hvad margur Mann mun i Dag, Mein og Slis ratad hafa? Enn þu virdtest minn allann Hag, annast og Blessan gefa, þvi sege eg þier nu Þackargiørd, þu Fødurs Liosmenn skiære, minn Kongur kiære, veit medann hiare eg hier a Jørd, Heidur þinn syngia lære.

Giæt ad, mijn Saal, ad Soolen er, sijgenn ad Vidar-Rootum, enn Nætur Lioosed aptur þier, upprann med Gaange fliootum, ei Tvongl, sem Heimsens teiknar Slis, og trad sw Lystum giædda, Kvinnan Sool klædda, helldur himnesk Haturna Blis, i Heim, sem uppliooinar fædda.

Minne er ea DRottenn Myskun þijn, mier sem þu hvern Dag veiter, Avi ad Synda Jllskan mijn, ofmiøg þig Reide-reiter, Avi eg hefe elskad daatt, opt med Giaalijfe stooru, þaa gømlu Hooru, Atvik hennar a allann Haatt, O-trygg mier nærsta voru.

Viesa

Vielafull hun so villte mig, af Vege Bodorda þinna, ad Ranglætes rꜳfande Stig, rette Leid villde ei sinna, helldur anade eins og Svijn, æfrañ i soddann Villu, og ollu illu, alla þessa Ogiæfu mijn, eg hlaut af Satans Trillu.

Eckert veit eg nu annad Rꜳd, enn þijn, minn Gud, ad leita, og bidia þijna blijda Nꜳd, betstu mier Vægd ad veita, segiande: Fader! Forlꜳt mier, fyrer Myskunsemd þijna, Misgiorder mijnar, lꜳt mijn Illverk fyrer Augum þier, afmꜳst og Nafne tijna.

Nu sijgur yfir svarta Nótt, so þreytter hvijlast mege, veit, O JEsu, mier verde rótt, vijk þu burt frꜳ mier eige, oped er Hiartans Hwsed mitt, HErra, ef villtu þyggia, þar inne byggia, kiøred Herberge þetta þitt, þig skal ei burtu styggia.

Æ Gud velkomenn, Gud minn trwr, gack þu med mier til Hvijlu, Nafn þitt er hollur Hlijfdar Mwr, Hiꜳlpar veitande Skijlu, vernde mig Hyrders Honden þijn, só hætt Myrkra-Pest ei sake, Hvijld helldur take, Hollded, þo sofi, Sꜳlen mijn, sijfelldt glød til þijn vake.

Allann mig DRottenn eg gief þier, alla þꜳ Stund eg hiare, allt þad gott sem þu unnter mier, Almætte þitt bevare, allir Englar og aller Menn, allt hvad sig kann ad hræra, og Lofgiørd læra, allt sege þier Guds Eining þrenn, eilijf sie

Dijrd

Dijrd og Æra, A M E N.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton, Skaparenn Stiarna HErra. hreiñ.

ÞJer DRottenn Foolked þackar allt, þier i Hiarta Lofkvæded sniallt, færer, og syngur fagurt Vers, fullkomleg Skylda krefur þess.

Af þvi HErra þijn Honden sterk, hefur a Jordu Frægdar-Verk, unned so morg, ad einngenn Mann, wtskijra þad nie telia kann.

Eitt mꝏ eg reikna odru med, er þad nu vid mig framkomed, ad þessa Noott þijn Hialpar Hond, hefur verndad mitt Lijf og Ond.

Satan gyrntest ad swijkia mig, soddañ hañs Brogden flærdarlig, unnu þo Skada einganh mier, a eg þad Gud ad þacka þier.

Mig hefur Gud minn Giædskan þijn, geymt þessa Noott frꝏ allre Pijn, virdtest blessa minn veikann Hag, veitter ad lijta biartann Dag.

Hann nu lioomar af Lioose skijr, lifnar Skepnan fogur og dijr, Himensens Fuglar hefia Dans, hroosande Verkum Skaparans.

Pridie Dagur nu þetta er, Þrennt mier i Agt þvi taka ber, lofa og bidia liwfann þig, leggia sijdann til Verka mig.

Af ollu Hiarta eg þacka þier, þad skal liwst jafnann vera mier, medann lise þitt Lof ad tiꝏ, lꝏta Gudena þetta siꝏ.

Minn Gud, hvern Morgun minnest eg, þijn

Millde-

Millde-Verkenn Guddoomlega, af þvi Hiaalpare ertu minn, under Væng þijnum Glede finn.

So sem Dags-Liooma Liooſed biart, lijſer upp Nætur Myrkred ſvart, eins virdeſt Synda Sortann minn, Snioohvijtann giora Kraptur þinn.

Eg hroopa DRottenn upp til þijn, aarla fyrer þig Bænen mijn, kemur, þvi virdſtu vijſa mier, Veg þijns Bodords ſem rettur er.

Enn ſiaa minn DRottenn eg bid þig, aa þeſſum Dege laat þu mig, framkvæma þad ſem þier er þeckt, þar med Naaunganum Gagnlegt.

Vernda mig ollu Illu fraa, Engla Hird þijn mier ſtande hiaa, geymande, ſo mier grande ſijſt, grimmur Dioful med Strijded nijſt.

Þegar Lijfs-Dagur lidenn er, og lwenn eg fraa Vinnu fer, gef mier þaa Hvijld og goodann Frid, Gud minn, vid þijna hægre Hlid, Amen.

Pridiadags Kvolld Pſalmur.

Ton, Vid Dauda mig ei veria maa.

SAnnlega ſkylldugt ſeae eg mier, ſyngia Lof þier, DRottenn Gud O! dar Kongur, af þvi ſo mikel er þijn Naad, ei ſaa þad tiaad, Engla nie Manna Tungur, ſem Himen hier, haatt uppe er, eins Myſkun þijn, yfer þeim ſkijn, i þijnum Otta gengur.

Dag og Noott giorder DRottenn þu, dvijna ei nu, dijrdleg Verk Handa þinna, ſo feir

sem hofdu heitann Dag, hardt Vinnu=lag,
Hvijld mege i Myrkre finna, sw Skickunenn,
siist hverrar enn, Soolen hvi ser, fra Sioon=
um mier, Odum vill Lioosed linna.

O minnar Saalar Unnuste, Astkiæraste, ein=
ka Hyrderenn Sauda, af Hiarta gladur þacka
eg þier, þennann Dag mier, fordader Follum
Nauda, Andskotans Flærd, og Illsku Stærd,
ecke gat Mein, mier unned nein, edur hrunded
i Dauda.

Mig hefur Engla Hyrd þijn haa, Hondum
sier aa, bored aa Brautu minne, so feck eg ecke
Falled neitt, nie Fætur meidt, mijna aa minnstu
Steinum, þo hefe eg hier, þad sem ei ber, þack=
ad nie þvi, lijst Losgiord i, leystur er eg fraa
Meinum.

Forlaat þu mier þad Fader minn, fyrer Son=
enn þinn, og alla Misgiord mijna, afmaa þu
so sem annad Sky, enn mig aa ny, hreppa laat
Huggun þijna; Skapa i mier, hreint Hiarta
hier, minn Trwar = Hør, tendradann gior, so
Tregdu=laust mege skijna.

Laat þu og Guddooms Lioosed þitt, lijsa upp
mitt, Hiarta, þo Hollded sofe, þaa mege ætijd
Onden mijn, i Elsku þijn, vaka so Vonen life,
um Rwmstad minn, Engla Flock þinn, Vagn=
Borg laat slaa, Vodanum fraa, vernde, so vel
heill blijfe.

Til Hvijlu, eg ad hætta fer, enn HErra þier,

befel mitt Lijf og Line, Æru, Vit, Sinne, Sioon og Sæal, Heyrn, Minne, Mæal, ad Myskun þijn þad geyme: Sie þier Gud Dijrd, swngenn og skijrd, Lausnara Prijs, likwsum sie vijs, med heilogum Anda, Amen.

Midvikudags Morgun Psalmur.

Tön, Være nu Gud vßs ecke hiaa.

GIJEksame Fader, Lof sie þier, Lioosed er aptur komed, Soolen upprenna fogur fer, slyr i burt Nætur Hwmed, af þvi er Tijme upp ad stæa, Embættes Vinnu stunda æa, enn hafna Hvijlu Rwme.

Þu DRottenn hefur þessa Noott, þinn fagra Engla Skara, mitt Lijf og Sæal fra Myrkra Soott, miög vel læted bevara, so þad oskrande Olma Lioon, ecke giörde mier nockud Tioon, hann vard æa Flootta ad fara.

Af þvi lofe þig oll Heims Þiood, og mikle Lijder aller, med Loofa=tak og hijrleg Hlioed, Heidur þinn synge snialler, þviad þijn Myskun eilijf er, med Orde Heimenn skapader, Engla og Himna Haller.

Þijn hefur volldug Honden þæa, af hærstre Næad og Millde, Soolena Festing seti uppæa, sem Degenum stioorna skyllde; Hun lijser, vermer, lijfgar Jörd, lætur Svellenn fredenn og hord, verda sem Vax i Ellde.

JEsu Rettlætes sanna Sool, sorgande eg

 þig

þig beide, vertu i Dag mitt volldugt Skiool, Vardveitsla þijn mig leide; Upplijs þu Hiartans Myrkur mitt, mijn Afbrot virdstu ad gefa kvitt, sem reittu þig til Reide.

Lioos Dagsens brwka læattu mig, til Lofs og Dijrdar þijnu, Nafne, so mitt Holld mege sig, metta af Erfide sijnu, af Lopte, Jord og Hafi hier, hallkvæma Blessan sendu mier, sem nœge mier og mijnum.

Þœ mitt lijkamlegt Lioosid dvijn, og Lijsed tekur Enda, Hiaastod virdest þœ HErra þijn, hvorge burt frœ mier venda, leid mig wr Sorg i Sælu inn, so eg mege þœ DRottenn minn, hiaa þier i Lijfs-Hofn lenda, Amen.

Midvikudags Kvølld Psalmur.

Ton, Giædsku Guds vier prijsum.

PAD er heilnæmur Hlutur, ad heidra DRottenn vorn, af Hæd sem ofann lijtur, yfer Mannanna Børn, so hygge Herteckna, døpur Daudans Born leyse, og Droom-reirda uppreise, inntake Utrekna.

Hann sem er mitt Hiaalpræde, Hlijfd, Von og vruggt Traust, mier veiter margfolld Giæde, og miwka Fodurs Ast, hann opnar sijna Hond, ollu þvi Anda hefur, Upphellde nooglegt gefur, um Lopted Sioo og Lond.

Þvi er eg þar til skylldur, þig heidra Drottenn sæll, ad þijn Astsemd þvi velldur, enn nu eg

lifi

like heill, og hefe eckert Mein, hloted, nie Hormung, seara, Hond þijn ried mig bevara, eins og þinn Auga-Stein.

Hvern Morgun HErrann lætur, heita upprenna Sool, hennar Liooss Lioomenn mætur, lijser upp Heimsens Hiool, sw sool nu Geisla sijn, af þvi er Dagsens Ending, mier upporsunar Bending, ad vigta Verken mijn.

Pau eru eige annad, enn Illska syndsamleg, margt þad sem mier var bannad, mootsinwenn giörde eg, og mitt Rettlæte er, eins og Obecktar Klæde, allsaurgad med Bloodflæde, Rænglæte reynast ver.

Ef Rettlaatur siosinnum, syndgar og upp þo rijs, rænglaats Manns fleire sinnum, Follenn til Synda vijs; O! hvad opt eg mun þaa, nu i Dag hrasad hafa, i Hættu og Synda Kasa, sem ei kann wt wr siaa.

O Fader! eg þig beide, i Nafne Sonar þijns, ressa mier ecke i Reide, Rænglætes vegna mijns, helldur myskuna mier, epter Naadar Nægd þinne, Rækvæma so eg finne, Hiaalp og Huggun hiaa þier.

Vertu mier nu nalægur, med Naadar Verndan þijn, i Noott so Ovin slægur, ei kunne naa til mijn, edur nein auka Grond, afstijr þu illum Draumum, og Freistinganna Straumum, sem mijna særa Ond.

Lijkamann, Saal og Sinne, set eg i Geym-

ſtu þijn, enn þa Lijfs þeſſa linner, ſangſamleg Symd og Pijn, og Saalen ſer mier fraa, leid mig i Lijſiins Mæte, ſo Lof þier HErra ſæte, mege aan Mædu tiaa, AMEN.

Fiintadags Morgun Pſalmur.

Ton, HErra Gud i Himna-Rijke.

RIIS upp af Svefne, Saala mijn, ſiaa Dagur er nu komenn, Soolen fagurt aa Fiollum ſkijn, forgyller allann Heimenn.

Hun vermer allt þad er um̃ Heim, og þad i Sioonum hvijleſt, eingenn Hlutur af ollum þeim, fyrer Jl hennar ſkijleſt.

Laattu þvi hennar Hita Skin, Hiarta þijns Kullda Dofa, wtrijma, ſo Elſkuga þinn, med Alvod meger loſa.

Hann ſem adgiæter Jſrael, og Joſephs lijkt ſem Sauda, heſur i Nott þig verndad vel, vid Faare, Kvol og Dauda.

Morgunlioofunum fylg þu fliott, fær honum Loſgiord hijra, ad þier til Verndar enn i Nott, Engla Vakt ſette dijra.

Þig minn Gud loſa liwſt eg vil, Lijf medann þu mier ender, Haſed þu bwed heſur til, og hvad þar inne ſynder.

Allt þetta vonar uppaa þig, enn þu þvi Fædſlu veiter, hvenær þitt Andlit hylur ſig, Hrædſla þeim miog um̃breyter.

Nu bid eg Gud minn Giædſku þijn, gior

mig

mig af Syndum frijann, afmaa þu giorvoll Afbrot mijn, enn Anda gef mier nyann.

Veit mier Hiaastod Gud HErra minn, hlijf mier med Mystun þinne, ad þennann Dag, Ovinurinn, eingann mier Skada vinne.

Laat þu mijn Verk og Vinnulag, veglega Framkvæmd hlioota, minn deilldann Verd mier veit i Dag, vel so hanns mege nioota.

Mier bid eg fylge Mystun þijn, medann eg er i Lijfe, ad eg, nær þrijtur Æfin mijn, i þijnu Hwse blijfe, A M E N.

Fimtadags Kvølld Psalmur.

Ton, Sæl frjals vid Løgmaal fædbur er.

ÞIer Gud af Hiarta þacka eg, i þeirra helgu Raade, Verken þijn eru vollduglegg, vel kiær þeim þeirra gaade.

Stadfest eru um̃ Allder þau, eins þiñ Saattmaale blijfur: Herralegt er þitt Heite mjog, og heilagt ad eilijfu.

Dagur og Noott þau eru þijn, þeim Sool og Stiornur lijsa, Tønngled um̃ Nætur skiært og skijn, Skickun þessa eg prijsa.

Einn Dagur Lijfs mijns lidenn er, Lof sie þier HErrann froome, þañig ad Dauda þokar mier, og þeim sijdarsta Doome.

O Gud! þad er Alvara mijn, ad prijsa Nafn þitt skiæra, sem mier hlijfde fraa hverskyns Pijn, Heidur sie þier og Æra.

Margt i Daghefur þu mier vel giort, og mig i Nad koronad, enn eg hefe þijn Bodord bert, brrted, og Syndum þioonad.

Þar med hef eg mier safnad Sekt, enn sært þitt Fodurs Hiarta, Straffed forþienad þwngt og frekt, þar um grœtande kvarta.

Enn þo huggast eg aptur vid, Avoxt þijns Sonar Dauda, med hverium hann mier færde Frid, fyrer sitt Blooded rauda.

Soddann Foorn, O Rottenn, þægia þier, þar fyrer vil eg syna, Giallð þetta þigg þu Gud af mier, gildt fyrer Misgiord mijna.

Sonar þijns vegna nu i Noott, Nœd siin mier Fader sete, lœttu mig safna sœtt og roott, sijdann vakna med Kiæte.

Lœt ei min Svefn vid Daudans Dwr, dapurlega samteingiast, so eg, þœ Lijf fer Ædum wr, ei þurfe i Kvaler fleingiast.

Helldur vyrdstu mier, HErra, liœ, Hiœstod þijns gooda Anda, so vel tilbwenn verde eg þœ, mitt veika Lijf skal enda.

So gegnum Daudans gœnge eg inn, i Glede, Dijrd og Liooma, leyf þu mier þar, Lausnare minn, Lof þitt um Eilijfd rooma. Amen.

Fostudags Morgun Psalmur.

Ton, Kom Skapare H. Ande.

UPP upp mitt Hiarta, Sine og Sœal, samhlioodande med Glede Saung, hef upp Lofgiorda

giørdar lystugt Mǽal, liwsann vegsama Zions Kong.

Minn Gud, hvers Dijrden eilijf er, og O-priootande Rijkes-Rǽad, þu hefur so margt gott giort mier, get eg þad ei til fulls. wt-tiǽad.

Og þo hvert Hǽar ǽ Hofde mijn, hefde Mǽl-sku sem Englarner, giǽte eg þo ecke Gǽasum þijn, Gud minn, hroosad sem verdugt er.

Eg vil vegsama Almǽatt þinn, ǽ medan hiare eg Lijfed vid, af þvi ad þu ert einn Gud minn, allt sijdann i frǽ Moodur Kvid.

Þad hef eg reynt.um̃ þessa Noott, þu Drott-eñ varst mijn einka Hlijf, frǽ beyskum Dauda og brǽdre Soott, bevarader mijna Sǽal og Lijf.

Eg lǽ um̃setenn Myrkra Makt, mier villde Satan Illsku-fwsz, granda, enn hier liet hafa Vakt, Hersveiter sijnar minn JEsus.

Þǽr ed med hollre Hiǽvist sijn, hiwkudu mier og geymdu vel, so ad hier fyrer Hvijla mijn, heita med rettu mǽ; Bethel.

J þvi Guds Hwse sǽtt eg svaf, Svefn-Ora fyrrtur dapre Prǽ, eñ nu hress og heilbrigdur af, Hvijlu minne eg gǽanga mǽ.

Oll þijn Verk, DRotteñ, eiga þier, ǽtijd þacka og losa dǽatt, hier med og þijner heilager, hroosa Dijrd þinne Dag sem Nǽatt.

Med þeim falle mijn Sǽal i Sid, synge þier Losgiord, DRottenn minn. Enn framar eg af Alwd bid; Alijt i Nǽad mig Prǽlenn þinn.

Og fyrergef mier alla Synd, er eg þier moote driigda hef, fraa Augsyn þinne ei wier hrind, Anda helldur fornyañ gef.

Veit Dagur þesse verde mier, vel Lucku-sæll og blessadur, aa hveriumm eg i fyrstu er, af Jardar Leyre myndadur.

Vijsa mier i Dag Vegenn þinn, viik mijnu̇n Fæte aa Fridar-Stig, HErra sem ert Hiaalpare minn, hneig þijn Eyru og bænheyr mig.

Gef eg mege so þioona þier, þaa Stund eg hier i Verolld by, ad eg, þa sorgfull Æsen þver, inntakest Himna Sælu i, Amen.

Festudags Kvölld Psalmur.

Ton, JEsus Christur ad Jordan kom.

Þu heilaga Þrenning þijd! þig vil eg jafnsann lofa, i mijnum Munne aarla og sijd, eg skal þinn Lofstijr hafa, þvi hver sem til þijn flyckest frekt, Forsmaan ei hreppen neina, þitt sæta Ord er sannarlegt, Saal lijfgande alleina, er þad Boot Andar Meina.

Hiaa Gude er Hiaalpræde mitt, hann er mijn Styrktar Hella, miin Saal Traust aa hann setur sitt, so mun eg ecke falla, þvi hann til hægre Handar er, hiaa þeim sem er faaraadur, hver sem fast vid hann helldur sier, hann verdur alldrei smaadur, þo sijnest Nauna þiaadur.

Þennann Dag hef eg þetta reynt, þar fyrer er eg gladur, og Velgiord þeirre hroosa hreint,

minn

minn HErra Gud og Madur, hefur mier millum Handa sijn, blijft fra Satans Ofbellde, ad hann mier giorde einga Pijn, edur i Skada fellde, þo frekt hann þar ad hiellde.

Mijn Ond þvi O Drottenn miklar þig, Magt þinne vil eg hroosa, ad þu hefur so annast mig, ei kann eg betur kioosa, þu hefur soddan þar til giort, þier skylda eg Hijdne sijna: Avi! eg braut þijn Bodord hvert, Bol það vill stoorum pijna, Saal og Samvitsku mijna.

Eñ þo hreffer mig Huggun sw, hvad sem fellur til Nauda, svared hefur það sialfur þu, syndugs vilier ei Dauda. Hvi fly eg til þijn, Fader kiær, (fra þier munt ei mig reka), og bid: Forlaat mier allar þær, Illskur og Synder frekar, sem veitst mig vera sekann.

Eins og Faderenn aumkar sig, yfer sitt Barned kiæra, so virdstu O Drottenn milldur mig, i Myrkun endurnæra, veitande hæga Værd i Noott, veikum Lijkama mijnum, so meige eingeñ Myrkra-Drootts, meida nie sla mig Pijnum: Eg treyste þier alleinum.

O Christe! sem a Krosse doost, keñ mier fra Synd ad deya, enn Rettlætenu lifa liooft, i liwfre Von so þreya, þar til hijrañ Dag heppnast sia, i hærstre Dijrd Utvalldra, gef ad eg meige þægur þa, Þacker og Lof þier giallda, uñ allar Allder Allda. AMEN.

Laugardags Morgun Psalmur.

Ton,

Ton, A eiñ Gud eg vil trwa.

GAL mijn vert glod i Gude, gøfga og heidra Nafned hanns, mikla hann med Fegnude, mœtann still Packargiordar Oans, af þvi hañ er so goodur, þeim er i Hiarta hreinn, Gudunnum mœa ei medur, mœotz vid hann jafnast neiñ, sijna Nœad mun hañ senda, og Sañleiks-Trygd til vor, hanns Hond kañ ollu umvenda, er hun so Magtar-stoor.

Eins og hann sialfur seger, sannarlega so skedur vijst, Skipan hañs skeikar eige, skijr Fyrerheitem bregdast sijst; Sumar og Vetur sette, sinne med Hegdan hier, Dagur med dijrum Rette, dimre Nott œ fylger; Hun er nu horfenn burtu, hañ er aptur komenn, Sooten med sinne Byrtu, sieft um allann Heimenn.

Eg vil þvi œtijd syngia, um þijna Mysskun Drottenn minn, ad mig i Noott umkrijngia, Engla fagrañ lietst Skara þinn, so nœig ei Satan fælde, med sinne Viela - Kveik, edur frœ Trwnne tælde, tapade hann þeim Leik: Orkade eg upp ad standa, olle þvi Nœden þijn, þier minn Gud, þvi skal vanda, Packargiord Ondenn mijn.

HErra! Hver er þier lijkur? Hver er so volldugur sem þu? Af Myskun mieg ert rijkur, med Audmijkt bid eg þig nu: Lauga mig Lambs i Bloode, af Lostum hreinann gior, hallt mier vid HErrann goode, Heilsunnar farsæl Kior, styrk mig

mig i mijnn Kalle, minn Gud, eg treyste Þier, so vel þatt Verken falle, sem vinna byriar mier.

Gef þu eg gete lifad, gudrækelega i Heime hier, Hollðsens Gyrnd svæft og sefad, so hun til Falls ei kome mier, Hreinlijfe og Hoogværd sijna, heilaglegt Framferde, Ydran, Trw, Elsku þijna, astwdlegt Þolgiæde, gef þu mier Gud minn sæte, fyrer Giædsku Nafned þitt, og leid i Lijffens Mæte, Lijfed nær endar mitt. Amen.

Laugardags Kvølld Psalmur.

Ton, Eirn HErra eg best ætte.

MJNN Gud og minn Konungur, mikla vil eg þig tijdt, Sannleikur þinn so gengur, sem Skyen færast vijdt, mikell, loflegur lijka, og Lijknar-fullur ert, Ast tier og Elsku rijka, þeim Ottast Nafn þitt hert.

Lopt, Jord og Hafed hefur, Honden þijn tilbwed, øllum Upphellde gefur, og sedur Blessan med, oll Augu ä þig vona, af þvi þu ert sä Gud, sem minnest Mañä Sona, og mijker hvers-kyns Naud.

Handaverk þijn, Gud goode, med Goodsemd þu mettar oll, med þijn Myskunar-Giæde, mest er og Jorden full: Til Grunns vier geingum eige, Giædska þijn velldur þvi, hun gefst ä hverium Dege, hennar Þurfendum ny.

Og nu þo Dagenn ende, og Soolen byrge sig, gengur samt ecke under, Ast þijn, miñ Gud, vid

vid mig, helldur mier Hrökun veitte, og hlijfde vondu frä, allt þo eg illa breytte, ætijd hun stood mier hiä.

Lifande Lijfsens HErra, lofud sie Giædskan þijn, þvi hun kann alldrei þverra, þad um̃ sie Rædan mijn. O! hvad er aumur Madur, ad þu so virder hann; Eins fliott hañs Æfe lijdur, og Skugge burtu rann.

Protenn er þesse Dagur, þier sie Lof HErra kiær, Æfen so ærfram̃ sijgur, alltjafnt Daudanum nær. Æ! hvad eg lifde illa, elskande Heimsens frekt, Holldsens Girndar hættleg Villa, hlood ä mig Synda Sekt.

J Himenenn, Hiartans Fader! hef eg syndgad so tijdt, hrædeleg Hörmung þad er, heita mä ei Barn þitt, Synder er safna giörde, siälfs Hösde hærra ver, eins og ofurstoor Byrde, er hun þvi Bly-þwng mier.

Hvad er nu hellst til Räda? Hvar skal eg Kvittun fä? Hver vill mig hrelldann näda? Eg hrædest Byrde þä. Til þijn fws eg vil flya, Fader himneske minn, eg veit þu munt ei mija, mier þä Son lijtur þinn.

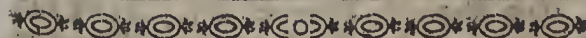
Hord Slög, Sär, hardann Dauda, hann leid til Frelses mier, blessad hanns Blooded rauda, bijd eg nu Fader þier, fyrer allar mijnar Illgiörder, og Afbrot furdu lioot, þu veit eg þetta Verded, þiggur i fulla Boot.

Gleym þu þvi Glæpum mijnum, og geymdu

mig

mig i Noott, under Verndar Væng þijnum, verda lattu mier roott, Holld so þigge hentuga, Hressing, enn Saalen mijn, vake ætijd an Treg-ga, i Elskunne til þrijst.

Æ! virdstu Hiartans HErra, hvijla i Noott hia mier, Hvijld mijn so mege vera, miøg veg-samleg i þier, og leid mig so um sijder, wr Sorg, i Fognudinn, fraa Eymd, til Æru og Prijde, Amen, veit þad Gud minn. AMEN.

Fiordu
Viku Psalmar,
Kvednir af
Sr. Asmunde Jonssyne
Ad Breidabolstad a Skodgaströnd.

Sunnudags Morgun Psalmur.

Ton, Hæste Gud HErra millde.

HOEK, Prijs og eilijf Æra, O Gud og Fader minn, ævallt þier ætte ad fær-ast, Israels Verndarinn, fyrer mikla Myskun þijna, mier æ Noott lidenne, vyrdest Vardveitslu sijna, Vægd og Heilbrygde fijna, Fordiorfun fordande.

Eg er so uppvaknadur, utann Skadræde mijns,

mijns, allt eins af þier verndadur, og Auga-Siiaalldur þijns, i Vaktan Vængia þinna, vel hefur þu unnt mier, ad lijta Dags Lioos upp-runna; Lijkn þijn og Naaden kunna, wtsegiast ei sem ber.

Fyrer Giædsku giorvalla, og Guddoomsens Dææsemder, Millde og Elsku alla, audsyndar jafnann mier, frææ fyrstu Fæding minne, fram-komnar hijngad til, af Hiarta, Ond og Sinne, O Gud i Hæætigninne, eg þig vegsama vil.

Med Audmijkt Hiartans innsta, eg vil þad medkenna, ad med Atvike minnsta, ei kunne eg forþiena, Mergder Myskunarinnar; Minnst þess þo Gud minn best, frææ Upphafe Alldarinn-ar, Underdiwp Giædsku þinnar, alldrei umbreit-ast lietst.

Margfiollda minna Saka, og mitt Rææng-læted verst, allt virdest af mier taka, O Drott-enn! Nææd þijn best, ææliit þinn Son ææstkiæra, sem wtgaf Blooded sitt, Forlijkun mier ad færa, fyrer Auglited skiæra, kann eg þvi koma þitt.

A þessum DRottenns Dege, DRottenn, geym mijna Sææl, ææ þinna Orda Vege, ad hun so fyrrest Tææl, Satans og Hrosun hætta, Holldsz Lysta Tilteiging, lææt vera æ upprætta, enn Ondu mijna kiætta, vid Himens Vellysting.

Æ Fader elskulege! eg beide, veit mier Styrk, ad eg upprijsa mege, afleggia Holldsins Verk; Enn Sææluendurnære, Ord Lijffsens blessad þitt, sem

sem eg nu i Dag heyre, so odlest Vegsemd meire, i Hollu Himens midt.

Eg bid, adgiættu lijka, allann minn Lijssens Dag, fyrer Engla Umsioon rijka, yfferstandande Dag, Jllt so mig nælgest eige; J þijna Nadar Hond, allre Ahyggiu fleige, ecker holl-ara sege, fyrer Lijde og Lond.

Minn ertu Faderenn millde, mæ eg helta þitt Barn, jnnkrifast eg þvi villde, O HErra Lijkn-ar-giarn, æ helgar Hendur þijnar, til hverskyns Blessunar, kættu þitt Liooséd skyna, lijfgande Sælu mijna, ad gange eg inne þar.

Gef þu eg gleyme eige, Gud minn, sem skylldugt er, æ helgum Hvilsdardege, Heidur ad færa þier, og Verk Kiærleikans vinne, veikstoddum Naunga, Hvijld so eg fæe og finne, framar i Eilijfdinne, fyrer minn Frelsara.

O DRottenn! mig æ mundu, myskunsamur i Dag, æ Daudans dapre Stundu, DRottenn, aumka minn Hag, og þegar eg skal mæta, Auglite fyrer þijn, lættu þæ Brot mijn bæta, Blodsed Frelsarans sæta. AMEN so Osk er mijn. A M E N.

Sunnudags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

O Þu himneske HErra! Hiælpare Lijssens mijns, ad vijsu eg vil kunngiora, Verken Sannleika þijns, Lijf mitt vidhalldast leistu

Tideñe Dags Tijd aa, bijtande Giædum besstu, Biorg Lijfs og Saalar mestu, enn vondu frelsader fraa.

Auglit þitt ad mier giætte, og eilijf Giædskan þijn, eins mijnum Andardrætte, allre fordade Pijn, minn skal þig Munnur prijsa, mitt besta Hiaalpræde, og Andans Kraptur upprijsa, Ad hiwkun þinne lijsa, alldreï aflaatande.

Maklega maa eg jaata, mier hæfer Andlits Blygd, þad eg i allañ Maata, æfandi þijna Stygd, margt giordi eg margfalldlega, moti þier eñ i Dag, af Gotu Guddooms Vega, geinged hef eg rannglega, syrge eg nu soddann Hag.

Hver maa þad Madur skilia, ad margopt fellur hier; O Drottenn vyrdst Naad ei dylia, O Drottenn forlaat þu mier, heimugleg Afbrot orgu, i Nafne Sonar þijns, so Skyen Synda þin morgu, sieu afmaad og forgud, harmþrungens Hiarta mijns.

Samvitsku Saurugleika, sie mijns Frelsara Blood, og vondra Verka lijka, veglegt Hreinsunar Flood: Vor Gud, ei virdstu ad taka, Verndar Hond þijna af mier, so vil eg sofa og vaka; Enn sijfeldt Ond mijn kvaka: Ei mig yfergefer.

O Fader elskulege! eg beide, lijt aa þad, liñer þeim lioosa Dege, lijdur Naatt-Myrkred ad; Laat þo ei vid þad liña, Lioos þitt i Hiarta mier, fogur Sool, gef ad finna, Frijdleika Byrtu þiñ-

ar, sem alldrei sijdan þver.

Lát himneskann Herskara, hlijfa vid Slisum mier, og sem Skialldborg umm̄wra, allt þad mier tilheyrer, Svefn-Værdveitande sæla, Satans Skelfingar Magt, einn virdstu að burt fæla, so ei kunne þar um̄ hælast, ad Grand að mig gete lagt.

Hvijlld lát mig i þier hafa, Hiartkiære Faderinn, ætijd sie Ord þitt liwsa, eitt Lioos og Vegur miñ, öll mijn Von að þier stendur, allt mitt Ráad, Sál og Lijf, þier fel eg þvi að Hendur, þu ert ad Myskun keñdur, vertu mier Vernd eilijf.

Til Hvijldar hyggst eg gánga, HErra i sialfum þier, undir Vernd þiña Vængia, verd eg hoolpeñ og er, æ hlijfe Ondu miñe, Umsion miñ náakvæmust þijn, og ad Velþocknan þiñe, þegar Svefnværdum liner, Lof þitt sie Listing mijn.

Allt þessa eg vil beida, allsvallde Gud Drottinn, fyrer Frid-keyptra Pioooda, Frelsarann JEsum minn, fyrer hanns Forþienustu, fyrer mig sem er skien, Ästseme indælustu, og Arnan náakvæmustu, eg treyste þvi, Amen.

Mánadags Morgun Psalmur.

Ton, Hver sem ad reyser þæga Bygd.

MIskunsame og millde Gud, miñ Elsku Fader sæte, að þessum Morgne eg framskriid, ad þijnu Tignar-Sæte, færande Hiartans Pack-

er þier, þu sem uppstanda leifder mier, heilum med Hugar-Kiæte.

Himneske Fader, hverśu þu, hefur mig dagsamlega, og Noott þessare añast nu, ollum frijande Trega, so Ovinarenns var ecke fylld, og mier banvæn Skadrædes Villd, heidra eg þig hjaleitlega.

Forlaattu Synder mijnar mier, Myskunarrijke HErra, Naadar eg beide þvi af þier, þo forþienad hafe hid verra, Ungdooms giorvalla Breste bæt, Brædena mijke Naad þijn sæt, þaa skal þitt Lof ei þverra.

Stioorna þu allre Athofn mijn, og nærverande Dege, uppbyriande so oll Verk sijn, Ordum Guds fylgia mege. Onijt þu Diofuls Areiting, og dempa Holldsens Tilteging, so ad eg syndge eige.

Laat Engla vernda og annast mig, og ollum mijnum Vege, Frañforen verde farsællig, fordiarfe Skadeñ eige, Guds Umsioon sel eg Fræn og Menn, Fiær, Saal, Heimkynne og Borneñ, Hlijfd hanns so hagnast mege.

Vertu mitt Skiool og Skiolldurinn, Skadræde laat ei hneckia, blessa þu Inn- og Utgaang minn, annast þaa sem þig þeckia, Sorgfullum Huggun siertu best, Siwkum Lækning so vidrettest, og Neyd ei naae bleckia.

Og ef, minn Gud, þad er þijn Villd, yfer mig skule draga, Skwra Mootlætes Skyen gilld,

skañt

kamvinna Lijfs um Daga, Lidsemd þijna mier lꝏt i Tie, liwflega so, eg medtake, þolgoodur þennann Alga.

Atvinnu, Næring, Erfide, og Verk Kallanar minnar, sem eg til kosta Omake, Avaxtan lꝏttu finna, so hugse eg til þijn, HErra minn, Hiartad mitt sie Bwstadur þin, Mæda oll mun þꝏ linna.

Innræt mier jafnann Otta þinn, ꝏ mijnum Lijssens Vege, sylge þar epter Froomleikinn, so fridsamlega deye. Blijde Fader, mig bænheyr þu, bid eg þess i Nafne JESU, og þar til Amen sege. A M E N.

Mꝏnadags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

GJædskurijkaste Gud minn þu, goodgiarne Hiartans Fader, Liooſed Dagsens sem lijſte nu, lided i burtu þad er; Æ! hvad vel þu annadest mig, so engenn Hætta voveiflig, Skom snerte mig nie Skade.

Þijna Myskunsemd þar fyrer, þraatt vil eg prijsa fegenn. Forliootar Synder forlꝏt mier, framar ꝏ þessum Dege, fyrer JEsu Christi blessad Blood, bevare mig þijn Hiꝏlpen good, gef Kvol mier grande eige.

O þu lifande Giædskan good! Gud DRottenn fullur Nꝏdar, ꝏ Sonar þijns minstu Sꝏra Flood, sem mig leyste fra Voda, og allt hvad

hann fyrer mig, aumann, bær, allt þessvegna ef Synderna, enn virdstu mig vel ad stoda.

Af þvi eg ligg, nu, ængraddur, Augliti fyrer þijnu, virdst þu mig, HErra, vollduguur, vernda frá allre Pijnu, þo Nætur Myrkren nalgest mig, vaktvæm, þijn Verndan, elskulig, sie yfer mier og mijnum.

Lat eingann Skada nu i Nott, nie Ogn oss yfer falla, gef þu oss verde vært og roott, vor Gud, geym Christne alla, vort Vijge er under Vængium þijn, vijst mun oss alldrei snerta Pijn, ef þig giørum akalla.

Forda þu Diofuls Vielum vid, og Veralldar Skadræde, veit oss sofande sannann Frid; Salen og Hiartad bæde, vake til þijn, so verdum vier, vakande Jomfrwm samlijker, og hljootum himnesk Giæde.

Virdstu nu HErra vollduge, ad veita Huggun gooda, freistudum Salum syrgiande, so þær afleystar Boda, eilijfann hreppe æ Fognud, i þier sialfum lifande Gud, sem Angrada alltijd stodar.

Hoop þinna Barna hier a Jord, HErra, vertu nadugur, lat þessa þijna litlu Hiord, lifa med rettferdugu, Hiarta, sem giarnann þocknast þier, þu Drottenn! hyr hvers bidium vier, einn, þrennur, almattugur.

Nadugi Gud! i Nafne þijn, nu vil eg Hvijldar finna, HErra, umgyrd þu Hvijlu mijn, med Her-

Verskylde Engla þinna, unn mier ad Morgun uppvakna, og hier, minn DRottenn, Lof syngia, um Ar. Eilijfdarinnar. Amen.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton. JEsu Christe þig kalla eg a.

MYskunsamaste minn JEsu, mijns Lijfs Frelsunar HErra, i Audmijkt stærstu eg kem nu, Elsku þijna kunngiora, prijsande Naadar Nafned þitt, naakvæmre Vørd mig gladder, og Svefn- Roo sadder, so ad i Nætur Myrkrum nidt, mig ei Fordiorfun skadde.

O þu Rettlætes sanna Sool! sem mig so daaamlega, geymder fra allre Andar Kvøl, Almætted guddoomlega, leysder Dagsens ad lijta Stund, Lijkn þijn so ad mier giætte, og Bøled bætte, Myskun utbreider a marga Lund, med þusundfolldum Hætte.

Omaklegann a allann Veg, alls þessa vil eg mig jaata, med Hiartans Angre medkeñe eg, ad mier i eingann Maata, hefe þo vid þig halldeð fast, enn hyllst þad tijmañlega, a insa Vega, vil eg þvi bliwgur vidkannast, vondt giorda eg margfalldlega.

Oll Verken eru Onijt mijn, ecke nema Rangslæte, er scarheitustu Umbun þyn, uppvekia, Fader sæte, nu hroopa eg hinn Naad-þyrste, naaduge Jesu goode, sem Saara Floode, fyrer Synd mijna fullnægde, Fridarenns dijrstum Sioode.

A Hollde Þijnu hefur þu, Heims Syndet bored allar, Hiaalpræde og Kvittun heiter nu, hverium sem a þig kalla, fyrer mig bid þu Fødurenn, um Forlaat Synda minna, er eg nam vinna, so ad Vægd mege Syndarenn, i sialfs þijns Auglite finna.

O JEsu! laattu ei þitt Blood, til Oviites verda helldur, sorgfullum Anda sie þad good, Svolun sem Elede velldur, a medann hiare eg Heime i, helst ingot Andlaate mijnu, so Lijssens Lijnu, leide eg fram af Løstum frij, leiddur af Anda þijnum.

Dijrkan, Elska og Þioonkan þijn, þad er mitt Epterlæte, Ord, Hugsaner og Athøfn mijn, i þvi stadnæmest Sæte, ad allra Lima Utretting, ad þvi jafnan sig hneige, aflaate eige, þitt Nafn, blessada Prijs Eining, þar med vegsamast mege.

HErra JEsu þijn Honden sterk, Haals Diøfuls giørde brioota, alldrei laattu hanns Illsku Verk, Orvar nie Prette fliuota, edur Veralldar Vondsku Slægd, veita Tioon mijnu Lijfi, Hiaalp þijn so hlijfi, under Væng þijnum hlioote ea Hægd, hier so ad ugglaus blijfi.

So befel eg þier nu sæll JEsu, Saal mijna og Lijkama, ad þier tak þad og annast þu, i Dag og sierhvorn Tijma, Christenndoomenum veit þu Vern, vor Gud, af Myskuninne, Hws og Heimiskynne, lijka Menn, Kvinnur, Bwo og Børn

Born, Blessan i-klædest þinne.

O JEsu! leggdu Audnu ꝏ, oll Verk Kallanar minnar, minn deildann Verd so mege eg fꝏ, med Giof Umhyggiu þinnar: Vertu mijn Heill og Hiartans Lyst, um̃ Hiervist Æse-Tijda, og Eilijfd sijdann, i Gnægd þijns Hwss so eg komist, Amen, fyrer Nafn þitt blijda.

Pridiadags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

O! þu hiartkiære Elskugenn, O! HErra JEsu Christe, ꝏ medann varer Eilijfdenn, eiñ sijdarste og fyrste, hvernenn kann eg nooglega nu, Nafn þijns Guddooms ad prijsa, og Ast auglijsa, sem mier vesælum sialfur þu, sijfeldt giørder framvijsa.

Þijnum Nꝏdar Væng þacka eg, þad vel bevarast nꝏde, frꝏ ollu Vondu ꝏ allann Veg, af þijnu Guddooms Rꝏde, so Verkenn mijn og Vinnulag, vijst hafa aframm genged, og Farsæld fenged, eins lꝏttu, bid eg, um̃ minn Hag, allt farnast vel og lenge.

Enn þo Dagurenn aflide, eg þig grꝏtbæne lijka, alldrei bregdest nie afꝏte, Ast þijn og Lidsemd rijka. O! þu hugliwfi Hiꝏlparenn, Hiꝏlpræddes Geysla þijna, skiært lꝏttu skijna, i Herberge mijns Hiarta inn, hellst þegar Æfen dvijnar.

Minnstu ei Gud þꝏ Misgiørd ꝏ, moot þier

sem drijgda hefe, Myskunsemdanna Milden hæ, mikla Grimd þijna sefe, i Forþienustu sleig þeim Haf, Frelsarans JEsu blijda, ad eg. can Kvijda, Lijsed þacke og Lausnar Giof, Lijfs. Hertoganum stijda.

O Gud ! veit þijna Ast og Nad, med Adstod H. Anda, wr miinum Huga af sie mad, oll Gyrnd og Lysting Synda ; Enn Hiartad, Twnga og Munnur minn, mikle þitt Nafn samtaka, so eg can Saka, Elsku bæde og Otta þiñ, uñ Ofe kunne ad rækia.

Astrijke HErra, O JEsu ! eg bid þig hiartannlega, ad a þessare Noottu nu, nadugur vilier eiga, Vist og hagkvæma Hvijld i mier, so heppnast Saalu mege, ad sialfur seger : Fridur og Blessan fylge þier. Framar eg gyrnest eige.

Myrkra Hofdingians Vallde og Viel, virdest þinn Guddooms Kraptur, so mier ei brugge Svik nie Hel, sannlega ad reka aptur : Ur Ondu og Hiarta upprætest, Ogn og Samvitsku Kville, samt Ottenn ille ; Vertu mijn Nætur Verndan betst, vondslegt so eckert hylle.

Eg er Limur og Eiga þijn, ertu mitt Hofud lijka, yfirgefur þvi ei sinn Vin, Asten þijn Giædskurijka, harmande Saalar Athvarf er, Under signadar þijnar, sem Myskun syna, veittu þar holla Hvijlu mier, Hugraun so mætte dvijna.

Hvijld mijna blesser HErra þu, helgasta Nafit

Nafn þitt glediе, Saalena giædda goodre Trw' og Giædskunnar Nægtum sedie; Mitt so vidhalldast lættu Lijf, sem lijkar betst þier einum, enn mier og mijnum, veitest Englanna volldug Hlijf, varnande ollum Meinum.

Eg so ꝏ Morgun uppstande, allskonar laus vid Skada, Guddoomsins Naad og Goodgyrne, gøfgaude hæblessada, alls þessa beide eg, O JEsu, ꝏlijttu Giædsku þijna, og Mædu mijna, þviad mitt Lioos og Lijf ertu, Lof þitt skal alldrei dvijna, A M E N.

Midvikudags Morgun Psalmur.

Ton, Guds Son i grimu Daudans Bønd.

Þu mꝏttuge Einvallds Gud, eilijfe Lijfsins HErra, af mijns Hiarta innstre Almd, eg vil þier Þacker giøra, wtretter Hiælpar Hendur mier, og Herskillde Engla vardveitter, ny afstadenne Noottu ꝏ, Haleluja.

Aptur hefi eg nu uppvaknad, alheill og med Fognude, Packlæte verde þvi offrad, þeim allsvalldauda Gude, fyrer dijrdlegar Dꝏsemder, daglega sem hann audsyner, Hiartad og Anden hroope þꝏ, Haleluja.

Giædskurijkaste Gud Fader, gef þad fyrer Son þinn blijda, Umforgun þijn og Ast frꝏ mier, ei skule ꝏ burtu lijda, helldur befalenn hedann af sie, Hiælpræde Naad' og Goodgyrne, DRottenns mijns þessum Dege ꝏ, Hal.

Hiart-

Hiartad leid þu og Huga minn, HErra med Anda þijnum, so alldrei stygge Almꜹtt þinn, med Jllsku Verkum mijnum, allann minn Veg til Gwds þu greid, goode JEsu, um̄ Lijfdags Skeid, Fridarens rata eg Ferel þꜹ, Halel.

Gef þu eg ætijd meir og meir, Myskunar Sætleik smacke, og i Naad þinne eblest hier, Elskusemena þecke, so alldrei gleymest sijdar mier, sijfelldt medteknar Velgiørder, i Hiarta mijnu hvijl þu þꜹ, Haleluja.

Mier i Skaut þinnar Myskunar, milderijkaste Fader, frꜹ Moodur-Lijfe varpad var, veit eg mijn Sorg og Glede, Medlæte allt og Andstreyme, Almættes Hond þijn skamtade, Hiꜹlp þijn alldrei mier hverfe frꜹ, Haleluja.

Verde mier Luckan lient i Dag, lꜹt mig þar vel med fara, ef Mootlæted minn hrygger Hag, hiꜹlpar mier til ad bera, Þolennmoodlega þad Gud minn, þinn so afdrecke Kaleikin̄, prijsande þig med Heidre hꜹ, Halel.

J þijnu Nafne øll mijn Verk, uppbyria eg Fader sæte, þar til veittu mier Þroott og Styrk, þau so eg fram̄kvæmt giæte, og giallde Hiartans Þacker þier, þu sem Fulltinge audsyner, Naad þijn jafnann mier næger þꜹ, Hal.

Ei lꜹt mig gyrnast annars Fie, Oleifelegum Hætte, nie wtvega mier Upphellde, eg so frꜹskiliast mætte, Veralldar Klækia Villu-Stig, vor Gud ei reidann syndu þig, þegar mig Ney-

den

den Þvijngar þa, Haleluja.

Nær eg hefi þig HErra minn, um̃ Himen og Jord ei skeite, Hiartkiærare enn Heims Audinn, hef þig ad ollu Leite; Æ! gef eg skiliest ei fra þier, ei helldur vijkta burt fra mier, eiliif Sætleikans Elskan þa, Haleluja.

Mig fel eg þessa Morgun-Stund, mïñ Gud i Umsioon þijna, veikann Lijkama, Eign og Ond, Astmenn og Vine mijna, glediast lættu þa goodur i þier, gef sömuleides Oviner, mijner Leidretting mege fa, Haleluja.

Veittu Um̃hyggiu HErrann minn, med Hiastod Nadar þinnar, þeim Kross-Þiadu sem Þiäningin, þreynger til Ogledinnar, hverier ad Nafned þeckia þitt, þig akallande i Raunum midt, Hiartans Kvein þeirra heyr þu þa, Haleluja.

Heilsa og Lijffens Hialpræde, HErra vertu Christnennar, og veit mier þad eg ætijd sie, einn þarfur Limur hennar, so þegar endast Æfe-Kijf, Armæda Heims og skamvinnt Lijf, hreppe eg Glede Himnum a, Haleluja.

O sæte Fader! alijt þu, Akall Grätbeidne minnar, so eg audmiwkur odlest nu, Aheyrslu Bænarinnar, fyrer Bænheyrslu Frelsarans, og Forþienustu alla hanns. Æ leggdu þar til Amen, Ja, Haleluja.

Midvikudags Kvollð Psalmur.

Med

Med sama Lag.

Hirdlege HErra DRottenn minn, Dagenn sem skapad hefur, til Erfides i sierhvert Sinn, til Svefns Noottena gefur: Eg vil nu HErra hvijla mig, hræddst eg samt of margfalldlig, Brot mijn driigd þessum Dege æ, Haleluja.

Hef eg forþienad hier fyrer, HErra minn, Reide þijna, framar enn veitter Myskun mier, Myrkrenn þegar sig sijna; Enn samt Lausnare Lijknsamur, lijka sem forkapade Sonur, Dyr þinnar Nædar drep eg æ, Hal.

Bidiande Gud minn blessade, blessud Næd þijn mier hlijfe, af sorgfullu Hiarta segiande, Sæalen so fyrrest Kijse: Sæalar Brudgumenn sæte minn, syndgade eg i Himeninn, og fyrer þinne Hæatign hæ, Hal.

Utskufa mier ei DRottenn dijr, fra Dijrdar Augsioon þinne, læt miklu framar HErra hijr, Heitord þijn verda i Minne, ad syndugs Dauda ei vilier, enn til þijn helldur snwe sier, og lisi þier med Heidre hæ, Hal.

Æ hvad DRottenn, mig ængrar nu, Ydran hefi eg freistad, trwfaste Gud, mier til þijn snw, tak burt Veikleikann mesta, þæ verd eg hreinn og heill i þier, H. Ande veittu mier, þinne Hæatign ad þione þæ, Hal.

Medtak mig aumu Unga Kynd, under Væng Nædar þinnar, so Satans alldrei Særing blind,

ind, nie Svik Veralldrinnar, kome mier eda Christnum nær, klaart Lioos og Soolar Birtan skiær, vertu i Noott oss HErra hiaa, Hal.

Haldtu mier under Handar þijn, Hlijfd, so ei vondslegt skade, og Illt mier veite einga Pijn, eilijfe Hiartans Fader, fyrer vondum Draumum vernda mig, veit mier ad stygge eg alldrei þig: Gef þinne Christne Fognud sia, Hal.

Veittu Naad þeim sem vona aa þig, og Vernd um Noottu þessa, sitwkum vert Adstod Elskulig, og gior volada hressa: Naudþreyngdum tiaaest Giædskan good, Gudhræddra Eckna Taara-Flood, aalijttu HErrann Himnum aa, Haleluja.

I þijnu Naadar Nafne eg, nu leggst i Hvijlu mijna, vert hiaa oss Hoatign haaleitleg, Hrædslan mun þaa ei pijna, vertu oss Skiool og Skiolldur dijr, Skadsemden þaa i burtu flyr. Vier vonum MOttenn einn þig aa, Hal.

Eg befala þier allann mig, med Ondu og Lijkama, Gud minn eg nu graatbæne þig, geym mig um Nætur Tijma, og unn mier Fader eilijfe, uppvakna ad Morgne komande, þijna prijsande Hoatign hiaa, Haleluja.

Enn hafer þu aasett HErra minn, hiedann i Noott eg skyllde, Guddoomlegur mier gefest þinn, Giædsku Kraptureun millde, so vel tilreidandur þocknest hier, þinn Villie verde æ hiaa mier, laat mig þijna Naad finna og sia, Hal.

Hier

Hier um̃ bænheyr mig HErra Gud; Himneske Fader Nꝍdar, eñ JEsu Christi blessad Blood, bevare mig frꝍ Voda, hann sie med þier og heilaaur, hærste Andenn vegsamadur, medann ad Eilijfd endast mꝍ, Haleluja.

Fim̃tadags Morgun Psalmur.

Ton, Sæler eru þeim sialfur Gud.

HJartkiære Fader HErra Gud, hafande Krapt ꝍn Enda, Lijfenu hefur þu hallded vid, hier til nꝍlægrar Stundar, eg byrtest hier, enn fyrer þier, og Auglite fyrer þijnu, ad lofa þig Nꝍad eilijflig, af ollu Hiarta mijnu.

Almætted synder ꝍ mier þu, uppstanda lietst ꝍn Meina, ꝍ um̃lidenne Noottu nu Nꝍd þijna feck eg reyna, Myskunen þijn, Þusundfolld skijn, þecke eg mig Omaklegann, allt hijngad til, audmiwkur vil, ꝍngrast med Hiartans Trega.

Brot mijn i Jdran beyskre eg, bliwgur medkenna villde, ad mitt Lijf var ꝍ eingann Veg, ꝍ sig komed sem skylldε, eg beide þig, ꝍlijttu mig, fyrer Arnan JEsu beista; O Fader þu, ei reidst þeim nu, er mig ꝍ Krossenn festa.

Æ hvad opt syndga eg þier moot, eg veit þad sialfur eige, bugar mig Hollđsens Blindne lioot, ad bregda af Dygda Vege; Er mier nu leidt, ad eg hefe breitt, illa moot þier minn Fader, ad styggda eg þig, þad ꝍngrar mig, og optlega þijn freistade.

Forlaattu mier þad Fader minn, fyrer þitt Nafn heilaga, aumkastu yfer Bræteñ þinn, þañ ei sijn Afbrot klagar; Eg hrópa aa þig, wtrek ei mig, O Gud, i Reide þinne, þitt þecker Barn, þvi Lyknargiarn, þu vaxst fraa Eilijfdinne.

Laattu mig finna nya Naad, nu fyrer Augsyn þinne, þijns gooda Anda gief mier Raad, til Gyptu Arhofn minne, ætijd mig hier, þinn Engla Her, aa sijnum Hondum bere, Lijf, Eign, Ond mijn, og oll Giof þijn, æ þier befalad vere.

Ollum þeim sem ad Ottast þig, O Gud, af Giædsku þinne, Vertu Upplijsing ælskulig, ad Lijf og Heilsu finne, i Athofnum, ollum mijnum, Adstod þijn jafnann styrke, ad Kostgiæfne, eg ætunde, i Embættesins Verke.

Erfide mitt og Athafner, Avoxt þessþænar fæe, ad tuckest vel og þocknest þier, þinne Blessun so næe, ad eg sem ber, wtvege mier, Atvinnu og Biørg daglega, enn þinne Giof, sem hloted hef, hroose eg þacklaatlega.

Tunga, Varer og Munnur minn, Myskunar Stiornan hlioote, so Formæling og Illyrdenin, alldrei þar framsliote, fraa Munnediun, og Oddygdum, Osund, Losta, Dramblæte, fraa Agyrne, og Fedrætte, forda mier Gud minn sæte.

Hiartad og Limenn hvern eirn minn, HErra

Kæ

ra, virdstu bevara, so hverge nære Hollds Vilieinn, hugsa vondt edur giora, enn þennañ Dag, med Elsku Hag, i Otta þijnum stande, og Sæalen mijn, Andvarp til þijn, af innstu Kroptum vande.

Allt so verde til Æru þier, eilijfi Fader milde, enn Sæaluhiaalpar siaalfum mier, slijks eg þig bidia villde, fyrer JEsum Christ, er augliijsist, af Gude til vor komenn, hønum med þier, þad skylldugt er, Packlæte veitest, Amen.

Fiimtadags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

HImneske Fader HErra Gud, Hiartans Nædar og Millde, alldrei þæa sem þijn agta Bod, yfirgefa þu villder, hvernenn sæ eg, aa allann Veg, Overdugur þig prijsad, ad þijns Nafns Dijrd, wt verde skijrd, eins og Skylldan tilvijsar.

Hvad hiartannlega hefur þu, HErra mig ad þier teked, og þennann Dagenn elskad nu, enn Hæakann burtu reked, medtaktu þvi af mier aa ny, mijns JEsu Offred sæta, til Packlætes, alls Ægiætes, er þu giorder mier veita.

Fyrer hanns Saker Fader minn, Frid og Næad virdst mier syna; Nema mig geyme Gud Nottenn, giora Næatt-Myrkrenn tijna. Æ vertu þvi, eg til þijn fly, eitt Lioos og Slotted tryggva, þu lofader, ad medur mier, Myskunen

skyl-

kyllde byggia.

Mitt Briost og Hiarta her þa Hryggad, bloodugra vegna Synda; hvar med ad er þijn Hiartign styggad, hellst um Tyd Dagsens Stunda. Æ DRottenn minn, þijn Myskuninn, mier virdest þad forlata, fyrer JEsum Christ, so Fridþægist, i Frelsarans Nafne sæta.

Gladværann Anda gef mier þa, gef þad mijn Tru verkade, ad kynne eg þig ætijd kalla a, kiæraste Elsku Fader, Svefn-Roo væra, sann-blessada, send mier af Lostum frija, ad Saalen mijn, i Umsioon þijn, Unadsemd hlioote nya.

Enn þo sofi mijn Augun hier, Auga þitt jafnann vake, Illt lattu sneida alle hia mier, so ecker vondslegt sake, eg befala, af Athuga, Ond, Holld og Vine mijna, Guds Verndar Hond, um hvoria Stund, hier med trwada þijna.

Fyrer mier sialfur ol þu Onn, enn þo eg hvijle og sofi, Vaktan þijn se mijn Verndan senn, vor Gud og DRottenn gefi, ad allskyns Bol og Andar Kvol, umflya þadann af mege, og nær eg arla eg uppvakna, eilijfar Þacker sege.

HErra JEsu, huggadu þa, hrelldu sem Freistne lijda, er Christi Nafned kalla a, i Krapte Trwar bijda: Æ lattu þa finna og fa, Fullting Naadar þinnar, so strijde vel, med þolgott Þel, þar til Sigurenn vinna.

Enn med þvi Svefnenn Andlatz er, Und-

annsare og Brooder, veit þu heilaga Hiaſtod mier, Hiartans Faderenn goode, ad liſi eg hier ſo lijke þier, Lijfs þegar Stunder dvijna, leideſt mijn Ønd i HErrans Hond, i Hvijld dijrd-lega ſijna.

Hverfur þa giorvoll Heims Anaud, HErr-ann mun eg þa prijſa, leid þu mig þeangad goode Gud, og gef Bænheyrſlu vijſa, aulijttu mig, eg beide þig, i JEſu Nafne gooda, Æra og Dijrd, þier æ ſie ſkijrd, af Munne Heim-ſins Þiooda, A M E N.

Foſtudags Morgun Pſalmur.

Ton, Meatturan øll og Edle Manns.

O þu ilmſæte Elſkugenn, O HErra JEſu Chriſte, mier aute vel þijn Myſkunenn, mijn-ar Værdar ſem liſte, eg kann lijka, ad uppſtan-da, alheill og hreſs a Fætur, þitt Almætte, og Aſtſeme, yfir mig breidaſt lætur.

Þijna Goodgyrne þacka eg, þa Naad og Lidſemd hreina, ſem i Dag heſe auntur eg, af þier ſenged ad reyna. O minn JEſu! eg bid þig nu: Auglited lyſtelega, ſyndu mier þitt, ſo Hiartad mitt, ſcarrum burthrinde Trega.

Med heilags Anda Hiaſtod mig, HErra virdeſt ad ſtyrkia, og upplys ſo eg ætijd þig, el-ſke med Þioonkan merka, mijnar Synder, og Misgiørder, med Hugſun, Verke og Orde, forlaattu, eg bid, Fader um Grid, ſo fordæm-

þur

dur ei verde.

Fyrer Kvol þijna og blessad Blood, Brodd-er minn JEsu Christe, leys mig af saarum Synda Mood, so þijna Nad ei breste; Von, Elsku, Trw, vidaukm nu, veikstoddu Hiarta mijnu, ad allt mitt Traust, efunarlaust, eg hafi a þinne Pijnu.

Leid mig so sem þier lijkar best, a Lijfsins Orda Vege, so ad eg alldrei afvillest, enn Bod þijn geyma mege, Lausnare minn, Lijkama þiñ, hest i Dag Jordu dylia, eins veittu mier, eg kunne hier, med Idran Synder hylia.

Afbrotum fleig þu a Bak þier, og olldunges þeim gleymer, so alldrei mijnar Illgiorder, optar til Miñnes kome; med Rettlæte og Roo-seme, reisa þu Saalu mijna, a Lijfsens Braut, mier legg i Skaut, Liooßens Englana þijna.

Geym mig eins og þinn Auga-Stein, Israels trwe Hyrder, so kunne ei Barn þitt kenna Mein, sem keypter dijru Verde, ef Ovinr, asetia sier, einhvern Skada mier giora, sie Teikn þijns Bloods, þeim mest til Moods, enn mier Skioldur og Veria.

Liena mier JEsu Lid og Rad, i Lijfsins Athofn minne, so mitt Erfide, Efne og Rad, allvel farsælast kyñe; Eñ afstijrer, þvi ei soomer, eda horfir til Skada, Elskan þijn best, þeim wtbijtest, er a þier Von hafa glada.

DRottenn til-legg þu deilldann Verd, og

daglega Næring mijna, Christenna Sauda Hoop og Hiørd, halltu vid Kallan sijna, so Giædsku Rääd, og Guddooms Naad, gete sannprøosad þijna, um Lijsins Skeid, og lijka Deyd, sæt hana alldrei dvijna.

Af Hiarta bidium aller vier, O HErra JEsu Christe, þegar Lijf stundlegt þroted er, þaa sie þinn Andenn betste, vor Lijssins Giof, lijka þijn Gröf, Hwijlldar-Stadur, og Lijkamans Saar, vor Læfning klaar, Lausnare minn blessadur.

Þijn hærsta Sorg og Hiartans Pijn, hun sie vor ædsta Glede, ad vier hvenær sem Efen byijn, wt af sosnum i Fride, og Hoaskalaust, med Hiartans Traust, hvijlum i Fadme þijnum, afstodnum Deyd, Utlegd og Neyd, eilijfa Glede reynum.

Um þetta bidium aller nu, i Hiartans fullu Trauste, þad sama vilier veita þu, vor HErra JEsu Christe, fyrer Nafned þitt, og Frelsid mitt, Forþienan Naadar þinnar, Æra og Prijs, þier æ sie vijs, af Kroptum Saalar minnar.

Föstudags Kvollld Psalmur.

Med sama Lag.

VOfadur siertu Lausnare minn, Lioos þessa Dags er hurtu, nu ysirkoma Natt-Myrkrinn, Naad mijn og Adstod vertu, Umþenke eg, aa allann Veg, Æfennar styttest Tijme, Stund

ept

epter Stund, styrke þijn Hond, og stioorne mier i Heime.

Lyksamaste Lausnarenn trwr, þijn lifande Nœdar Giædska, var mier i Dag einn Verndar Mwr, varnande ollum Hœska. Æ hversu vel, Emanuel, Adhiwkun Bornum þijnum, veitt hefur þu, og verndad nu, frœ Voda, Neyd og Pijnum.

Veittu so vel eg þioone þier, sem þinne Ast og Kiærleika, Gud minn HErra meddeiler mier, minnar Sœlar Veikleika; Græt eg DRottinn, þvi Guddoom þinn, giorde eg tijdum styggia, enn gleymde þvi, þijn Giædskan ny, gott virdtest til ad leggia.

Vor HErra JEsu virdstu mier, vesælum Myskun syna, Blooded, þitt sem wtrunned er, œdreifist Sœlu mijna, þitt Sijdu Sœr, mier syndu klœr, sem þijnum Læresveinum, so hvijle eg þar, œn Ognunar, Ovinum fyrer mijnum.

Forlœttu JEsu mildur mier, mijnar bloodugar Synder, miog opt framdar œ moote þier, um mijnar Æfi Stunder, veit mier i Nootr ad verde roott, og vakne med Fagnade, i þier minn Gud, sem ert mijn Stod, og eilijf Hiartans Glede.

Virdstu ad lijkna þeim sem þig, Þrij eine Gud Akalla, Blessan þijn ysirbreidest mig, blessa þu Christna alla, vid halltu þeim, sem hier i Heim, heidra þitt Nafned gooda, enn syndug-

 er,

er, gef: snúe fier, Saalar frelsis Boda.

O HErra JEsu laattu Lioos, liosmande Naadar þinnar, og Huggun skijna yfir oss, uñ Nóott þessa, so kynne, mitt Sinne, Saal, Miñe og Maal, milde Gud til þijn vaka, þu ert mitt Traust, efunarlaust, Ille laattu mig ei saka.

Laat mig þaa stundlegt Lijfid, hver, hia Ásiaan þinne, so þitt uñ allar Eilijfder, Auglitid skoda kynne, blijde JEsu, bænheyr mig nu, Blods þijns og Sannleiks vegna, þier þad fyrer, þad veit þu mier, þacke eg sem framast megna, A M E N.

Laugardags Morgun Psalmur.

Ton. Mikelle Farsæld mæter sal.

Mi Ofkunsamaste maattuge, minn Gud fullur af Naad, eg aum Manneskia medkenne, Milde og Hiaalpar Raad, at Morgne þessum, er þu mier, allt fraa Moodur-Lijfe, til Lijfs og Andar audsynder, enn nu framhalldande; Ecke kann eg ad upptelia, alla þijna Velgiorninga, Ond mijn þo dæmest ad þvi mest, fyrer Upphaf Heimsins þu, Elsku þijna auglijsast liest, er þad min Lausnen trw, þegar Kross Dauda Borgun betst, Blooded var mijns JEsu.

Þier goode Fader þacka eg nu, þaa med audmiwkre Lund, i Naadar Kior og Christna Trw, komst mier aa Æsku-Stund, fyrer Hond miña Forelldra, og Fræding Orda þijn, hefur þu

virdst ad Hughressa, hiaalplega Saalu mijn; Gef þu ad alldrei gleyme eg, Giædsku þinne Naad eilijfleg, helldur til-legge Heidur þier, og hlioote þijns. Anda Naad, so ecke briote eg af mier, Ast þijna, Lyfn og Naad, enn gete so sem goodum ber, Guddoomsens adhyllst Naad.

O DRottenn aumur eg fyrer þier, enn stend graatbænande, mijnar Synder og Misgiorder, Myskunen forlaate; dryg dar aa moote Milde þijn, med Hugsun, Verk og Ord, um afstadna Wisku og Æsi mijn, er þad stærsta Mootgiord. Minnstu aa þijna Myskun þvi, minn Gud, eg hroopa eñ aa ny, laat ei Rttlætes Reide-Slag, reka vt Barned þitt, sem treyster JEsu Hiaalpar Hag, ad hennar Brot sie kvitt, og i hañs Benium enn i Dag, Afbroted hylur sitt.

Afvend þu Satans Ofegnud, er mig leidet fraa þier, so faae hann alldrei framkomed, Flaarræde sijnu aa mier, leid mig so þinne Elsku i, eruggur stend eg þaa, sætaste Fader, so aa ny, sijst eg þier sleppa maa, utann þu blesser aadur mig, og Verk farsælest þarfsamlig, sem byria eg nu i Nafne þijn, naaduge Hiaalpareñ, stioorna þu allre Athofn mijn, ad þier veitest Dijrdenn, hvar af mier Lijf og Lucka skijn, lifande Gud DRottenn.

Laat mig Embætted aastunda, allra mest leita ad þier, þeckiande Haatign heilaga, og hrædast so sem ber, Biorg vora og Næring Bless-

an med, beggæst i Heimsens Dvol, ei læt Guds hræddra Afkvæmed, af Skorte lijda Kvol; Enn ef minn DRottenn, þocknast þier, þad eg rate i Mannrauner, vere þijn blessud Hiálpar Hond, Hlijfd mijn i Eymdä Sioo, þolgood so æ mijn þreyé Ond, þar til hün hrepper Röo, og nær sem losna Lijffens Bönd, lise i Trwnne þo.

Myskun þijn er Omælanleg, Myskun þvi veittu hier, ollum þeim sem ad elska þig, og epterleita þier, þijn trwud Börn og Christnen kiær, kveinar um þessa Tijd, vertu henne med Vernþan nær, vollduge HErra Gud, alla þa sem þig ækalla, af Nád virdstu ad bænheyra, veitande Huggun Hiælp og Lid, hinum Naudlijdande; J voru Lande eblðu Frid, þar eg er framande, so þygge Giædsku þijna og Grid, þitt Lof æstundande.

O Gud! sierdeiles er mijn Böon, upplijs þu Hiartans Ker, æ mier þijnum aumasta Þioon, ad eg vel treyste þier, og ollu framar elske þig, æstundande sem ber; Yfirgefdu þvi ecke mig, er mijn Von byggd æ þier: J þijna mildu Magtar Hond, mitt Hws, Born, Kviñu, Eign og Ond, Æruna, Gotz og Embætted, eg befel hvert eitt Sinn, vertu mijn Hlijfd og Hiælpræded, Hiartkiære DRottenn minn, Jllt so ad fææ eckert skied, Engell þinn veite Lid.

Ad eg so þwe Otta frij, under Guds Hlijf-

dar Vængu, þar til eg Frelse fæ ꝏ nü, fra Mædu og Daudans Sængu. I. Hiervist þar vid huggadur, Himstod þijn, Gud ei dvijn, enn af þier sijdann innkiddur, i Dijrd sem fegurst skijn, þetta veitttu af Myskun mier, minn DRottenn, sem eg beide hier, fyrer sætasta Sonenn þinn, sem er vor Tals Madur, hvet ed med þier, og Huggarinn, hækst sie vegsamadur, ꝏ medañ tilvinnst Eilijfdinn, Amen; hæblessadur.

Laugardags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

KJæraste Fader goode Gud, Grunnlaus er Milden þijn, eins og þu sialfur er þijn Nad, allstoor med Krapte sinn, þad vidurkenner enn mijn Ønd, ꝏ Kvølld Stund þessare, af þvi þijn sterka Hiælpar Hond, hana so verndade, um þessa Viku og enn i Dag, allskyns fordande Slisa Hag, enn hversu illa lifda eg, alltijd moodgande þig, mijn Synda Brot ꝏ margann Veg, viest hafa fylgad sig, þvi mijn Samviska sorgarlig, soddann vitnar um mig.

Eg medkenne þad enn ꝏ nü, eg er fortapt Son, Gæfum soande Guds mijns þvi, og goodre Arfleifdar Von; Eg er so sem Ohlijded Barn, sem illa fræmillest, enn þu DRotten ert Giædsku giarn, gef þad eg Leidrettest; Hijngad sender nu Sonenn þinn, sem græda skylde Veikleik minn, Slæpa Fioturenn greid af mier,

og gef þad Rettlæte, sem ad i Adam mdur hier, ollu fortapade, Sæsu og Lijf i sialfum þier, so ad eg medtake:

Mitt angrad Hiarta andvarpar, O þu milde Fader, Ofbod Syndanna ofþiakar, O Gud lijkna þu mier, fyrer Mergd þinnar Myskunar, Misgiörder afmá þu, ad eg betur enn adur var, aftunde Hlijdne og Trw, tilreid mig so i Heime hier, sem hæfer ad vera med Eilijfder, nær þig i Angist akalla, allijt Bænar Hroop mitt, fiærre sie þier ad forlaata, fortijkad Barned þitt, fyrer þinn Sonarm sætasta, sem wtgaf Blooded sitt.

O JEsu blessud Arnan þijn, Umsorgun veite mier, so angrad Hiarta og Anden mijn, Ord þau heyre af þier. Vertu Hughraustur Barned blijdt, boda eg fannan Frid, af hvi mijn Misgiörd oll er kvitt, og er þitt Rettlætid. Guddoomsens Ande eilijfe, æ sie minn Lære-Meystare, biargande ollum Breisklleika, burt-take wr Hiarta mijn, Samvitsku vonda Syndanna, so eg i Livosi þijn, forsiaallt kunne ad framganga, frarn til þess Æsin dvijn.

Helgasta Þrenning hæblessud, hialpa mier framveges, med þinne Vernd og Vængia-Stod, varnande eg fæe Slis; Eins og þitt Barned umgefenn, Adhiwkun nækvæmre, þessa Noott hvijlest Ugglaust enn, Ond mijn og Lijkame, O DRottenn vak þu yfer mier, so eingenn

enn Hæfke grande hier, Saal mijn þo i þier sialfum betst, ; sijfelldlega vake, Unnnar finne alldrei Brest, ætijd Fognud take, minn Ovin-ur undertrodest, og alldrei mig sake.

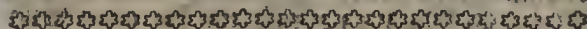
Lattu so þijna Hiaalpar Hond, hvar eg teik-nadur er, nu aa þessare Nætur Stund, naa-kvæma hlijfa mier, og fyrer þennann mikla Maatt, ad Morgne upprijsa, enn þig minn Gud af Hiarta-heatt, heidra, lofa, prijsa : Enn med þvi endast Æfi mijn, og kemst ei yfir Takmork sijn, eg veit þo ecke utann sie allmiog þvi naalæ-gur, eg gyrnest þvi og graatbæne, Gud minn almaattugur, ad hvørke Hel nie Saurgan sie, Svefnhofgenn þacknæmur.

Bevara mig fraa braadum Deyd, enn brwast leat þar vid, ad eg Veralldar allrar Leid, um-geng og Daudans Hlid, og þegar Lijfid end-ast fer, eg fele mijna Saal, af Hiartans Grune einn Gud hier, med Ofkert Vit og Maal; Gladur eg hvijlast gyrnest nu, goodur stadnæm-est hiaa mier þu, blijdaste JEsu breid aa mig, bloodugann Kyrtel þinn, þijns Dreyra Merke daasamlig, dreifest i Hiartad inn, so Bondska Satans vodeislig, veite ei Ahlaupinn.

Helge Ande mijns Hiarta Ranns, HErra og Gestur ver, so eg i Værdum Svefnhofgans, syndge ei nie gleyme þier. O þu Guddoom-sins Prenning þijd, þier befala eg nu, og um Ikomna alla Tijd, allt hvad mier lienter þu, i

Lijfi

Lijfi og Dauda ännast mig, ad þa Dags Birtan syner sig, gete eg heill med Gladvære, goſgad þitt mikla Nafn, þu Dijrdar Kongur þrij eine, þier finnst ei nockur jafn, um̃ Eilijfd Lof þitt wtbreide, Eingla og Manna Safn, Amen.

Fimtu
Viku Psalmar,

Kvednir af
Þorbyrne Salomons syne.

Sunnudags Morgun Psälmur.

Ton, O Gud min̄ HErra aumka mig.

Nu er ein Vika nykomen̄, nyan̄ Saung hefium, christner Menn, lofum af heilum Huga, HErrann vorn almáttuga: Hann gaf oss Lijf og Heilbrygde, hann gaf oss Værd og Roosemе, Heidur sie HErra gjoodum, himneskum, þolenmoodum: Allt hvad Lijfs Anda ödlast vann, elske, lofe og prijse hann, hvad sig hrærer a Himne og Jord, Heidur, Vegsemd og Þackargiord, synge med sætum Hlioodum.

Arla Morguns i traustre Trw, til þijn, Drott-

enn,

enn, eg kalla nu, allijt Andvarpan mijna, ofann
send Myskun þijna: Lát mig og mijna þioona
þier, þennann Dag so sem skylldugt er, send oss
þinn Sannleiks Anda, sem vyrdest hiá oss stan-
da, gef oss nu sælann Sunnudag, Sálna vor-
ra ad rækia Hag, læra þitt Ord og lifa riett, lát
þu oss hvern i sinne Stiett, Ord og Athafner
vanda.

Gef þu oss, DRotten gódann Frid, Gran-
de og Slisum forda vid; unn oss þitt Ord ad
læra, og Avöxt þar af færa: Lát oss þad eina
ádhafast, er þinne Hátign vel þocknast; vere
þitt Ord og Ande, ætijd hiá oss byande. O
DRottenn! vier þig ákollum, þá endast vort
Lijf i Heimenum, veit oss um Allder Eilijfdar,
ad syngia þier til Vegsemdar, á lifande Manna
Lande. A M E N.

Sunnudags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

Hoosanna Födur Lofgiord sie; Liooseð dag-
legt oss veitande, Riettlætes Soolen sanna,
Sáluhiálparenn Manna. JEsu vor Brooder,
Þock sie þier, þu sem i Dag auglijster mier, bæ-
de þijn Verk og Vilia, veit mier þad riett ad
skilia, ad mitt Hiarta sie Akur sá, i hvern þitt
Sæde falla má, og Avöxt færa þar af þann,
sem þier, minn HErra, gediast kann, lát mig þitt
Lof ei dylia.

Æ! hvad opt hef eg aumur Þræll, egnt þig til Reide, Gud miñ sæll, margfølldum Syndum safnad, Sidferde goodu hafnad. Burtvør Dimvenu þvi til þijn, þrætt nu andvarpar Saala mijn: Goodur ad Giædsku tamur, Gud vertu mier lijknsamur, gef þu mier kvitta Glæpe mijn, gef þu mier Fader Myskun þijn, gef þu mier Syndum grant vid skiä, gef þu mier þig ad treysta á, og elska ollum fremur.

Nu dregur yfer Noatt⸗Myrkred, nu bid eg Gud þu siert oss med, vtsend þinn Engla⸗Skara, oss i Noott ad bevara. Vake yfer oss Verndeñ þijn, vake nu i þier Saala mijn, Myskun þijn mig so geyme, medann eg dvel i Heime, ad mier, þaa Hiervist enda skal, i þinn himneska Dijrdar⸗Sal, audnast mege ad iñgaanga, med Utvølldum og samsyngia, eiliifa Lofgiørd, Amen.

Maanadags Morgun Psalmur.

Ton, Mikelle Farsælld mæter sa.

JESU Nafne uppstadenn, eg byria þennann Dag. Eilijft Lof sie þier Eining þrenn, allañ miñ Lijfsens Hag, annast hefur þijn Naad i Noott, Neyd og Olucku fraa, vardveitte mig þijn Giædsku⸗Gnoott, greidest þier Vegsemd haa, þvi vil eg nu af Hiarta hier, Heidur og Lofgiørd syngja þier: O DRottenn! laattu Anda þinn, ebla mig þar til best, virdst þu ad styrkia Veikleik minn, ad vanda þinn Lofstijr mæst, og

þar

Þar' um tala fierhvert Sinn, so ad þier vel þocknest.

Eg kalla, DRottenn, þvi til þijn, þessum Dags Morgne a: Lijknar Augum þu lijt til mijn, og laat mig Blessan fa, virdstu mier aumum leggia Lid, leid mig af Glæpa-Slood, seig þu mig kvittann Synder vid, Sonar þijns fyrer Blood. O DRottenn JEsu! minnstu mijn, Myskunar Verndan blessud þijn, yfer mier stande milld og merk, medann eg life hier, heilagra Engla Hlijfden sterk, hafe nu Gaat a mier, so munu öll mijn Viku-Verk, verda blessud i þier.

Vardveittu mig og mijna i Dag, minn Gud, fra allre Pijn, veit þu og hagstædt Vedurlag, vel signe oss Hönden þijn, laat oss i vorre lifa Stiett, til Lofs og Dijrdar þier, og so framganga alltijd riett, eins sem hæfer og ber. Enn þa vor Hiervist Enda fær, og Heimenn kvedia skulum vær, gef oss þa, DRottenn, himneskt Hnoss, hondla i riettre Trw. Fyrer blessadann JEsu Benia-Foss, Bæn mijna dæmijt þu. Fridur Guds sie med ollum oss, æfinlega og nu. Amen.

Manadags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

Gude sie Dijrd sem gaf oss nu, goodann Dag at enda, an allra Slisa Adstod sijn, oss sendande varnd veita, heilagra Engla himnesk Vakt, HErrans af skiærre Raad, hefur oss enn þa Lidsemd lagt, ad luckad est allt vort Raad. Þvi

sie Dijrd, Heidur, Þock og Lof, þrij-einum Gude sem oss gaf, Samvitsku = Spekt og Hugar-Hægd, Heilbrygde Lijkamans, Atvinnu, Frid og alls goods Nægd, oss veitte Myskun hanns. Miklud sie þvi og mest vijdfrægd, Myskunsemd Giafarans.

Angradur kem eg enn til þijn, O minn Herra og Gud, Syndanna Byrde margfolld mijn, mier giorer Ofognud. Vertu naadugur minn Gud mier, minnstu a Sonenn þinn, hver til Kross = Dauda hlijdenn þier, Hoopenn Frid-keypte sinn. O HErra JEsu! Arnan þijn, all-ra Meina sie Booten mijn, gef ad eg hafne Synda Sid, setiande alla Von, uppa þitt blessad Lijknar Lid, og liwsa Fyrerboon, þar til mier eilijf gefast Grid, hia Guds og Lambsens Troon.

Geymdu nu mig og mijna i Noott, Myrkranna Vallde fra, so ad vier meigum sofa roott, sæll JEsu, vert oss hia, þa mun Lijkamans Hvijld-en hæg, og Hiartans Roosemd lied, Samvit-skan good og Gude þæg, gefast oss einnig med. Enn ef Noott þesse einasta, a ad vera vor sijd-arsta, vort skal a Christo Fadmlag fest, fast-lega i Trwnne þa, so Nætur-Hvijlden samteing-est, Sælunne epter a. Ganga hverium sem gegn-er best. Gud vere oss øllum hia. Amen.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton, O Gud vor Fader sem i Himnarijke ert.

Sønn'

Sonnum Gude sæta Losgiørd vier syngium enn, upprennur Dagur, endar Noótt, yfer skyn Liooſed biarta. Einn og sierhver af oſs heil-brygdur uppſtadenn, vegſame Drottens Giæd-ſku Gnoott, goodfwſlega af Hiarta, hvered oſs-hefur Lidſemd lied, og leidt fra øllum Vanda, ſødurlegana fra ſnæed, Fordiorfun allra Handa, þvij læatum oſs nu Þackleted, Þrij-einum Gude vanda.

O Hiartans Fader allrar Naadar! eg fram-ber, fyrer þig mijna Morgun Boon, Manneſkia alls þurfande: Upprenne nu þijn eiliif Myſkun yfer mier, heilagur Gud œ hærſta Troon, Himne og Jord raadande, Liifs Vege riettum leid mig œ, Leſte ſo fordaſt kynne, iñre Madur þier hvijle hiœ, haf Gæt œ Sœalu minne, læat mig þier alldrei falla fra, Frelſarenn nockru Siñne.

Gud vor himneſkur, gef oſs øllum goodannt Dag, og veit oſs enn i Værd oa Roo, vorrar Atvinnu leita, Drottenn bleſſa þu Verkenn vor og Viñulag, ad vier mættum med Æru þo, Adburda vorra neita, Halld þu oſs faſt i hreiñe Trw, med hverſkyns Dygdar-Safne, ſo eiñn og ſierhver œ og nu, allskonar Loſtum hafne. Morgun Foorn þeſſa medtak þu, minn Gud i JESU Nafne. Amen.

Pridiadags Kvølld Pſalmur.

Med ſama Laag.

Vor himneſke Hiartans Fader hærſte Gud! Lof ſie þier fyrer lidenn Dag; Liif og Velgeingne alla, þu ſem oſs veitter ſætann Frid og Samſögnud, Andar og Liiffens Audnu Hag, Adſtod og Rææd giörvalla. Heidur og Diird i allre Att, eins vel ꝏ Nott og Dege, ſie vorum Gude ſunged hꝏtt, ſro Vegſemd gleymeſt eige, allt hvad ſem heſur Andardrꝏtt, eiliiſt Lof honum ſege.

Framveges bid eg, Fader Rꝏdar! forlꝏt mier, Illverken miin og Afbrot liot, er eg ꝏ þeſsum Dege, med illum Þaunkum, Ordum Verkum, æ þvi verr! giort heſe þier, minn Gud, ꝏ mot, og genged ꝏ Laſta Vege. JEſu þiins Sonar bleſsad Blood, Bloodſkulld aftake miina, Lauſnare minn til Liiknar Þiood, liet ſig ſaklauſañ piina, lꝏttu þad bleſſad Fridar-Flood, Fader ſæll, ꝏ mier hriina.

Volldugr Drottenn, vertu nu miin Vernd i Nott, Myrkranna Ogn og Meinum frꝏ, Myſkun þiin ad oſs gjꝏte, ſo ad vier meigum ſofa i Fride ſætt og rott, Engla Vakt þinne um mig ſlꝏ, ſo eingum Hꝏſka mꝏte. O Drottenn! ſyn þu Myſkun mier, medann eg ſkal hier þreya, enn þegar liñer Liif mitt hier, lꝏt mig i Trwñe deya, ſiidann um allar Allder þier, eiliiſa Lofgiörd ſegia. AMEN.

Midvikudags Morgun Pſalmur.

Toñ.

Ton, Blijde Gud, Børnum þijnum ei gleym.

SAla mijn, Saung nyann upphef þu, fagurt skijn, fioorda Dags Liosed nu. Þock sie Gude þeim oss gaf, þessa Noott enda, Slisum friælsa ollum af, oss virdtest senda, hærstur Gud, Hlijfd Engla sina, hans blessud, Hiælpræd oss vinna, Samfognud, so liet oss finna. Heidrud sie æ hverre Stund, ævarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera. æ. e. s. O. V.

Andvarp mitt, eg sende nu til þijn, Auga þitt, i Nææd sieæ til mijn; syndu Gud mier sekum Vægd, so ad eg finne, Frid og Glede, Hvijld og Hægd, hiæ þier, Sææl minne. Gief þu mijn, Gud allsvalldande, Asiæn þijn, yfer mier stande, Satans Pijn, Svikum og Grande, frelsa þu mig fræ i Dag. Ævarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera. Æ. e. s. O. V.

Allt hvad mier, ustær af Mystun þu, fel eg þier, Fader sæll i Dag nu, vil eg so til Verks mijns gææ, Vernd þijn mig geyme, hiæ mier stande og hrinde fræ, hættu Anstreyme. Lææt þu hier, Lijf mitt so enda, ad heppnest mier, hiæ þier ad lenda, med Engla Her, ædst Lof þier senda. Heyr nu mijna Hiartans Bæn. Ævarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera. Ævarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera. Amen.

Midvikudags Kvollds Psalmur.

Med sama Lag.

Elde Lof, giørum vier christner Mesi, Þeim oß gaf, þennann Dag umlidenn, Lijfs og Sœlar Heilla Hag, hvørskyns Þarfenda, Verken vor og Vinnulag, vel ad ytenda, alls goods Nægd, oß virdtest sijna, Hlijfd og Vægd, hiœ oß let skyna, Satans Slægd, so vard ad dvijna, heidrest þvi œ hvørre Stund, œvarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera, Evarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera,

Fyrergef, Fader kiær Verken lioot, er eg hef, i Dag þier giørt œ moot, lœt mig niota Lausnarans, er Lijf sitt til Nauda, ytgaf fyrer Afbrot Manns, i Krossens Dauda; Ande þiñ, ætijd mig leide, hvørt eitt Sinn, hiœ illu sneide, Lijfs Veg minn, lijknsamur greide, þar til eg fæ þig ad sia, œvarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera, Æ. e. s. O. V.

Veit mier nu, Værd og Rooseme i Nott, sæll JEsu, so ad oß verde roott, Ondu mijna og innra Mann, i þier lœt vaka, enn minn lwsna Lijkamann, liwfa Hvijld taka. Fel eg þier, yte og inne, allt had hier, af Myskun þinne, lienter mier, Lijf, Sœl og Minne, heidre þig uñ eilijf Ar. Evarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera. Evarande, eilijf, sæl, Odaudleg Vera. A M E N.

Fimtadags Morgun Psalmur.

Ton, Adams Barn Synd þijn so var stoor.

Sie

GUE Gude Packer sem oss eñ, sijner Dags-Liooma ny-runnenn, og aptur upprijsande, af værum Svefne vakna liet, Vondsku-fullt Dioful8 Slægdar-Net, oss vard ad eingu Grande, sierhver i Fride svaf og lá, sæll Guds Engell oss vakte hiá, so eckert saka kunne, verde þvi af oss vegsamad, volldugt Guds Nafn, og hæ tignad, af Hiartans innsta Grunne.

Fimta Dags Lioose fögnum vier, Fader himneskur, veittu mier, þitt Lsan med Þockum taka, lattu mig hafna liootum Sid, Lijferne froomt mier halltu vid, so eckert kuñe saka. Eg befel mig og allt mitt Rad, under þitt Guddooms Valld og Rad, blessa þu mig og mijna, allt hvad þijn Rad mier uñte blijd, eins vel i Dag sem hveria Tijd, fel eg i Forsioon þijna.

HErra Gud Fader Himnum á, Hag vorn i Nykun virdstu siá, og yfergef oss eige, veittu hvad sem oss vinna ber, verde nu blessad allt i þier, so nioota sijns hver meige, ad vier, þa dvijnar Dagurenn, ONottenns vijdfrægium Heidurenn, fyrer Astgiof margfallda. Vegsemd med ædstre Virdingu, vorum Gude og Lambenu, syngest um Allder Allda, Amen.

Fimtadags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

ENN vil eg segia Packer þier, Þrij-eine Gud, sem veitter mier, astrijka Umsioon þijna,

þennann Dag hverskyns Prautum fraa, þijn hefur Naad og Myskun hæa, bevarad mig og mijna: Lof sie þier fyrer Laan og Hag, Lof sie þier fyrer Vernd i Dag, Uppsprettan alls hins gooda, ædst Lof og Heidur ollum Lijd, eilijfe Gud æ hverre Tijd, þier einum ber ad bioda.

Jeg medkenne og jaata hert, jeg hef syndgad og illa giort, meote þier mijnum HErra, vondum Glæpum eg vafenn er, vægdu, DRottenn, syndugum mier, laat ei Naad þijna þverra, mins stu nu a þinn sæta Son, sem er mitt Lijf og Hialpar Von, og veit mier i hanns Nafne, Syndanna Kvittun, Frelse og Frid; Framferde gott mier halld þu vid, so ollu illu hafne.

O Gud! vardveittu oss þin Lijd, epterkomande Nætur-Tijd, med ollu umvardande, volldugra Engla Verndar Skiolld, virdstu nu senda oss i Kvolld, hver oss geime fra Grande, so vier mættum i sætre Roo, sofa Ohullt; Enn vakna þo, til Lofs lifande Gude. Unn oss, DRottenn, þa Wesen þver, i Hædum Dijrd ad syngia þier, i sælum Samfognude. Amen.

Fostudags Morgun Psalmur.

Ton, Ak einn Gud vil eg trwa.

GLEser i sonnum Gude, siotta Dags Morgun Vikunnar, eigum vier enn i Fride, Augum ad lijta Fagnadar. Samhuga syngium glader, sæta Lofgiord i Trw, ardeges uppvaknader,

af

af vorum Svefne nu, hvers Verndar Hond oss tiente, Hlijfd og Vardveitslu enn, so eingenn Hormung hendte, hverke Skepnur nie Menn.

O Drottenns Hꜳ-Valde hroosa, hverium Lijfs Viku-Dege ꜳ, skal vor Skylldan aug-liossa, Skaparans fyrer Verken hꜳ, veite hañ oss sinn Anda, ad vier kynnum i Trw, vors Guds Þioonustu vanda, med Virding allre nu. Uñ oss þig ætid lofa, O JEsu! Gud og Mañ, og i þier Huggun hafa, hvad sem til falla kann.

Leid oss ꜳ Lucku Vege, lijksame Fader enn i Dag, so eckert Óhapp mege, yfirfalla med nockurt Slag. Gef oss i Nꜳdum nenta, nꜳ-kvæmrar Blessunar, sem þu virdest oss veita, til vors Lijfs Naudþurftar. Sierdeiles unn oss anda, Æfe-Tijd vora hier, so mættum sijdarst lenda, sæler i Dijrd hiꜳ þier. Amen.

Fostudags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

O Gud Eilijfdarinnar! Æra, Dijrd, Heidur, Lof sie þier, einn Dagur Æfe minnar, allareidu nu lidenn er. Þier vil eg Þacker vanda, þier vil eg Lofgiord tiꜳ, Olucku allrahanda, oss vardveitter þu frꜳ. Æ! hversu Overdugur, er eg þo slijks af þier, ad þu Gud almꜳttugur, audsyner þvilijkt mier.

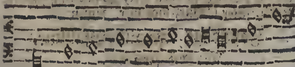
Enn med ydrande Hiarta, Elskunnar Þeled bid eg þitt, oll Brot og Illsku Parta, uppgefe

mier og sege kvitt. Sonar, þijns signud Pijna, sem hann leid fyrer mig, bætt hefur Misgiörd mijna, minn Gud, enn fridstillt þig; Enn þo mig Synden mæde, opt sem tilfalla kann, eilijf Ayndlegdar Giæde, afrekade mier hann.

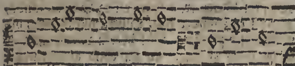
Vakande Verndar Auga, virdstu nu hafa yfer mier, i Rööft so eingenn Plaga, yfer mig kunne falla hier, Hialpen þijn hia mier vake, hinnest og alla Lund, oss þijn Börn ad sier take, einkum a Dauda Stund. HErra Gud hialp oss lenda, hia þier til Eilijfdar, þa hefur Synd vor Enda, Eja! værum vier þar. Amen.

Laugardags Morgun Psalmur.

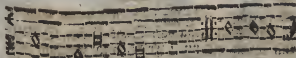
Ton, Vaked upp, þvi oss vekur ein Raust. Edur under þessum Notum.

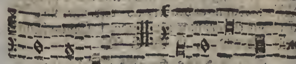
ALL Christi Brædur upprijsande, einn Gud Valld, Dijrd, Magt, Heidur, Virding,

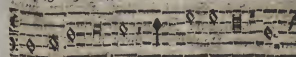
vegsame hætt syngiande, af Hiartans Grome, veitest Gude med sætum Hlioome, Rook,

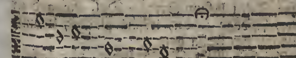
Root, Ha=le=lu=ja, og veitte
hvør ollu Illu frelste oss frä, so vard oss

Værd i Roott, Honum sie Dijrd
hægt og roott.

af ollum Twngum, sogd og swngen, sam=

stemande Guds Engla Hyrd.

Emanuel vor ædste Brooder, sem Endurleyster Heimsens Piooder, ærla kalla eg enn til þijn, fyrer þitt blessad Blooded rauda, bitra Pijnu og Krossenns Dauda, gef þu mier kvitta Glæpe mijn, og veit mier Adstod nu, O minn goode JEsu, ad hlijda þier, a þessum Dege,
ad

ad ei mege, ecka þig riett, þad veitu mier.

DRottenn blessa vort Dags Erfide, DRottenn lætu oss nu i Fride, med Þackum taka Laun þitt lied. Bænrækner hlijdum Bodum þijnum, broodurlegann Kiærleika sijnum, þeim vors Fulltinges þursa med, læt oss so lifa hier, Lijfs medann auded er, ad vier mættum, þar Hiervist endar, hia þier lenda, i Himna Dijrd med Utvolldum, A M E N.

Laugardags Kvølld Psalmur.

Med sama Lag.

DIJrd sie Gude i hærstum Hædum, hvør allsheattudum Nægdar Giædum, audgar sijn heaileit-Handaverk, fyrer hanns Naadar Hiaastad hreina, hofum vier endad Viku eina, blessud sie HErranns Honden sterk, so eikst vort Ara Tal, i þessum Sorgar-Dal, þaangad til vier, Lijfdaga sadder, løksins gladder, leidunst hiedann þar Efin þver.

Avi þad Viku Verked liota, vier hofum giort so opt ad briota, mildur DRottenn ansoote þier, Sonar þijns Blood og signud Pijnu, siofallda bæte Illgiord mijna, HErra JEsu, mystuna mier, bwe i Briooste mijn, Blood And Minning þijn, so Ønd mijn mædd, Svoslun þar finne, og Athvarf inne, eilijfre Naadar Huggun giædd.

Naaduge Gud i Nafne þijnu, nu vil eg hætta

ta Verke misnu, gef þu oss ollum gooda Roott, Myrkranna Valld og illann Anda, O DRottenn. lattu mier ei granda, veit oss ad sofa vært og roott, heilagra Engla Her, hallde Vord yfir mier, og aptur mig, veke med skapta, Skilnings Krapta, Skapare minn, ad lofa þig.

Hvad sig hrærer a Himne og Jordu, hvad eitt i sinne rettre Ordu, heidre Gud i Hanns Helgedoom. Hanns Dijrdar Vellde hatt auglijse, hroose, vegsame, lofe, prijse, oll Ratturan med einum Room. O JESU! Unn þu mier, einnenn ad færa þier, þad Lof-Saungs Lag, og med þier hallda, um̃ Allder Allda, eilijfann Dijrdar Sabbatz Dag.

A M E N.

Siöttu Viku Psálmar,

Kvedner af Þorvallde Magnussyne.

Sunnudags Morgun Psálmur.

Tón, Heimile vort og Hwsen med.

LOF, Æra, Prijs og Þock sie þier, þu milde Gud og Fader, sem hefur audsynt Myskun mier, mig i Noott so verndader, hier med unnter mier heilbrygdum, Hvijldar i Nætur Myrkrunum, Hollds Kraptar hressast glader.

Eins og Siaalldur Augna hier, einn kann vel geyma sinna, skiilder þu goode Skapare mier, i Skugga Vængia þinna; Veitter mier so med Fögnud sia, fagurt Dags Liooseð aptur sia, helg Sabbatz Verk ad vinna.

Drottenn Gud þijnar Daadsemder, daglega þvi eg prijsa; Og vollduga Naad sem veitter mier, vil eg jafnan auglijsa: Fraa Lijfe minnar Moodur þu, mig hefur geymt og hier til nu,

Veg

Veg þinn mier giörder vijsa.

O Gud framveges eg bid þig, audsyn mier Giædsku þijna, auma Manneskiu ꝍlijt mig, Illsku fyrergef mijna; Trwfaste Gud, eg treyste þier, tak ecke þijna Hönd fra mier, þa allt vill amad dvijna.

Minnstu a sæta Sonenn þinn, saklaus þa leid hann Pijnu, fyrer Brot öll og Breiskleik minn, Bloode wthellte sijnu: Vegna þess Fader væg þu mier, vesælum ei burtkasta hier, i fra Auglite þijnu.

Helldur inntak mig enn Dag, i Skaut Myskunarinnar, annastu so minn allann Hag, epter Villd Giædsku þinnar: Lꝍt einga Neyd nie nockurt Slis, nalægiast til mijns Heimilis, siertu Vernd Salar minnar.

I þijnar Hendur eg mig fel, O Hiartans Fader kiære! Mun eg þar huggast miwkt og vel, Mein þo ad Hondum bære. Þu ert minn Gud, enn eg þitt Barn, aumum vertu mier Lyknargiarn, Nꝍd þijn mig endurnære.

O Gud minn HErra, eg bid þig, er mig villt hoolpenn giora, innsigladann lꝍt ætijd mig, i þijnum Hondum vera, hier epter allt til Eilijfdar, ad eg blessadur mætte þar, Frid og Fognud uppskera.

Mig geyme i Dag þijn Myskun blijd, mijna farsæle Vege, einkum ꝍ minne Andlꝍts Tijd, og hinum stranga Dege; Þa DRottenn

alla dæmer Plood; Fyrer dijrmætt JEsu Hiarta Blood, gef ad eg glatest eige, Amen.

Sunnudags Kvölld Psalmur.

Ton, Mitt Hiarta hvar til hryggest þu.

SErstur Gud Fader Himnum aa, HErra mijns Lijfs og DRottenn saa, rijker allsrædande; Öll þijn Verk sem aa oss skie, eru þau Raad og Sannleike.

Þu hefur mijnum Heilsu Hag, halldid vid Lijfed þennann Dag, og allt gott audsynder, og fyrer Jllu fordad mier, Fader himneskur Lof sie þier.

Fyrer þinn Krapt og mikla Maatt, minn þu verndader Andardraatt; Lofe þig Munur miñ, Ond mijn og Tunga sierhvert Sinn, sætlega prijse Almaatt þinn.

Framveges hiaalpa Fader mier, fyrer þitt Nafn sem eilijft er: Ert þu einn efalaust, Jsraels Huggun, Hiaalp og Traust, heyrdu nu minnar Bænar Raust.

Afmaa þu mijna Misgiord þvi, minn Gud, sem adra Poku og Sky; Hreinsa Samviirsku Saar, so hun verde af Syndum klaar, Sonar þijns fyrer Blood og Taar.

Umsioon þijn vake yfir mier, eilijfur Gud eg treyste þier, og bid af audmijkt þig, siaa þu Drottenn nalæger sig, nu er þar dimt i kringum mig.

O þu mitt sæla Andar Skiool, O þu mitt Lioos, miin fagra Sool, sem alla upplijser, undergack þu nu ei hia mier, allt mitt Hiarta so tak ad þier.

Set þar Elldlegu Engla Vakt, allt um̃ kriing mig, so hvijle eg spakt, þeirra Vernd vollduglig, sie, og mijnu Lijfi Æru og Fe, eckert vondt so mig kunne ad skie.

Veittu nu sæta Svefn-Roo mier, Saal mijna, O Drotten̄, fel eg þier, oll mijn Von einn ert þu; J þijnu Nafne og traustre Trw, til minnar Hvijldar leggst eg nu.

Skijle mier Vængia Skiooled þitt, Skugge þeirra sie Athvarf mitt; Taktu enn æ ad þier, Saal mijna Lijf og allt hvad er, af þinne Milde gefid mier.

Laat mig, ad Nætur lidnum Blund, lofa þitt Nafn um̃ Morgun Stund, verde þinn Vilie a mier; Fyrer þijns Sonar Foorn, sem er, til Fridþægingar offrud þier, AMEN.

Manadags Morgun Psalmur.

Ton, Heidrum vier Gud af Hug og Saal.

GJædskurijkaste Gud minn kiær, gledur sig Dagsens Lioome skiær, eg kiem nu gladur a þinn Fund, um̃ þessa goodu Morgun Stund, fallande nidur flatur þar, fyrer Skor þinnar Hatignar, med Lotning stærstu Lofgiordar.

Nu hefur vel þijn Naad um̃skipt, Nætur-

Myrkrunum frá mier svipt; Og so-lœted mig aumann Männ, upp aptur rijsa heilbrygdann. O Hiartans Fader, Honden þijn, hefur enn vered Skialldborg mijn, med Guddooms Nad-ar Geymislu sijn.

Satan hefur med sinne Makt, sijnar Snör-ur forgefens lagt, geymde mig ð Nottenns Giœdskan hrein, granda ei kunne nockurt Mein, Munnur og Tunga miklar þig, mijn Sœl i þier nu gledur sig, sem so vel hefur verndad mig.

Framar bid eg þig Fader kiær, fyrergef þu mier Synder þær, sem Ungur og Gamall eg hefi driigt; Angrar mig nu af Hiarta slijkt: Minnstu ei þeirra minn Gud nu, Myskunsemd þinne til mijn snw, veikann mig styrke Von-en sw.

Lœt þijna Engla enn i Dag, annast minn Lijfs og Sœlar Hag, Vegum mijnum so verde eg œ, verndadur ollum Hœska frœ; Þviad eg fel i þijna Hond, þu minn Skapare, Lijf og Ond, mijk þu vor allra Mein og Grond.

Geyme mig blessud Giœdskan þijn, gef þu ei nœlgest Illt til mijn, vertu mitt Skiool og Skiolldur trwr, Skialldborg Veria og Hlijfd-ar Mwr, blesse nu Inn-og Ut-gœng minn, Almœttes Dijrdar Kraptur þinn, þennann Morgun og sierhvort Sinn.

Harmande alla hugga þu, Heilbrygde gef þeim Siwku nu, Naudstoddum siertu volldug

Vorn

Born, vernda þu Gud þijn freistud Born, og ef Mootlætes eitthvort Sky, yfir mig kiæme Heime i, styrk þu minn Krapt i Strijde þvi.

Ástrijke Fader enn i Dag, allt mitt blessa þu Vinnu-lag, Erfides Mædu allsháttar, eins enn Verk minnar Kallanar; Til Óvijtes so ei þad sie, enn þier til Dijrdar mætte skie: Blijde Fader þad Bænheyre!

Lát mijna Saalu þenkia um þig, i þijnu Orde gledia sig, i mijnu Hiarta hallda þier, og hafa þinn Otta fyrer mier, christelega ad lifa nu, lijka deya i sannre Trw, fyrer Blood JEsu þad Bænheyr þu, Amen.

Mánadags Kvølld Psalmur.

Ton, Fader vor sem ert i Himnum ert.

ENN er Dags Tijden wtendud, elskurijkaste Fader og Gud, ꜳ hverium Ástar Augun þijn, enn hafa lited hijer til mijn, og Náðar Forsioon fødurlig, frá øllum Háska verndad mig.

Hiartanlega eg þacka þad, bier, sem hefur mig bevarad, grátbæne eg af Audmijkt þig, i JEsu Nafne bænheyr mig; goode Fader og gef mier kvitt, Glæpugt Synda Liferned mitt.

Med hveriu, ꜳ þad ángrar mig, ad eg i Dag hefi moodgad þig, i øllum mijnum Athøfnum, Ordum, Giørdum og Hugsunum: O! Rotlenn mijn Synd ei dylst fyrer þier, O Rottenn, synd-

ugum væg. þu mier.

O Hiartans Fader minnstu mijns, Medal-gaungara, Sonar þijns, og Lausnar-Gialds sem liet fyrer mig, liwfe Fader, ad blijdka þig, vegna JEsu Verdskulldunar, væg þu mier Brunnur Giædskunnar.

Lyknsame Fader lijt til mijn, ligg eg ber fyrer Augum þijn, hrædt og skialfande Hiartad er, HErra syndugum lykna mier, minna Glæpa ei minnstu nu, Myskunar Auga til mijn snw.

Lat þijna Hlijfd og Giædsku Gnoogt, giæta mijn vel um̃ þessa Noott, Lijkama Saal og Lijfed mitt, legg eg nu Gud a Vallded þitt, fra Ovinum og illum Heim, alla mijna og mig þu geym.

Lat einga Plaugu, Eymd nie Soott, yfir mig koma þessa Noott, vertu hia oss vort Hialpræde, þinn Hlijfdar Vængia Skugge sie, Athvarf mitt, Skiool og einka Traust; Eg mun þa sofa Hættulaust.

Sorgmæddra Hiortu Harmþrwnginn, hugga þu sialfur JEsu minn, þinn sterke Kraptur stydie þa, sem strider nockur Freisting a, þiña Utvalldra allra Hiord, annast og geym þu hier a Jord.

Nu fer veniuleg Hvijld i Hond, HErra þier fel eg Lijf og Ond, þijn Engla Fylking elskulig, enn i Noott geyme og veke mig, DRottne til Lofs þa Dagurenn skijn, DRottne sie Lof fyr-

er Verken sijn, A M E N.

Pridiadags Morgun Psalmur.

Ton, Eiñ HErra eg betst ætte.

HErra Elskulegaste, Endurlausnare minn, kiær HErra JEsu Christe, Krapt vil eg priisa Þinn, mig til Dags Liosmans leidder, Lôf og Heidur sie Þier, Myrkrunum aptur eydder, Þau urdu ad sleppa mier.

Minn Gud af Giædsku Þinne, geymder mig Þessa Noott, a Liife, Saal og Sinne, so mier er vært og roott, lienter so Liife mijnu, Lucku og Fridar-Hag, wt af Almætte Þijnu, allt fram a Þennann Dag.

O JEsu astwdlege, Þitt Elsku Hiartad ber, a hveriumm einum Dege, Umhyggiu fyrer mier, og mig so yfirskygger, af Þinne miklu Naad, hvad sem mitt Hiarta hrygger, huggar sig Ond mijn Þiaad.

Eg kann i eingann Maata, astrijke Frelsare, Þacklæte Þad framlaata, sem Þier sie bioodande, Þu Giædskan Þusundfalda, sem Þar fyrer verdugt er, edur ad endurgialda, allt gott sem veitter mier.

Oll mijn Verk eg medkenne, aum og vesæl Mannkynd, eru i Augsyn Þinne, eitt Rangtæte og Synd; Enn Þu sem Brot mijn bætter, og barst vorar Misgiorder, sijdann vid Fodurenn sætter, syndugum bid fyrer mier.

 Er

Er mier giorder otvegã, Ast vid Gud Fødur þinn, lattu þijn Tear og Trega, trwfaste JEsu minn, Avaxtarlaus ei vera, ꝍ mier nu syndugum, helldur mig hoolpenn giora, og hreinann af Illverkum.

Fyrer þinn Astar Anda, j Dag mier stioorna þu, lát mig stodugann standa, i sterkre Von og Trw, fra vondum Viela Heime, vernde mig Nꝍd þijn skiær, hun mig hættulaust geyme, hun sie mier ætijd nær.

Eg befel Umsioon þinne, allann mig þennan Dag, Lijkama, Saal og Sinne, sꝍ þu beist um minn Hag, virdstu og vel framleida, Verk minnar Kallanar, og Embættes Omak greida, allt mier til Farsældar.

Gud, af Nꝍgd Giædsku þinnar, gef þu mier deilldann Verd, Umhyggiu Andar minnar, eg fel þier hier ꝍ Jord, sꝍ eg þꝍ fyrr og sijdar, Fullnægiu alla vel, þier giore eg Þacker þijdar, þu minn Emanuel, A M E N.

Pridiadags Kvølld Psalmur.

Ton, Allt eins og Bloomstred eina.

HVornenn kann eg sem ætte, Almꝍtt ad prijsa þinn, af innsta Andardrætte, O HErra JEsu minn, er i Dag enn nu hefur, ætijd bevarad mig, þu sem allt gott mier gefur, Gud minn, eg lofa þig.

Under Verndar Væng þijnum, Vaktan hafi

der

der ꝏ mier, so eg med ollum mijnum, og allt hvad mier til heyrer, er frij af ollum Voda, eñ framar bid eg þig, med sterkum Armlegg ad stoda, styda og leida mig.

Hwnar og hallar Dege, Hvijldar Tijd komenn er, Lꝏttu þo, O Gud, eige, undergꝏnga hiꝏ mier, mildaste minn Frelsare, Mykstunar þinnar Sool, so lenge sem eg hiare, siertu mitt Lioos og Skiool.

Minnstu ei Synda minna, med hverium styggt þig hef, wt af Nꝏgd Nꝏdar þinnar, nu mier þær fyrergef; Veittu mier eg þier unne, og Elskan verde so sterk, ad eg hier epter kunne, umflya Holldsens Verk.

Þitt blessad Lioos:d biarta, bid eg upplyse mig, so eg i hreinu Hiarta, herberge einañ þig, ad eg i Otta þijnum, ꝏfrañ gꝏnge mitt Skeid, forda mier Fꝏré og Pijnum, Freisting og Sꝏlar Neyd.

Siꝏ þu minn HErra sæle, sijgur ad Nꝏtur Hel, mitt Slot, mitt Verndar Hæle, mitt Lijf eg þier befel; Eg er þijn Barnkynd auma, yfir gef mig ei nu, Lim ꝏ þijnum Lijkama, linsaste minn JEsu.

Eg hefe i Undu þinne, trugga Von og Trw, lꝏttu mig æ þar inne, Ohultann sofa nu: HErra JEsu hiartkiære, Hvijlu Rwm blessa mitt, Ond mijna endurnære, ilmsæta Nafnsed þitt.

Laat Engla Filking friiда, Fader trwr ad mier gaa, liika Dags Liooſid blijda, leif mier heilbrygdum ſiaa, ſo med gladværum Munne, mætte eg prijſa þig, og Hiartans innſta Grunne: Amen, bænheyrdu mig.

Midvikudags Morgun Pſalmur.

Ton, HErra Gud i Himna-Rijke.

DRottenn heilage HErra minn, Heidur ſie þier og Æra, aptur er Nootten umliðinn, upprunned Liooſed ſkiæra.

Af Hiartans Root eg heidra þig, ſem hafder aa mier Giætur, Honden þijn bioo ſo hægt um mig, heill komſt eg enn aa Fætur.

Framar bid eg þig Fader minn, fyrer vorn Lijf-Giaſara, ſætaſta JEſum Sonenn þinn, ſo mig i Dag bevara.

Læátu þaa ſomu ſætu Naad, ſem þu mier jafnann gefur, enn i Dag bleſſa allt mitt Raad, eins og fyrr vered hefur.

Stioorna þu mijnu Sinne og Saal, ſo ad allt mitt Framferde, Hegdun, Vit, Giorder, Hugur og Maal, HErra til Lofs þier verde.

Þijns heilags Anda Hiaaſtod beſt, Hiarta mitt virdeſt byggia, ſo Jllt eg ecker adhafeſt, i Dag ſem kann þig ſtyggia.

Yfirgef þu mig ei þitt Barn Umſioon þijn good mier blijfe, þu ſem mig hefur Giaadſkugiarn, geymt allt fraa Moodur-Lijfe.

Allt

Allt hvad eg lijd um Æfi Skeid, allt fram̃ ad Burtfor minne, øll mijn Lucka og øll mijn Neyd, er viijst i Hende þinne.

Þockneſt minn HErra, þier i Dag, þanneñ vid mig ad breyta, og myſkuna enn þaa mijnum Hag, og Medlæte nockurt veita.

Laattu mitt Hiarta þacklaatt þier, þyggia vel ſlijka Milde, og þijnar goodar Gaafur mier, gefnar, brwka ſem ſkylde.

Enn ſkule nockud ama ad, Jllt ſem mier kuñe giera, laattu mig, DRottenn, þijdur þad, þolennmoodlega bera.

Mier veittu lijka milde Gud, mijn Verk aa þeſſum Dege, i þijnu Nafne uppbyriud, øll vel framkvæmaſt mege.

Velgiorder þær þu veitter mier, vil eg i allañ Maata, ſem hlijdenn Barnkynd þacka þier, og þær mier nægia laata.

Dag hvørn ſo bid eg DRottenn þig, drag mig fraa Verølldenne, vondum Gyrndum og Villu Stig, ſem vilia fylgia henne.

Þeſs bid eg einnenn þijna Naad, þo ad eg hraſa mege, vidrettu, Gud, mitt veika Raad, vertu mier ſtraangur eige.

Nær eg hefe þier HErra naad, og halldeð i Trwar Gaange, hyrde eg hvørke um̃ Himen nie Laad, Heims þo øll Magt forgaange.

Æ! hvad þu ert fyrer Augum mier, Uñuſte Saalar minnar, dijrmætare enn allt hvad er,

ædst Hnoss Veralldarinnar.

O þu sætasta Elskan mijn, alldrei læt mig þier gleyma, hellldur æstwdleg Orden þijn, i mijnu Hiarta geyma.

Ond og Lijkama Æru, Fé, oll Verk og Giørder mijnar, i Dag befalad enn nu sie, einu Gud i Hendur þijnar.

Leid þu so æfram, Lijfed mitt, og laga til Himna Ferda, ad eg i Rijked eilijft þitt, inntekenn mege verda.

Hiartans Fader æ Himna Throon, fyrer Hiartans Son þinn kiæra, heyrdu nu mijna Hiartans Boon, Heidur sie þier og Æra!

Midvikudags Kvølld Psalmur.

Ton, A eiñ Gud vil eg trwa.

DRottenn Gud Dijrdar millde, sem Dageñ hefur til Byrtu sett, æ honum einnenn skyllde, Erfida hvør i siñe Stiett, og æ Noortunne aptur, aflijast Verkum fræ, ad Mañsens mæddur Kraptur, mætte Svefn-Værdum næ: Soddann Lykn Gud oss gefur, sem getur nær Veikleik Manns. Allt hvad Andardrætt hefur, Almætted prijse hanns.

J þijnu Nædar Nafne, nu geng eg minnar Hvijlu til, blessa þu oll mijn Efne, uppæ þad gladur sofa vil, eg mæ þo aumur jæta, þad angrar af Hiarta mig, ad eg i margañ Mæta, miñ Gud, hef styggdann þig, medur Nænas

læte

lætе mijnu, margt illt þaa hafdest ad, og i Aug-
ste þijnu, eckert gott forskulldad.

Nu þo Samvitsku sære, Syndaña Stærd
og Illgiørd mijn, O minn Fader astkiære, apt-
ur kiem eg nu samt til þijn, fyrergef Glæpe alla,
sem giørde eg moote þier, særdur af Synda-
Galla, syndu Nææd aumum mier; Burtkasta
ei Barne þijnu, blessade Hyrder minn, fyrer
Frelsarans Pijnu, er Fridþægde Lijdenn sinn.

O Fader! Fader kiære! Fader vørs sæla
Lausnarans, wundu nu sioalfs þijns Sære, ad
syndugs vilier ei Dauda Manns, helldur ad
hann sier snwe, af Hiarta og betre sig, eg þvi
kan Efa trwe, ad undann ei rookstu mig. O þu
mijn Elskan sæta! aahrær mitt Hiartans Þel,
laat mig so Lijf mitt bæta, eg lære ad deya vel.

I Moott og allar Stunder, Auglite þijnu til
mijn snw, Vernd þinna Vængia under, vil eg
Okvijdenn sofa nu, mig so og alla mijna, minn
Lijkama og Ønd; eg fel i Umsioon þijna, um-
fadme mig þijn Hond, siertu Livos Saalar miñ-
ar, set eg mitt Traust aa þig, nockra Ogn Nætur-
innar, naalgast laat ecke mig.

Honden þijn helg afvende, Haaska, og ollu fraa
mier snw, illu yfirhaangande, ef þad kyñe tilfalla nu,
volldugur vel mijn giæte, Verndar Armleggur þiñ,
Ogn so ad eingre mæte, Ønd nie Lijkame minn,
Droosemd, illa Drauma, og allt hvad Saaiu
kann þiga, Onytsamlega og auma, Ahyggiu tak

mier

mier fra.

Myskunar Faderenn millde, myskuna ollum Christnum þeim, er þitt eilijst Raad villde, utvelia sier um þennann Heim; Lækning þeim Veiku vertu, Vesælum Hiaalp og Skiool, oss i Nott ollum siertu, ein fogur Glede-Sool. Til Sængur geng eg gladur, Gud vake yfer mier, vel er eg þa verndadur, vært so hvijlest i þier.

Gef mier ad Morgne aptur, mege eg gladvær lofa þig, þinn goode Guddooms Kraptur, giore framveges vel vid mig, Vilie þinn a mier verde, vertu mier naadugur, farsæl og mitt Framferde, Fader almaattugur, laat mig med Hegdan hreina, hallda so Bodord þijn, ad þier til Lofs alleina, Æfennar Stund sie mijn. Amen.

Fimtadags Morgun Psalmur.

Ton, Lof sie þier Gud fyrer lideun Dag.

HEilage Gud og HErra minn, Heidur sie Nafne þijnu, enn maa eg prijsa Almaatt þinn, af ollu Hiarta mijnu, sem allt fra minnar Æsku-Tijd, og fram ad þessum Dege, mier enn bræst eige, helldur hefur þijn Blessan blijd, bevarad mijna Vege.

Fram fyrer Astar Auglit þitt, audmiwkur vil eg koma, enn med Lofgiordar Offred mitt, a þessum Morgun-Tijma, þackande, Fader, þinne Naad, þessa Nætur-Vernd hijra, og Dæsemd

þijra:

dijra; Og i Dag bid eg enn þitt Rаad, Athofn minne ad stijra.

Af þinne Myskun er þad sked, ad eg syndugur Madur, er nu med hughraust Hiarta og Ged, heilbrygdur uppvaknadur; Astar Packlæte þier sie tiaad, fyrer þijna Velgiørd alla, og Vernd giørvalla, þusundfallda af þinne Naad, er þu letst mier tilfalla.

Enn hvad mætte eg aum Mannkynd, aangradur fyrer þier graata, þaa eg minnest aa mijna Synd, marg-drijgda, sem eg jaata, Hiartad þaa skaara Hug-Raun ber, ad hef eg ei sem bære, og verdugt være, viliad hlijdugur vera þier, væg þu mier Fader kiære.

Minnstu þijns Sonar Arnan aa, og hanns skaarustu Pijnu, Illgiørdum mijnum øllum fraa, Auglite snw þu þijnu, fyrer þitt Nafn, O Fader! nu, forþienta Reide sefa; Eg veit aan Efa, Misgiørder allar muner þu, mier af Naad fyrergefa.

Aumur bid eg þig eñ aa ny, ad hiaa þier Myskun finne, burtskwfa mier ei Bræde i, Barnkynd veſælle þinne, þu ert minn Fader Eilijfd fraa, er þad þitt Nafn hæleita, mier virdstu veita, minn goode DRottenn, Giæfu þaa, Guds Barn rett-trwad heita.

Eg fly nu, HErra, enn i Dag, under Væng Naadarinnar, bidiande þig minn blessa Hag, af Brunne Giædsku þinnar, allann mig fel eg i þitt

Skaut,

Skaut, med Aund, Heilsu og Lijfe, Hond þijn mier hlijfe, leide hun mig a Lijfsens Braut, leyst ann fra Heimsens Kijse.

Vertu ollum sem Ottast þig, eilijft Lioos og Hiaalpræde, blessa mitt Lijf og metta mig, med Lijfs og Saalar Fæde, laattu þad allt vel luckast mier; Lijka verdugt Þacklæte, eg greidt þier giæte, fyrer daglegt Braud sem þigg af þier, þad veit þu Gud minn sæte.

Vollduge Gud mier vert þu hia, vernda þu Tungu mijna, Onytsamlegum Ordum fra, et styggia Millde þijna, so þier til Dijrdar Drottenn minn, i Dag allt mitt Framferd, vel-skickad verde, so afmaaest fyrer Anda þinn, Illverkenn sem eg giorde.

Laat mig, HErra, so lifa hier, liwsur ad Vilia þijnum, so eg daglega þocknest þier, þarsur Naaunga mijnum, Frelsaranns JEsu Fadme i, fagne, vone og þreye, sæll sijdann deye, og med Utvoldum Eymda-frij, eilijft Lof, Gud, þier segie. A M E N.

Fimtadags Kvolld Psalmur.

Ton, Vor HErra JEsus visse þad.

DRotten Gud Fader Daadsemdar, DRottenn sem ollum Myskunar, þeim sem hanns Hiaalpar leita, i þusund Lidu lætur hann, Lyknn sijna skie vid sierhvern Mann, sem vill hanns Bod vardveita. Hvornenn fæ eg, O HErra minn!

minn! Heidur nooglega vijdfrægt þinn, og vtbreidt þitt Lof sem bære? Fraa allre Skadsemd enn i Dag, Andar og Lijfs miñ veikañ Hag, geymder þu, Gud ástkiære.

Þigg þu nu af mier þar aa moot, þijns gooda Sonar fulla Boot, sem blijdkade þijna Bræde, fyrer hanns Nafn myskuna mier, mig so framveges tak ad þier, Heill mijn, Lijf og Hiaalpræde, umvef mig Naadar Ørmum nu, alldrei mier gleyma vilier þu, heilog Ord þijn so hlioda: Angrar mig mest þig moodgad hef, mijna Synd alla fyrergef, og veit mier Ydran gooda.

O Gud! veit mier ad Onden mijn, andvarpa mege so til þijn, hvad sem ad Hondum bære, i fullre Von og traustre Trw: Til mijn Asioonu þinne snw, Abba Fader ástkiære, nu vil eg hvijla hægt med Roo, hiaa þier mijn Saalen vake þo, glod þinne Geymslu under, Augun þo lykest aptur mijn, Augun þaa blessud vake þijn, yfir mier allar Stunder.

Uppaa þad sætt eg sofna vil; Sierhvad þad mier nu heyrer til, fel eg þiñe Forsorgun, Myrkranna leystur Faare fraa, fyrer þinn Krapt so mætte eg þaa, mæla þitt Lof aa Morgun. Sorgmædda alla annast þu, i Noott sem kunna verda nu, kveina og til þijn kalla, i Nafne JESU, Nafn þitt aa, naaduge Fader, bænheyr þaa, gef þeim Huggun giorvalla.

Goodgiarne Fader, gef þu mier, ad gera nu

so lifad hier, æ fyrer Augsyn þinne, ad nærmiju endast Æfe-Tijd, og unned hefe þetta Strijd, frials af Armædu minne, ad mege eg komast þa til þijn, þar sem Utvaldra Flockur skyn, og þu villt Taar af-þerra, þig sijdann lofa, Þrenning blijd, þar um eilijfa Lijfsens Tijd, Amen, bæn-heyr minn HErra. AMEN.

Føstudags Morgun Psalmur.

Ton, Hvar munde vera Hiartad mitt.

HErra Tvdlegaste O JEsu! Unnuste hiartkiær minn, verndade mig i Noott eñ nu, nælæg-ur Kraptur þinn, hreste Sæl mijna Hvijldeu sw, heill er og Lijkamiñ, var mier so þesse Vern-den trw, Vanmætt eg eingann finn.

O! hvad med glødu Hiarta hier, Hvijldmiñe geng eg fræ, Ond mijn fagnande þackar þier, þu Guddooms Tignen hæ, Nætur-Hvijld þæ sem nu gafst mier, Noottu lidenne æ, og adrar slijkar Astgiafer, ei þær full-telia mæ.

Eg bid harmþrwngnu Hiarta med: HErra, fyrergef mier, øll mijn Afbrot sem eru sked, Ond mijn þvi kveinkar sier, Syndenne hef eg Hiart-ad lied, Herberge þitt sem er, andvarpar þvi mitt græted Ged, Gud minn, uñ Vægd hiæ þier.

Stioorne i Dag þijn Millde mier, miñ Gud, og alla Tijd, Lijf mitt giørvallt og Hegdun hier, Hond þijn framleide blijd, adþylleſt gott sem ydka

Ydka her, illt vareſt fyrr og ſijd, ſo heppneſt nær
eg hiedann fer, Hvijld epter unned Strijd.

Ebl mijna Von, mitt Trauſt og Trw, til Þijns Bloods, JEſu minn, Þvi Fridþægingar Foornen ſtw, færde mier Avext ſinn. A Þeſſum Dege DRottenn Þu, daudann Lijkama Þinn, greftra lierſt, ſo ad gierder nu, Glede-Svefn Dauda minn.

Gef Þu mier Nærd eg giæte ad Þvi, greftreſt Synder mijnar, Þijnum dijpu Blood-Undum i, allar ſo hylieſt Þar, ſo alldrei drottne uppa ny, i mier Root Vondſkunnar, leid mig af ollum Loſtum frij, i Liooſe Gudrækuennar.

Frelſarans JEſu Fænged blijdt, fadme mig Ormum tveim, Ønd mijn, Lijkame og allt ſie mitt, ætijd verndad af Þeim, eins og Siaalldur Augna Þitt, Elſku Fader mig geym; Lat oll mijn verda Afbrot kvitt, ædur enn flijt vid Heim.

Fyrer Þitt Blood og beyſkann Deyd, Barn Þitt dijrkeypt eg er, Verk minna Handa vel fram-greid, ſo verde til Lucku mier. Yfer Þær alla Bleſſan breid, Brauds ſem rett abla ſier: Hiælpa Þu Þeim i hverskyns Neyd, ſem hafa ſitt Trauſt a Þier.

Þegar vier Heime forum fra, i Fodur-Landed inn, Lijfed vort vera lat Þu Þa, lykſamur Dauda Þinn: Þijn helg Grof ſie vor Hvijld, Þar ma, hægt ſofa Lijkaminn: J Sælu-Viſt Þier ſiaalfum hia, ſo leid oſs JEſu minn. Amen.

Föstudags Kvölld Psalmur.

Tón, Hærste Gud HErra millde.

HImneske HErra milde, Hwm Dagsens komed er, þijn Guddooms Giædska vilde, greinduſt ad Tijmarner, ſo einn Dag epter ann-ann, eg kem Daudanum nær, þaa ſæ eg Fögn-ud ſannann, fyrſt JEſus yfirvann hann, Hvijld mijn þvi verdur vær.

O! þu elſkulegaſte, Endurlauſnarenn trwr, Hiartans Huggareñ beſte, Heill mijn og Vernd-ar-Mwr, medkenne eg Myſkun þijna, mier ſem enn hefur veitt, ſanna Medaumkan ſijna, Saalu bevarad mijna, fraa hverskyns Haaſka leidt.

Sonur Guds JEſus ſætur, ſañur Emanuel, ſem ad oſs gefur Giætur, geymer fraa illu vel, O! Gud giæfe eg kynne, þitt aumt og veſælt Barn, þocknaſt ſo Elſku þinne, ſem þu ert Saa-lu minne, milldur og Giædsku-giarn.

Gud naade Gleymſku mijna! Gud betre ſlij-ka Synd, hvar med eg Haatkyn þijna, hefe ſtyggt aum Mannkynd: O! hvad mig mætte trega, mijn Saala, giært ad þvi, og þad rett yfervega, ad vid þannig daglega, gaungum fram Glæp-um i.

Nu med þvi Nætur-Rockur, naalæger ſig til mijn, kem eg fram Hiarta-klockur, kroſſfeſta El-ſkan mijn, minnſtu ei Synda minna, Margfiol-da þeirra gleym, veit mier Boot aa þeim vinna,

vegna

vegna Blood-Unda þinna, vernda mig vel og geym.

Nærd þijn i Nott mier hlijfe, Nærd þijn mig bevare, yfer Ondu og Lijfe, ætijd þiñ Fridur sie. Lærttu Ogn Nætur eige, Onæda kunna mig; Unn mier eg aptur niege, æ tilkomanda Dege, Lioossens Gud, lofa þig.

Hugga i Hormum sijnum, Hiortu Trwadra frooin. Upplyptu Augum þijnum, yfer þinn Christenndoom. HErra, þitt Blooded hreina, hiæ oss nu finne Stad, Lijf-kroptug Lækning Meina, læt ei Manneskiu neina, æ sier Onyta þad.

Eñ i Nott Nælægd þijna, og Nædar-Lioos fagurt þitt, lættu lioma og skyna, Legu-Rwm kringum mitt, i þvi mijn Onden vake; eñ Hollded leite sier, Hvijldar, og Hressing take, Hiartad samt til þijn kvake, sef eg þa sætt i þier.

Veit mier, Lausnarenn liwfe, Lijfs medann dvelst eg hier, ad eg minn allann hafe, Andar Sognud i þier, þængad til þu mig kallar, þessare Mædu fræ, i Dijrd til Himna-Hallar, hvar eg um Allder allar, Auglit þitt sællt mun siæ.

Heyr þu nu, HErra sætur, hvers eg grætbæne þig, æ villtu Veralldar Stræte, villast læt ecke mig, hiedann vill Hiartad leita, hefur þad Gyrnd til þijn: Þetta virdstu mier veita, vegna þijns Kiærleiks heita, Amen, þad Osk er mijn. A M E N.

Laugardags Morgun Psalmur

Ton, Nu bid eg Gud þu nalder mig.

ALmattugur Gud Allsheriar, eiñ rettur Fader Giædskunnar! Eg aumur hladenn Sekt og Synd, saurgud og vesæl Skepnu = Kynd, medkeñe þessa Morgun = Stund, Myskun þijna a alla Lund, og margfolld Giæde geseñ af þier, goode HErra, og audsijnd mier.

Astrijkar Giafer allar þær, Elsku = rijkaste Fader kiær, þacka eg milldre þinne Naad, þusundfolld Losgiord sie þier tiaad; Gef ad eg alldrei gleyme hier, þvi gooda sem þu veitter mier, helldur sem annad hlijded Barn, heidre þig, Drottenn Naadar = giarn.

Sia mitt angrædt og sorgfullt Ged, sem þig uñbidur Taarum med, fyrergef mijna Søk og Sekt, Synda Athæfed Ogudlegt, moote þier Guddooms Brenning þijd, þessa Viku og alla Tijd, sætust Forþienan Sonar þijns, Synder af = þvoe Hiarta mijns.

Liwse DRottenn mier lijkna þvi, leid þu mig þijnum Sannleik i, Ast þijn vere mier Adstod blijd, allra minna Lijfdaga Tijd, Hiarta mitt alldrei laate laust, Lijfs mijns og Saalar einka Traust, fostust Trwar Fadmlog uñ þig, fyrr enn þu hefur blessad mig.

Hond þijn i Dag mier stioorne sterk, stidie og blesse oll mijn Verk, laattu þau ske til Lofs vid þig,

Þig, enn luckast vel fyrer sjalfann mig, og sälu-hiälplega Framkvæmd sia, farsæl þad Drottenn Himnum a, DRottenn blesse vort dagleat Braud, DRottenn bæte vorn Skort og Naud.

Enn skule i Dag, ad Skickun þijn, skadsamlegt eitthvad vitia mijn, Ofsookn, Þrauter og Þreyngingar, i þessum O-Sioo Veralldar, rettu mier þijna Hiaalpar Hond, so hverke fordiarfest Lijf nie Ond, heilagt Þolgiæde gef þu mier, gloande Von og Trw a þier.

Myskuna þeim med þinne Naad, þu vort einasta Hiaalpar-Raad, er þijn leitande elska þig, i þier so mege gledia sig: Alla Naud-þreyngda bænheyr best, Blessan þeim Aumu meddeilest: Gef voru Lande Glede og Frid, gooda Roosemd laat hallldast vid.

Laat oss þiggia med þacklaatt Ged, þijnar Gaafur, sem hefur þu led, Gef mier aumasta þijnum Þioon, þad er, DRottenn, mijn audmiwk Boon, eitt Hiarta sem þig heidre vel, heita Elsku og Kiærleiks Þel, yfergef, HErra, ecke mig, æfenlega eg vona a þig.

Saal mijn Æra og Embætte, i þijna Geymslu faled sie, Endurlausn mijn og Adstod trw, Engla þinna laat Vardhalld nu, umkrijngia mig a alla Hlid, allskyns Skadræde forda vid, so leinge sem eg life hier, Lidsemd þeirra sie yfir mier.

Þu sem mig hefur vel vardveitt, Viku þesse Naad framleidt, laat mier so, goode Gud, þen-

ann, Glede Dag verda farsælann, ad eg mege
þier HErra hiaa, Hiartans Roosemd og Unun
faa, leystur af miijnu Mootlæte, milldaste Drott-
eun, lat þad ske. Amen.

Laugardags Kvølld Psalmur.

Ton, Olldungar Juda aäars Dags.

O! hvad mikel þiin Myskun er, milldaste
DRottenn, samjosn þier, Omæleleg fraa
Eilijfd sw, þad er miin Trw, so er hun stoor sem
siaalfur þu.

Soddañ Myskun var sæl og bliid, Saal miin,
uñi lidna Dagsens Tiid, ockur gefenn af Gud-
doms Naad, med Giædsku Daad, honum sie
Diird uñ Himen og Laad.

Þesse daasamleg Hiaalp og Hliif, hefur fraa
Slisum geymt mitt Liif, vard þvi vid einguin
Haaska hætt, enn Hiartad kiætt, Lof miinum
Gude syngur sætt.

Framar bid eg, miñ Fader, þig, framhalld þu
þiñe Naad vid mig, afmaa þu miinar Misgiørd-
er, mig tak ad þier, naudstøddum munt ei neita
mier.

Yfergef þu mig ei miñ Gud, þitt auma Barn,
i miñe Neyd, vegna þiins Sonar Saara-Floods,
þess sæta Bloods, sem wt er ruñed oss til goods.

Kom minn JEsu Guds kiære Son, med
kroptuga þiina Forerboon, til Liifs og Saalar
Hiaalpar hier, i Hiarta mier, seg þu: Minn

Fridur

Fridur sie med þier.

Minn vertu Læremeistare, milldur Gud Andeinn heilage, hveria Stund er þijn Hiaastod ny' eg huggast þvi, Breyskleika mijnum ollum i. -

O þu haa-blessud Þrenning þijn! þiii Naadar Væng eg under skrijd, giæte mijn vel i Noott enn nu, þijn Naalægd sw, hun sie mitt Skiool og Skialldborg trw.

So sem þitt Barn vel vardveittann, vera laat mig og Ohultann, hæga Svefn-Roo og Hvijlder faa; Haaska, Neyd, Praa, Sonur Guds JEsus svipt mier fraa.

Allt mitt so fel eg aa þitt Valld, O minn JEsu mitt Lausnar-Gialld, Ondena, Lijf og Æru mijn, i Umsioon þijn, medann Hiervistar Dvol ei dvijn.

O JEsu! vak þu yfer mier, einga Skadstund laat hreifa sier, Ottalaust sef eg uppaa þad, sem eg um bad, Honden þijn sæl mier hlijfe ad.

Hylie nu sijdarst Hvijlu mijn, heiloa Purpura-Kaapa þijn, med þvi Blods-Teikne aadreifdann, sem af þier rann, laat þu mig vera verndadann.

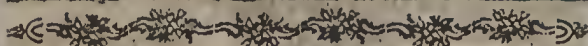
J Hiarta mijnu Hvijld þier bw, heilage Guds doms Ande nu, so eg i mijnum Svefne hier, sijdst gleyme þier, hverskyns Praut sem ad Hondum ber.

Prij-eine Gud, i þijna Naad, þessa Noott fel eg allt mitt Raad, lykna þu mier i Lyfe og

Deyd, leys mig fra Neyd, yfer mig þijna Blessan breid.

Þegar Dags-Liooma Skyned skiært, Skugg-ann Nætur sær burtu hrært, lát þu Saal mijna lofa þig, leid sijdann mig, fram a þann retta Fridar-Stig.

Vera sie hier og ædsta Dijrd, af Engla og Maña Twngum skijrd, heilaga Þrenning Himnum a, Halelúja, um allar Allder, Amen Ja. A M E N.

Sieunda Viku Psalmar,

Kvedner af Prafastenum Sr. Þorsteine Ketelssyne, Ad Hrafnagile i Eyafyrde.

Sunnudags Morgun Psalmur.

Ton, HErra Gud i Himnarijke.

Hr Frelsarans JEsu Fader og minn, Fader alleina goode, kannast eg nu vid Kiærleik þinn, og kvaka uppa þig i Hlioode-Aug.

Augliòos er Sool fyrer Sioonum Manns, sijna med Geisla Prijde, hun vermer allann Veralldar Krans, vonda sem gooda Lijde.

Dyliast kann eingenn ORottenn vid, dijrlega Myskun þijna, þu leggur sekum Lykn og Frid, sem lijter ei Glæpe mijna.

Ecke liestu mig enn i Noott, Adstodarlausañ vijla, auked hefur mier Prek og Proott, þesse mijn Nætur-Hvijla.

Raun-betstu prijse Munnur minn, milldust þijn Hiarta Giæde, hia þier einum eg Frideñ finn, og Fagnadar betst Urræde.

Villda eg kunna Packer þier, þad sem mijn Skyllda bijdur, Gud minn, lattu þad gefast mier, og giættu mijn ei ad sijdur.

Ohreinann Klædnad af mier drag, i-klæd JEsu Rettlæte, þu kannt allt færa lioott i Lag, og leggia til Saalar Mæte.

Raanglaatum Diofle, Hollde og Heim, hamla fraa Velferd minne, fyrer Slægd þeirra Gud mig geym, ad glate ei Skepnu þinne.

A þig set eg mitt einka Traust, Athvarf og betsta Hæle, Ovinum munt ei laata laust, Lijfed mitt, ORottenn sæle.

Hvort sem eg lijt, er Hææskenn nyr, Hiartad sær Strijde ad mæta; Yfirgef mig ei ORottenn dijr, Dygd þijn kann allt ad bæta.

J Prautum vertu Vinur minn, og Veikleika Trwarinnar, Satan viller um Saudenn þinn,

sie hann aan Giætsl☧ þinnar.

Mig laat daglega þioona þier, þier fel eg mig aa Hendur, eingenn kann vinna Meined mier, mier ef ad hiaa þu stendur.

Naaden þijn veite Næring mier, og Nauðþurft Lijfs og Saalar, fyrer oss sialfur Sorg þu ber, sijst dregur neinn aa Taalar.

Um Lijfdaganna Leingd og Stærd, Lykn þijn betst fyrer raade, ad Kvollde Lijfs mier veiter Værd, og Vist aa Himna Laade.

Nun eg þaa kunna eilijf Ar, inna Þacklætes Skylldur, og syngia þier af Syndum klaar, sijfeldt Lof HErra mildur.

Þ i e r vil eg bioo da i þeirre Von, Þioonkan, minn DRottenn froome, hiaalpadu mier Guds sæte Son, sijdarst aa efsta Doome.

S i e eg þaa giorla retta Raun, af Reynslu Trwarennar, nær þu ert sialfur Lijf og Laun, lioomande Christne þinnar.

D i j r d sie þier Fader, Dijrd sie þier, dijrdlege JEsu framen, Dijrd helgum Anda dijrust ber, dijrkest Þrenningen, Amen.

Sunnudags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

ÞRenning almaattug Guddooms good, giæt ad Kveinstafan minne, fyrer missns Drottenns dijra Blood, Daadsemd eg treyste þinne.

O Gud eg þacka af Audmijkt þier, Astsemd

og

og Velgiørd Þijna', Fader eilijfe fyrergef mier, søarlega Glæpe mijna.

Rænglæted ver enn rækur er eg, rett eins og fortapadur, Sonur, er gleymde sijnum Veg, sannlega Daudans Madur.

Sooad hefi eg Andar Aud, Arfleidslu Gøtze mijnu, sockeyn Þvi diwpt i Søalar Naud, sekur Helviites Pijnu.

Til Þijn DRottenn eg flya fer, fullur Blygdunarennar, JEsus Christur myskune mier, af Mikel-leik Elsku sinnar.

Eg hefe Dagenn afstifad, under Guds Polennmæde, Frelsare minn so fyrer mig bad, sann eg eckert Skadræde.

JEsus taktu enn mæddañ mig, i Myskunar Forsiøa Þijna, Englanna Vernden æstwdlig, Umkrijnge Hoijlu mijna.

Rettlæte DRottenn rick mier fræ, rauda Drekans Kloofeste, hafdu mier sialfur Auga a, Jsraels Hyrder 'betste.

Nakenn Þo leggest nidur hier, Nakleikenn Þinn mier hlijfe, biargÞrota Skepnu eg befel Þier, bæde med Sæalu og Lijfe.

Komer Þu med Þinn kallda Deyd, kallande burtu hiedann, i Himnarijkes Hoijld mig leid, hvar eg fæ Þig betst siedann.

Eg mun Þæ fagna Frelsare trwr, Fodur-Lands Blijdu minne, Þæ er eg Vanda ollum wr, innlæstur Hende Þinne.

Til þess hef eg ad treysta þier, Trwadra Hi-
alpar Kerra, ad þu verder eitt Medal mier,
Myskunar goode HErra.

Eckert gledur mig annad hier, i Andstreymes
Nauda Roole, utann ad meiga þioona þier,
þijnum hia Dijrdar Stoole.

Laangar mig þvi ad fara sem fyrst, og finna
Giæsu mijna, i þeirre hollu Himna Vist, hvar
engenn snerter Pijna.

Saal mijn sær allar Sorger endt, sæl þaa gefst
Dauda Stundenn, og Misgiørd sw, sem mig
hefur hendt, mun ecke lengur fundenn.

Sia til, ef lienar Lijfed mier, laat mig þad be-
tur vanda, trwr so eg finnest fyrer þier, Fodur,
Syne og Anda.

Ovina laat ei gledjast Ged, af Glotun Saal-
ar minnar, vertu mier Gud i Verke med, vit-
iadu Skepnu þinnar.

Naad þijn, DRotteñ, mier nægiast skal, Naad
þinne eg alldrei gleyme, naada þu mig i Reyd-
ar Dal, med Naad leid burt wr Heime.

PRijs þiñ og Æru elska vil, enn þo eg Glæ-
pum safne, himneske Fader Hiaalp ei dyl, heyr
mig i JEsu Nafne! A M E N.

Maanadags Morgun Psalmur.

Ton, Hiartkiære Fader Himnum a.

SKapare allrar Skepnu dijr, er skipter
Dege og Noott, O! hvad mætte eg reiknast
rijr,

tijr, ad reyna þinn Nꝍdar Prootr, samt lætur þu ei leidast þier, lifande Gud ad biarga mier, og hepta Hefndar Snoott.

Minn hefur vardveitt veikann Hag, og Varnad Sꝍlar Deyd, lijka gefed mier goodañ Dag, Gud sem ad fyrer mig leid, alldrei fullroomast Elskan þijn, allt giörder JEsu vel til mijn, þier leggest Pocken greid.

Gef þu nu DRottenn goode mier, eg gete Rꝍme fra, strided hægt uppa Herdar þier, Hiꝍlp mijn rijdur þar a, Diöfull kann ecke draga mig, DRottenn medann eg hefe þig; Veit þu mier Velgiörd þa.

Skepnu þinnar þu þecker best, Proottleysid Raunum i, vorkienn þu mijnum Vonar Brest, vollduge JEsu, þvi, Ovina Grimd og Heiptar-Halld, hindre, DRottenn, þitt mikla Valld, so verd eg friꝍls og frij.

Þinne Goodgyrne þvi mig fel, þijna gef stunde Villd; J Forherdingu sijst mig sel, ad Satans Gyrnd verde ei fylld, lꝍttu mig illum Hafna Heim, hanns fyrer Vielabrøgdum geym, mier nꝍger Nꝍd þijn milld.

Gudlega lꝍt mig gꝍnga fram, og giöra mitt Skylldu Verk, fordast allskonar Vondsku og Vam, vel stunda Bod þijn merk, ødrum so gefest ei af mier, ill Dꝍme eda Hneixlaner, Hond þijn mig stode sterk.

Ad lifa hier vid lꝍnga Praut, lijer þad

Hugg

Huga minn, fegenn villda eg fara aa Braut, i Fridar Salenn þinn, þar sem Ovinur eingeñ mœ, optar tæla mig Gude fra, i vondañ Selskap sinn.

Saluhialplega send þu mier, siidurstu Dauda Stund; Þegar mijn Æfi aa Enda ser, og afhenda skal mitt Pund; Bid þa fyrer mier Brooder minn, blessadur Mœdar Andenn þinn, gledie þa grætta Lund.

Ad deya er minn Abate, er JEsus Liifed mitt, i honum finn eg Ynde og Fe, oll er þa Sokenn kvitt. Far vel Verolld! eg vil þig ei, Vistum þijnum eg sege Nei, tak med þier burtu þitt.

Ækelegann Upprisu Dag, unne mier Gud ad sia, JEsus gefe þad gœnge i Hag, so Gledenne mætte eg na: Helgur Ande mier hialpe vid, hier aa þo verde Stundar-Bid. Þier sie Dijrd Þrenning ha, Amen.

Mœnadags Kvolld Psalmur.

Ton, Pañ H. Kross vor HErra bar.

FAder vor Gud! O Fader minn, sem fyrer mier upplietst Himeninn, eg mæne uppa Myskun þijna, enn minnest samt aa Glæpe mijna.

J þijnar Hendur fell eg sws, fyrst ad þinn Sonur minn JEsus, hefur Utlagann keypt med Kaunum, og Kvalafullum Daudans Raun-

Raunum.

Sel eg þvi allann Mœlstad minn, mildaste Gud i Vilia þinn, lœttu mig nioota Sonarens Scara, og syndalausra Bœnar-Tœara.

Mijna aumlega Efi-Tijd, alla þecker þijn Nœaden bliid, og hversu eg er Vanmœatt vasen, i vondra Synda Strijde kasenn

Sœal mijn kvijder vid Dauda Doom, dyrur gledst þo vid Nœadar Room, ad einkes vilier þu Andar Dauda, eda Fortopun þinna Sauda.

DRottenn þu veitst mijn dagleg Brot, Dauda þijns villde eg odlast Not, ecke lœat Synd og Jllsku mijna, upp-þurka Nœadar-Strauma þijna.

JESU þirt Auga allt kann siœa, ecke hellur þig sijsta mœa, so sem þu Peturs eydder Ama, eins bid eg gioorer mier hid sama.

Med Lyknar Anda leid þu mig, Lijfs Orda þinna Gotu-Stig, so ad eg allar Efi-Slooder, eptersylge þier, JEsu goode.

Tak mig berann sem Barn i Skaut, Blessunar þinnar er sœll hver naut, þœa hef eg Dag i diñu Hwme, DRottenn Gud verdur mier ad Rwine.

Þu hefur aled Onn fyrer mier, œa burtrekande Diofuls Her, sem Vœnger Hœnu veselum Ungum, veita Skiool fyrer Ama þwngum.

Minn HErra lœat mig nu i Roott, Nœad-

ar

ar þinnar fra reyna Þroott, biarga þu mier fyr-er Blood þitt rauda, og bevara mig fra illum Dauda.

Anda Fridarens Gud mier gef, og Glede Hiartans medann ief, ad eg i þinne Elsku vak-ne, og einkes Gooda hia þier sakne.

Amen, innsigla O JEsu, allra Bæna sem eg i Trw, fyrer þig ber, þu Foot i minn greider, fram a Himneskar Glede Leider, Amen.

Þridiadags Morgun Psalmur.

Ton, Endurlausnarenn vor JEsu Christ.

HErra Gud sem a Himnum bijr, hvorskyns Framdande Naadar dijr, þier Vegsemd van-de, vort Lijf og Aude. Gud gefi oss ollum goodann Dag.

Upp hef eg loked Augum mijn, er þad skied fyrer Milde þijn, illt Andar Kijsed, ei mitt styt-te Lijfed, Gud g. o. o. g. D.

Vel hefur Engla valdur Her, vakad þessa Noott yfir mier, Heipt forna Fianda, feck mier sijst ad granda. Gud g. o. o. g. D.

Meta kann eingenn Myskun þijn, minn goo-de JEsu, lijt til mijn, Synden mijn svarta, sær-er mig til Hiarta. G. g. o. o. g. D.

Fyrergef hana Frelsarenn kiær, fyrer þitt Blood, og endurnær, Sinned Sorg-þiada, sannlega maatt þvi raada. G. g. o. o.

Augun mijn lijta uppa þig, alls-heriar

DRott-

DRottenn nænda mig, væg Befolld minne, i Borkunseme þinne. Gud g.

Syrg þu fyrer mier goode Gud, gled mijna Saal i hvorre Raud, Brest minn læt bæta, Blessan þijna ægiæta. Gud g.

Lyse mier JEsu Liooseð þitt, lijsge formyrkvad Hugskot mitt, so eg i sama, sæke Dygda Frama. Gud gefe o.

Greid þu Spor mijn æ goodann Veg, geyme mig Hond þijn fodurleg, æ virdst mig aga, eins og betst kann haga. Gud g.

Hiælpa þu JEsu milde mier, mitt Erfide so luckest hier, Verk mijn so vande, i Bingarþinne stande. Gud g.

Send mier Blessan og nya Nææd, Nææd þijn farsæle allt mitt Rææd, Lund mijna laga, so lijke þier alla Daga. Gud g.

Vilier þu ad eg deye i Dag, og dapran kvedie Lijssens Hag, leid mig þaa lidenn, Lijfs i Dijrdar Fridenn. Gud g:

Þar er Dagur sem Þusund Ar, þar er JEsus vor Soolen klaar, sæl hanns Sioon biarta, sedur þaa Gyrnd mijns Hiarta. G. g.

Þar er Hvijld fyrer þreyttann Mann, þar er Roo fyrer Ossooktann, Hængradur mettur, hrakenn i Virding settur. Gud g.

Þar er Glede sem Grææt afþvær, Gnoogt Audþs hverium sem Fææteekt slær, sæt Svolun Sy..ium, Sætt i Gede bistum. G. g.

Hite er þar fyrer Hiartad kalldt, hreppa Veiklynder Traust Ovallt, Mæinsemd og Mæda, mun þar eingann hræda. G. g.

Sioondapur hefur þar siifeldt Lioos, sa hün forsmaade eiliift Hroos, illt alldrei skadar, i Unun mün eg þaa bada. Gud g.

Soddann veite ofs Sælu Vist, sialsur Gud fyrer JEsum Christ, hanns Bock ei brioote, þo Verolld endast hlioote. Gud gefe ofs ollum goodann Dag, Amen.

Pridiadags Kvolld Psalmur.

Med sama Lag.

O JEsu' Guds Son eingetinn, eg kiem fyrer þig DRottenn minn, Verkfæred veika, Von mijna laat ei skeika. Gud gefe ofs ollum gooda Nott.

Hiartad, Saal, Liif og Hollded mitt, hnegest nu under Vallded þitt, Blygdun mier bære, betra mig JEsu kiære. Gud g. o. s. g. N.

Opt hef eg JEsu mildur minn, misbrwkad helgann Vilia þinn, i Dag sem adur, er eg þvi rett forsmadur. G. g. o. s. g.

Ecke er þier Gagn ad Glotun mijn, goode JEsu fyrer Beniar þijn, laat Saal Heill hallda, og Hiartans Lof þier giallda. G. g.

Reiknadu ecke Milden mæt, mijna Synd er eg fyrer þier græt, og fel mig aan Faara, i Fylsnum þinna Saara. Gud g.

Po

Þó ecke hafi eg Orded þitt, inurætt sem bære i Hiartad mitt, þess Meadar: Meiste, i Neydene mig hughreiste. G. g.

JEsu Kross-Skugga Skiooled vært, skal nu vera mitt Hæled kiært, med Lausnarans Lide, eg leggst i Sæng med Fride. G. g.

Veit þu Sæl minne ad vaka i þier, vak þu JEsus i Hiarta mier, so mun eg sofa, og sætlega DRottenn lofa. G. g.

Skulle eg læta Lijfed mitt, legg mig i Nádar Skauted þitt, Dauda-Stund sæla, send þu mier yndæla. G. g.

Enn ef ad rijs eg upp af Sæng, yfir mig breid þinn Hlijfdar Væng, Olucku illa, ei læt Giæfu spilla. Gud g.

Æfidogunum ünn þu mier, eyda, so hlotnest Díjrden þier, eg skal Vel mitt bera, i Briooste, og gladur vera. Gud g.

Hefur mier lofad Himnum á, HErrann alsiordre Sælu ad nea, þvi skal þess bijda, i Þolenmæde, og lijda. Gud g.

J Nafne Fodurs og Sonar, og Anda sælltar Huggunar, eg sijg ad Svefn Bóole, og j sef i DRottens Skioole. Gud gefe oss ollum gooda Nott, Amen.

Midvikudags Morgun Psalmur.

Ton, O JEsu Elsku hreini.

Ulds Lof i allre Att, æ hlioome Dag sem Nætt, nu er mijn Sœlen sœtt, syngiande af JEsu Mœtt.

Mœttþrota er aum Mannkynd, marg syndug, dofenn, blind, þvi skylde hun sem Hind, i hreina sœkia Lind.

Lind sw er Myskun mæt, mijns HErra sögur og sæt, hvorn Morgun gefst agiæt, Gyrnd mijna þar med bæt.

Bæte nu Brunnur þinn, Briooft-Purkenn Sœlar minn, lifande Lausnarinn, Lioos send i Hiartad inn.

Innliomar Dagur dijr, dapur Skuggenn þvi flijr, allt Boled œ burt snijr, ef þu i Hiarta bijr.

Bijr þad i Minne mier, sem mœ ei gleymast hier, finna Biorg einga er, utann i siœlfum þier.

Þier fel eg siwka Sœl, Sinne, Verk, Heyrn og Mœl, Mootlætes skamta Skœl, skadlegt er Heimsins Tœl.

Tœldregenn opt var eg, œ vondann Glæpa Veg, Heillen vor hiartanleg, hiœlpa mier, ecke treg.

Tregleikann tak mier frœ, til þess sem giörast œ, þu verkar þad eg mœ, þijn Nœd mier stande hiœ.

Hiœ mier ebl Dœd og Dug, DRottenns Nœd almœttug, eins so sem Unga flug, œ þier

feste

feste eg minn Hug.

Hugur minn hia þier sie, hverskyns i Mootgange, so ad eg vareſt Ve, vernde þijn Rettinde.

Rettlaate Christe klaar, klaar giordu oll mijn Taar, Taar þijn og Unda Ar, allt stille Rauna Faar.

Faarlegum Synda Sid, skaa laat mig Drottenn vid, gef þu mier goodann Frid, Gud, þess af Hiarta eg bid.

Bid eg ad Blessan þijn, Biorg vere nægust mijn, þar til Lijf dapurt dvijn, dreck eg þitt Glede Vijn.

Vijngardsins Drottenn dijr, Dugnadur minn er rijr, gior þvi, O HErra hijr, herked þitt Vinnudijr.

Dijrt keypter Drottenn mig, Diosullenn slwde þig, hamle mier Heliar Stig, Honden þijn mildelig.

Milden þijn mig stode, minn goode Frelsare, Ok mitt so aflegge, i þijna Hvijld nææ.

Naad þijn mig stode sterk, ad stunda tiltrwad Verk, fraa Drekans fornu Kverk, frelse mig Trygd þijn merk.

Merke eg sæll Zebaoth, senn komed Asse-Prot, mig hiedann leid sem Loth, Lijfs eilijfs gef mier Not.

Nyt eg þaa þijn i þvi, þar verd eg Rauna frij, sijglaadur Sælu i, syngiande Lof-Vers ny.

Ny og fersk Naad þijn hier, Naabiarger veite mier, Haudur þar Hollded ber, Himens til Saalen fer.

Fer Saal i Födurs Mund, fagnar af þvi mijn Lund, þegar eg sie þinn Fund, en fridsamre Dauda Stund.

Stunder og allt hvad er, uppe og nidre hier, Menn, Skepnur, Himna Her, hærsta Lof synge þier, A M E N.

Midvikudags Kvølld Psalmur.

Ton, Petur þar sat i Sal.

O Fader Fridargiarn, Frelses Upphafed, hier er þitt brotlegt Barn, Boleinn vafed.

Þier Hiartans Þock ad tiea, og þig ad bidia, sialfskylldug seg'ast, mun, syndugs Manns Ydia.

Þad er og Meining mijn, þo misgiort hafi, ad kvaka upp til þijn, vor Sæta Kast.

Opt hefur audsynt mier, Elskuna þijna, eg synde aptur þier, Illskuna mijna.

Dags Lioosid dapraft fer, enn Dæmen vaka, hver veiter Myskun mier, margt er til Saka.

Ei þrijtur Esne Kveins, allt stundlegt dvijnar, eg villde eyddest eins, Illgiorder mijnar.

Opt hef eg Syndum svad, so mijnkar Dugur, gef þu mier gagnlegt Raad, Gud almættugur.

Til margrar Vondsku vann, Verolld mig

tegla

tegia, HErrann a Himnum kann, hier fraa ad segia.

Eg gleymde Ordum þijn, illu fylgiande, mier jook eg mestu Pijn, med Saalar Grande.

Von er, sem Vidurstygd, verde eg burthrakenn, kalldur i Kiærleiks Dygd, kallast þvi nakenn.

Skemt hef eg Skijrnar Lijn, og Skrudann hvijta, eg blygdast upp til þijn, Augunum lijta.

Mig lietstu marga Natt, Myskunar niota, þo giorde eg samda Satt, sijfelldt ad briota.

Embættes Verk og Veg, vandade eg eige, Lunden var leid og treg, a lidnum Dege.

Ovine Andar nu, ei hata giorde, rett er þo ricker þu, Reidennar Sverde.

Trw er i Voda Veik, vill þad mig buga, eg ved sem annann Reik, i mijnum Huga.

Laat nu ei bresta Boot, Barnkynd med Taarum, þinn sem ad fadmar Foot, i Fiörbrotum saarum.

Nu kvedur naudstødd Saal, Naudþurftar sinnar, henne er meir enn Maal, Myskunar þinnar.

Morg er hier Mædu Stund, margt Hiarta Kveined, JEsu, þijn liwfust Lund, line þvi Meine.

Alijt i Myskun mig, mildaste Brooder, eg kvaka uppa þig, O JEsu goode.

A þier er, oll mijn Von, i hverium Vanda,

JEsu Guds sanne Son, send mier þinn Anda.
Eg hefe allbiart Lioos, i Angurs Hwms, hvijler þu Himna Roos, hiaa mier i Rwme.
Yfer og under breid, Adhimkran þijna, so mun ei særa Neyd, Saalena mijna.
J þijna Heilla Hond, hun sie nu falen, mijker þad Meinen vand, mun alldrei kvalenn.
Send henne sætann Frid, Sannleikans Anda, al-bryniad Engla Lid, afstyre Fianda.
Hiaalpa so hugse þad, i Hvijlu minne: Eg geing i Grafar-Stad, þaa Graats-Tijd linner.
Sætt gef eg sofe þaa, og sviptur Kvijda, Saalen i Sælu maa, sijns Hollosens bijda.
Enn ef eg upp skal staa, vr Legu-Boole, gef ad eg gaange þaa, i Gu[illegible]a Skioole.
Laat mig þitt Lioosed siea, og Lijfsens Vege, og Naad finna effta og, Endurgialds Degr.
So mun eg Synda frij, syngia þinn Hroodur, dijrdlegre Unun i, Elskare goodur.
O JEsu! unn þess mier, i Fride fare. Eilijst Lof inne þier; Utvaldra Skare. Amen.

Fimtadags Morgun Psalmur.

Ton, Saa lioose Dagur lidenn er.

HErRA Gud, eg lijt aa Morgun-Stund, mijnum Augum til þijn, vaknadur upp af vaarum Blund, Velgiord þin sagurt skijn. Heidur sie Gude i Himnarijke.
Morgun-Stiarnan upprunnen er, um Loptid

ed Dagurenn siest: HErranns skyne i Hiarta mier, Huggunar Liosed best: Heyre pad Gud i Himnarijke.

Mirok þegar færer mig af Bed, Myskunar Honden þijn, og skiæra sæ eg Soolu sied, sætt fagne Onden mijn; So hiaalpar Gud i H.

Þetta dregur nu þar til mig, ad þacka Drottenns Raad, og, JEsu kiær, ad þeckia þig, þu ert mitt Hiaalpar-Raad, Hroos, Lijf, Sæla og Himnarijke.

Fader Himnanna alla einn, Umsorgun fyrer mier bar, eins og eg være Auga-Steinn, eingetenns Guds Sönar, hann mun gefa mier H.

Mig særde eingenn Reyd i Noott, nær kvæm þijn Hiaalpar-Hond, verda let bæde vært og roott, verndade Lijf og Ond, hann leide mig i Himnarijke.

Framar bid eg um Fylge þitt, Frelsaren JEsu kiær, þier i Skaut legg eg Lijfed mitt, laat mig þier vera nær, og hugsa til mijn i H.

Þo Hormung sære Huga minn, og Heilsu lijde Brest, i þier eg Hiaalp og Huggun finn, sem hatt og Krosse lietst, og hefur utvegad H.

Laat þu mig ætijd þiona þier, og þijn Bod stunda oc, so þegar lased Lijfed þver, lende eg utvolldum hia, Herskaranum i H.

Mig þaa kallar af minne Grof, hid mikla Ludurs-Hlood, og uppvaknar fyrer utann Tof, oll hin sofande Þjood, hiaalpe mier Gud i H.

J Lande Skuggans langar mig, Lijfs Morgun-Stiornu sioa, i Bwstad Lioofs, sem byrter sig, burtdrifenn Myrkra-Praa, i hærst-lioomande Himnarijke.

JEsu Rettlætes sanna Sool, Sæla er ad lijta þig, vid Jl þijns Varma eg bij mier Bool, Blessun þijn hresse mig, hier og sijdar i H.

Allann mig gef eg ollum þier, allt fel eg þier mitt Raad, allann þig lofe allt i mier, allt prijse DRottenns Naad. HErrann gefe oss Himnarijke. Amen.

Fimtadags Kvolld Psalmur.

Ton, JEsus Christur er vor Frelsare.

HOfkunsamaste minn Frelsare, mitt einka Traust og Naudhiaalpare, Omogulegt er aumum mier, wtskijra þijnar Daasemder.

Hver kann þann Sioo ad mæla og meta? Mun þad Diwp nockur stikad geta? J soddann Nadar Afgrunn þinn, eg kasta mier nu, JEsu minn.

Þar inne skal mijn Saalen sveima, eg sæke ei Biorg i adra Heima, þar er mitt Edle og allt hvad kys, Æra, Næring og Fridur vijs.

Reynt hef eg þetta, Grædarenn goode, þo genged hafe Villu-Slooder, allann Dag þennann og Æfe-Tijd, aunadest mig þijn Giædskan blijd.

Þreittst hef eg varla þig ad styggia, nie þijna goda

gooda Engla hryggia, Hvar eru morg aa Hofdz
mier, enn hverge færre Glæpemier.

Pinn Kross sem adrer aatte eg ad bera, under
honum polgoodur vera; Vanarten kooti Vönd=
sku Maatt, Viliafeysenu fylger praatt.

Nær þu gefur mier Glede=Tijma, Graat og
Vijlseme burt ad rijma; Ostijrelæted eblest þaa,
Athugasemen vijkur fraa.

Trw og Kiærleik þu krefur af Mañe, ef kom=
ast skal fraa Reidennar Banne, lijkara Myrkre
Lioos mitt er, ef Lioos ei fær af sialfum þier.

Aga þu mig nu Elskhugenn goode, og mig
hreinsa i þijnu Bloode, Taarum Saalar ei tijn
þu hier, trwlofadest hun fyrre þier.

Lifande JEsu, lijsga hana, þo sigge nu sem
Barn andvana, æ styl þu henne i Undlum þijn,
elskulegasta Hialpen mijn.

A Krossenum baudstu Mun þiñ millda, man
eg þad lijka er minn Skyllda, ad taa hier aptur
Trwar=Koss, sem tijnder Lijfe ad biarga oss!

Kom nu, min Saal, i Kross=Fadm þenna,
kann JEsu Blood til Skylldu ad renna, þu
ert teiknud i Hondum hans, halltu fast þessum
Varnar=Skans.

Gefe oss O Rottenn goodar Nætur, gioran=
de aa ollum Sorgum Bætur, vefium oss i hans
Vængia=Skiool, hañ vere voor ædsta Glede=
Sool.

Meinvætter einger meiga oss granda, mille
Frels=

Frelsarans Hiaalpar Handa, annars Heims bæde og einnig hier, Ottalauser þá hvijlunst vier.

Samanlyk gladur Sioonar = Hvarma, aa Sonar Guds fell eg blijdu Arma: Oneade mig nu eingenn saa, sem ecke trwer Christum aa.

Hier vil eg lwenn lifa og deya, lijka gooda Noott Heime segia, þegar Gud vill, eg gef mig þvi, giarnsamlega hanns Viliann i.

Alijttu þetta Andvarp saara, O JEsu! vegna þinna Taara, eg skal þig lofa Lausnare miñ, leid þu mig inn i Himeninn. Amen.

Fostudags Mörgun Psalmur.

Ton, Gled þig Guds Sonar Brwd.

HImneske Hyrder minn, HErra JEsu, eg finn, isyfiar þitt Auga eige, aa Noott, eda biörtum Dege, Myskun þijn mildelega, mig svipter öllum Trega.

Jeg villde nu aa ny, Naad þijna prijsa frij, aptur mea Augum mijnum, uppliwka fyrrtur Pijnum, og sina Dags Byrtu blijda, burt=drijfa Natur Kvijda.

Augu mijn eahrær þu, ad eg þeim kijte i Trw, upp til Himnanna Hæda, hvadann mier vænte Giæda, þar oll Farsæld og Fridur, fraa Gude stijgur nidur.

Laat Hiarta og Munnenn minn, mildastur Frelsarinn, opnast Astar=Giof þinne, inn=hell þar Blessaninne, ad eg þier allt hvad hefe, apt=

ur

ur i Trwnne'gefe.

Proofa þu Meining mijn, minnstu a Giædsku þijn, hveria fra Olld til Allda, auglyser þusundsallda, nu so eg nære henne, ny og fersk mier upprenne.

Eg veit þu verkar minn, Viliann og Giørningiun, endurnær alla Krapta, i mier sem hefur skapta, so eg Velþockuan þinne, þioone med glødu Sinne.

Mig geym þu Meinum fra, og Myrkra Verka Pra, fra Diofle og Daudans Pijnu, DRottenn, hlijf Barne þijnu, sellt reise a Fætur aptur, þinn sodurlegur Kraptur.

JEsu, JEsu minn kiær! jeg bid: Vert þu mier nær, fyrer þinn Fridar Anda, forda mier Synda Vanda, ad hafe eg Hegdan gooda, sem heilog Ord þijn biooda.

Eg reikna allt i Heim, eckert hia Fognud þeim, ad vera þitt Kroß-Barn kiæra, og Kyñing þijna læra, adrer vid Aud sig gledie, eg helld mig þetta sedie.

Riettu mier Hialpar-Hond, herd þu mijn Kiærleiks-Bond, eingeñ mig af þier drage, allt fare i goodu Lage, slepptu mier aumum eige, O JEsu! þo eg deye.

Gef þu mier goodañ Frid, sem getur ei Veralldar Lid, veittu mier Stod ad strijda, Stunder Lijfs medann lijda, lat þu mig lijfst þad bera, sem lijtst þier gott ad vera.

Vijn-

Vijngard þinn vernda hier, so veitest Lofed þier, unn homum Avoxt færa, Ylm-sætum Berium tæra, so ad Lunð þiñe lijke, leid oss i Himnarijke.

Dijrd sie þier DRottenn minn, i Dag og hvert eitt Sinn, Dijrd Fodur, Dijrd Guds Syne, Dijrd syngest af Mannkyne, Dijrd Englar DRottne vanda, Dijrd sie H. Anda. Am̃.

Fostudags Kvolld Psaltmur.

Ton, Upphef eg Augun mijn.

Skaels Hyrder hær, Hofdinge DRottnanna, synge þier Saung-Vers klaar, sierhver ein Skepnanna: Saal minne lijka lijtst, Lofed ad vanda þier, Mæled þo megne sijst, ad mikla þitt Nafn sem ber.

Þad hefi eg þinne Naad, þacka minn goode Gud, Ovina Illsku-Raad, ei snertu villtann Saud. Þijn hefur þennann Dag, þijdasta Hialpar-Hond, stioornad vel hærtum Hag, hord slited Svota-Bond.

Mijn telur Hofud-Haar, Hafska og Slisum ver, villande Vijtes Ar, vijst kunne ei granda mier. Hver þackar? Hver þad sier, hvad langt þijn Myskun nær? Allt hvad eg vrka og er, uñe þier, JEsu kiær.

Heyr framar HErra Gud, himneska Verndenn mijn, send þu nu Saalar Frid, sytande Skepnu þijn, Hiartad er Hryggdum spennt, Huga minn

minn Vijled slær, Synda sær Kauna keñt, keñ-
er Lækningu siær.

Velldur þvi Vondskan þver, Vánart og Synda Præl, Straffs-Ottenn Brioosted ber, burt-slited Gude fræl; Samt huggar særda Ond, saar Pijna Frelsarans, stytteſt ei Hiælpar-Hönd, himneska Grædaranns.

Hun þerre Hryggdar-Tear, hun Reide svipte mig, hun græde Synda-Sear, sollenn og banvænlig, hun snwe ollu enn, Ohappe mier til goods, hun prijde Sealu senn, Saklepse JEsu Bloods.

Vernde mig Vængur þinn, veittu mier nokrum Skiool, svæf þu mig, so eg finn, sætasta Værdar-Bool: Eins þegar upp eg stend, alldrei fmier vijk þu siær, þa gengur Happ i Hond, hallde eg þier, JEsu kiær.

Þu ert mijn Pocka-Boot, þu ert mier siælfsum noog, þijn Naadar hijrleg Hoot, helld eg minn Audnu Ploog. Medann eg mædest hier, minnstu þess DRottenn minn, þitt Hærfang einn eg er, Eigenndoom hyrdtu þinn.

Yfer mig ecke lat, Ovine stijged fa, legg til þess gooda Gat, eg gange þier alldrei fra; Enn þegar Æfe-Hwm, ad medur Dauda fer, byggdu þier, Brooder, Rwm, biartast i Hiarta mier.

So verdur Sealen aum, af Sioon þinne mettud betst, fyllt ollum Glede-Glaum, sem

gyrn-

gyrnteſt hun ꝏdur meſt, þar til eg þetta fæ, þier vil eg Lofed tiꝏ, ſeint, fyrre, ſijd og æ, ſo ſem eg kann og maa. Amen.

Laugardags Morgun Pſalmur.

Ton, O vier Syndum ſetner.

ALLrar Skepnu Skara, Skapare Lof ſie þier, volldugur villt ei ſpara, ad veita Biargermier; Þo hef eg þiñe Millde, þrꝏlega Stygder veitt, og adhyllſt ei ſem ſkyllde, þitt Aſtar-Þeled heitt: Gud fyrergefe mier, Gud minn, eg treyſte þier, ſem allt medur Orde ber.

Byrtan Dagſens dijra, Dimunne eyda kañ; Lioſed himneſkt hijra, heilage Gud og Mann, frija formyrkvad Hiarta, vid Fordæmingar Sky, ſo ad þu Soolen biarta, ſiꝏlf meger lijſa þvi. Guds Nꝏd mier geſeſt hier, Guds Krarztur alldrei þver, JEſu, myſkuna mier.

Chriſte JEſu kiære, eg kalla ꝏ Morgun-Stund: Mig þijn Myſkun nære, og mædda gledie Lund, gef mier Gudrækne æfa, ſo gediaſt mætte þier, under þvi oll mijn Giæfa, æfennleg komenn er, Bleſſun þijn biarga kann, Briooſtgoode Hiꝏlpar Mañ, þad veit eg vijſt med Sañ.

DRotteñ Dijrdar klaare, deyd minn gamla Mann, frelſa af ollu Faare, og frida mig ſyndugann, ei lꝏt Satan arga, endurkeyptre Sꝏl, minne ſꝏ ad ſarga, nie færa i Vijtes-Bꝏl. Gud dæme, Dioſull þig; DRotteñ, vardveite

mig,

mig, fra hættum Heliar-Stig.

Eg hefe eingar Stoder, utan Þig, JEsu minn, medann i Æd Lijf loder, lat Þu mig vera Þinn, og alldrei af mier briota, Endurlausnar Frid, hvers eg nu villde niota, Naad Þijn mier syne Lid. Guds Sonar Benia-Blood, blæde i Hiarta-Slood; Þa leggst mier Lækning good.

Fyrer Þinn dijrann Dreyra, O Drotten, varna Þu mier, ad elska annad meira, enn Þad sem lijkar Þier, Embættes Verken vande, Veralldar hate Sid, So hun geyse med Grande, og gefe mier eingann Frid. J helgre HErrans Und, hef eg minn Jonas Lund, Þad duger at Dauda Stund.

Gef Þu mier, Gud minn blijde, eg gete Þennann Dag, i Christenna staded Strijde, styr Þu Sorgarinna Hag, allt vel so yfervinne, allt sie til Dijrdar Þier, og himneskar Hvijlder finne, hiedann Þa deya fer. Frelse oss Faderenn, Frid veite Sonurenn, og helgaste Huggaren. Amen.

Laugardags Kvolld Psalmur.

Lon, Dagur er dijrdka ber.

DAgur Þver, Dijrden ber, O Drottens Tign hæ, Þier hin gooda, Gyrnden Blooda, Gud trwr, aumum Frid, Lykn og Lid, lagder hvert Sinn. Hvad sem ma, Hroodur tia, heidre Drottinn.

Syner Born, blessar Born, Sraude Lijfs med, Smalar Fordaz Satans Morde, vel ver, nær-

nærer Lijf, Nauda Kijf, nu eg ei finn. Hvad sem maa, Hroodur tiaa, heidre DRottinn.

J Dag enn mæt, dugde sæt, Dyggden þijn mier, hærste, goode, Giædsku Brooder, Guds Son, Lyknar Hond, med Lijfe og Ond, læster mig inn. H. s. m. H. t. h. DR.

Margsolld Synd, særd og blind, Samvitsk-an aum, Trwen veik, sem visnud Eyk, eñ Von brast, i'soddann Naud, siaalfur Gud, sijnder Maatt þinn. H. m.

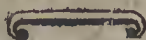
Halld mier vid, Hiartans Frid, hvad sem mogt blæs, i Heimsens Strijde eg þo lijde, Jesu, þig sem bad, aa eg ad, eins aa Kvølldenn. Gooda Noott, Geded roott, gefe oss DRottenn.

Laattu nu, trausta Trw, taka vid þier, JEsu goode, bæt med Bloode, Brot mijn, Hiartad mitt, þad er þitt, þvi eg Roo finn. G. N. G. r.

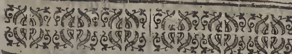
Eg sæ sied, Saalar med, Sioon, þig JEsu, yfir mier vake, og ad sier take, Ast þijn, Ovin þaa, eings-enn maa, aangra Hug minn. G. N. G. r.

Hvert eg dey, eda ei, O minn JEsu! Lid mier veite, Lykn þijn heita, og Lioos gladt, mig wr Neyd, og dyprum Deyd, drag i Himin. G. N. G. r.

Þar eg maa, þeckia og siaa, þijna Vegsemd, lyka syngia, Lifendra Konge, Lof sætt, um Allvernat, eilijfar, eg þaa Hvijld finn.
Gooda Noott, Geded roott, gefe oss DRottinn A M E N.

Viku

Viku Bæner,

yfer Hijdsku wtlagdar, af
Sr. Gudmunde Høgnasyne,
i Vestmanna-Eyum.

Suñudags Morgun Bæn.

HUD Fader minn Skapare, O hversu heilagur er þesse Dagur, en hvertium þu sialfur hvijlst hefur. Eg kiem nu fra Hvijluñe, og fer til Hvijldareñar. Hvijldt hef eg i Nott en þijnum Ormum, þar fyrer packa eg þier; vitier þu i Dag hvijla i mijnu Hiarta, þar yfer fagna eg. Notten er umlidenn, Dagurenn er komenn. Lát nu verda Liøs i mijnu Hiarta, þu Liøssens Fader, ad eg i þijnu Liøse siae Liøsed og gange i þvi. Vardveit minn Fot, ad eg i Dag vitie þijns Hws. Mijna Saal lenger epter þijnum Forgarde. Legg þijn Ord i minn Munn. Fyll mijn Eyru med þinne Raust. Upplys mijn Augu med þijnum Sannleika. Ahrær mijnar Varer med þijnum Fingre. Uppfyll mitt Hiarta

atta med þinn Sætleika. Lꜳt ecke mijna Gudrækne vera Hræsne, og ecke mijna Guds Þioonustu, Manna Pioonustu. Nær eg med Tollheimtumannenum stend i þijnum Forgarde, þꜳ sie mijn fyrsta Andvarpan: Gud, vertu mier Syndaranum nꜳdugur. Guds Sonur minn Frelsare, þesse Dagur er þinn. A hönum ertu upprisenn. Æ lꜳt mig i Dag upprijsa frꜳ Villunne til Sannleikans, frꜳ Syndunum til Heilagleikans, frꜳ Hörmenum til Fagnadarens. Þu ert Vegurenn, Sannleikurenn og Lijfed. Æ! Tala i Dag i þijnum Helgedoome, þꜳ verd eg gladvær. Eg legg mig ꜳ þijn Brioost. Dryckia mig med Mioolk þess hreina Evangelij. Legg þig, fyrer þitt Ord, i mitt Hiarta, so eg fꜳe rijkuglega Huggun af þijnu Hwsé. Haldt mijnu Hiarta vid þad eina, ad eg Ottest þitt Nafn. Bygg þetta Land og vokva þad, þvi þijn Uppspretta hefur Nægd af Vatne. Sꜳ þijnu Sæde i gooda Jord, so þad bere Hundradfalldann Avoxt. Lꜳt þitt Ord vera mitt Lioos ꜳ Vegenum, minn Veg til Himensins, og minn Himen i Hiartanu. Þa fꜳe eg Lysting til þinna Vitnesburda, og einn lystugann Hvijldar-Dag. Gud H. Ande minn Huggare, þesse Dagur er einig þinn Dagur, ꜳ hverium þu ert bersynelega wthelltur. Ut-hell þier i Dag yfir mig, innhell þier i Dag i mig; Syn mier ꜳ þessum Soolar Dege, Sool

Rett-

Rettlæteſens, og Hialpræded under heñar Tæns-
gium. Fall þu yfir mig, nær eg heyre Orded.
Lat þad gegnum Eyrun gänga inn i Hiartad.
Skrifa þad med þijnum Fingre i mitt Hugſkot.
Hreinſa mig i Jdranenne. Styrk mig i Trwñe.
Auk mig i Elſkunne. Betra mig i Lifnadenum.
Hugga mig i Angurſemenne. Tilreid mig til
ſællrar Dauda = Stundar. Þa verd eg ecke
einaſta Heyrare, helldur einnig Giørare; Enn
þu munt gefa mier bæde Viliann og Framkvæm=
dena, og þad Gooda ſem þu hefur i mier upp=
byriad vardveita, og ſannlega innſigla, allt a
þann Dag minnar Endurlauſnar. Heilaga
Þrenning, helga mig i Dag a allar Sijdur,
vertu allt i mier, ſo megna eg ollu fyrer þig.
Giør þier Muſtere i mijnu Hiarta, þa ſkedur
mijnu Hwſe i Dag Heilſa. Bw ecke einaſta
hia mier, helldur blijf og ſo i mier. Sofnudur
trwadra ſie a þeſſum Dege, med einu Hiarta
og einne Sal. Eingenn þioone þier med fol=
ſku Hiarta. Vidhalldt ollum froomum i heilag=
re Hvijld, allt þangad til vier finnum þa Hv=
ijld, ſem Guds Foolk a fyrer Hondum, þa
munum vier lokſens hallda eitt Sabbat epter
annad med ollum Utvolldum. Amen.

Sunnudags Kvolld Bæn.

GUD Fader minn Vaktare, þu Verndare
Jſraels. Eg hefe mitt Athvarf a þeſſu

Kvolldz til Þiña opnu Augna. Þu sefur ecke, og ecke sifiar þig. Eg maa hvert-tveggia giora til Hressingar minnu mæddu Lijfe. Upplys þvi mijn Augu, ad eg sofne ecke i Daudanum: Eg hefi i Dag sied þær Undraner i Þijnu Logmaale. Hvad skijrlega hefur þu mig frædt? Hvad fodurlega aminnt? Hvad trwlega advarad? Hvad hiartanlega huggad? Eñ þegar eg skoda siaalfann mig, þaa skelfest eg. Hvad treglega hef eg Þig heyrt? Hvad dauflega elskad? Hvad Ogiarna Þier fylgdt? Hvad þverlega Þijna Reglu forsmaad? Æ! laat Þad Ordeþ sem eg forsmaad hefi, ecke dæma mig aa nockrum Dege. Laat ecke Soolena yfir minne Vondsku og Þiñe Reidde undergaanga. Eg bid um Naad fyrer Rettenn; Um Myskun fyrer Hyrting. Vert eiñig i Myrkrenu mitt Lioos, ad eg aa Morgun uppstande til ad sia nytt Lioos, og ad hafa nytt Framferde. Guds Sonur minn Hyrder, gior mier nu i Þijnu Bloode einn fagrañ Kvolld Roda. Þinn Saudur leggst i Þitt Skaut. Þiñ Unge skrijdur under Þijna Vænge. Þinn Læresveinn hæneſt ad Þijnu Briooste. Vardveit mig sem Þinn Auga-Stein. Set mig sem eitt Innsigle aa Þinn Arm. Haldt mier sem einum Hrijng aa Þijnum Fingre. Laat Þijna Elsku vera minn Draum, og Þitt Ord Rædu mijns Hiarta i mijnu Hvijlu-Rwme. Þijn vinstre Hond legge sig under mitt Hofud, Þijn hægre

Hond

Hønd Hugstyrke mig. Afklæd mig þessa Dags Syndum, og i-klæd mig Purpura þinnar Forþienustu. J þessum Svefn-Klædum mun eg sætlega hvijlast, þangad til Dagurenn kiemur, og Morgun-Stiarnan upprennur i mijnu Hiarta. Gud heilage Ande mijn Adstod, innsigla i mier, þad eg ꝏ þessum Dege heyrt hefi. Nu hefur Himenenn og Helvijted fyrer mig lagt, Blessanena og Bolvanena mier kunna giort, Lijfed og Daudann mier til Vals gefid. Laat mig so velia, ad eg þad betsta og eina ꝏtvelia mege. Vert i mier Brunnur lifanda Vatns, sem framflytur til eiliifs Lijfs. Sundurdreif i mier þeim medfæddu Myrkrum, fyrer þitt himneska Lioos, ꝏtslock þar ꝏ moote Elsku til Heimsens i mijnu Hiarta. Laat mig þessa tilkomande Noott i þinne Elsku sofa, og i henne gledelega aptur uppvakna. Upporfa mijna Saal med heilogum Hræringum, ad þær jafnañ vake til þijn, þo Lijkamenn sofe. Vijsa mier med minne Sæng til Lijk-Kistunnar, og med mijnum Svefne til Daudans, ad sꝏ sijdarste Svefn yfirstijge mig ecke, helldur vakande og bidiande finna mege. Hugga þꝏ hrelldu, hvijl þꝏ Oroolegu, um̃vend þeim sem Endurboot vilia giöra. Heilaga Þreñing, miñ Fader og Gud! Myskuna þig yfir mijna og alla Menn. Laat þennann heilaga Sunnudag yfir allt ꝏtbreida Elskunnar og Nꝏdarennar Geisla. Þijn Sool

gaange eingum under, sem Þig einasta Þecker og elskar. Eingenn er goodur, nema Þu Gud eiñ. Laat oss ecke skiliast vid Þig, O Þu Osundurskilianlega Vera, Þangad til vier til Þess eilijfa Sabbatz kornunst, og Prisvar Heilagur syngiamunum Daflaxtanlega, Amen.

Mánadags Morgun-Bæn.

GUD Fader minn. O Drottenn, Þad er Þitt Nafn, Þvi Þu villt Þijna Dijrd eingum ødrum gefa. J Þessu allra heilagasta Nafne stend eg nu upp, og fære Þier fyrst a Þessum Viku-Dege Frumburde minna Vara. Eg prijsa Þig, Fader og HErra Himens og Jardar, ad Þu hefur a umlidenne Noott skijst mier med Þiñe Naad, yfirskyggt mig med Þiñe Elsku, og umkrijngt mig med Þijnu Almætte. Lof sie Þier, O Þu hulde Gud, ad Þu mig so vel hylur, og nu mer Levnum lætur mig aptur i Liooosid-framkoma. Sed mig einnig nu a arla med Þinne Naad, arla vilier Þu heyra miijna Raust, arla vil eg til Þijn koma og merkia Þad. Eg kiem i Dag snemma i Þeirre nyu Viku: J Nafne vors Gudsflæ eg upp mijnu Merke. Eg kalla til Þijn, ad Þu hialper mier i Þvi, til hvers Þu hefur mig kallad. Þu ert Uppspretta alls goods, laat Þiñ Brunn rijkuglega til mijn renna. Þu ert miñ Styrkur, styrk mitt Lijf og Saal. Þu ert mitt Lioos, utsend Þinn Visdoom hier ofannad fraa Þijn.

Þijnum heilaga Himne, sem hiaa mier sie og med mier verke, ad eg þecke hvad þier velþocknast. Gud Sonur mitt A og O! Þu ert sa fyrste og sijdarste, med þier inngeng eg þaa nyu Viku, gack framfyrer mig med þinne kroptugu Fyrerboon, ad eg i þijnu sætasta JEsus Nafne, marga Blessan wr Bijtum bere. Þesse Dagur hefur sitt Nafn af Tunglenu, Tungled hefur sitt Lioos af Sooluñe. Þu ert þad saña Lioos og Lioome Dijrdarennar, Utdeil mier ad eins einum Neysta af Lioose þiñar Naadar, þaa verd eg Tunglenu skiærare. Tungled mijnkar og vex; Laat mig einnig mijnka i þvi Vonda, enn vaxa i þvi Gooda. Og skylde sa Dagur i Dag koma, aa hverium Soolen, Tungled og Stiornurnar munu formyrkvast, þaa gior mig Hlut-takande þijns eilijfa Lioos, ad eg liome i þijnu Rijke sem Himensins Byrta, sem Stiornur um Allder og ad eilijfu. Medal þessa blessa mig so lenge, eg by i þessu Hreyse. Blessa oll mijn Footspor sem eg geng aa þijnum Vegum. Blessa oll Ord sem af mijnum Vorum framgaanga. Blessa oll Verk sem eg i mijnu Kalle giore. Blessa alla Bita sem eg læt i minn Munn. Blessa alla Menn sem eg umgeingst med. Blessa allann Kross ad hann þiene mier til hinns betsta. Gud heilage Ande minn Giafare! Gief mier af þijnum Anda og Naad. Gior mig aa þessare nyu Viku ad nyum Mañe,

og lát mig ganga i mynn Lifnade. Gef mier Skaꝼur, so eg kunne þær Gude og mijnum Nauꝼüngа aptur ad gefa. Uppvek i mier Lyst og Ástundan i Verkum minnar Kallanar, en̄ nidꝼurkef þar að moote mitt Holld og Blood, sem einaſta til Tregleika hneigt er. Giör min̄ Skilꝼning skinugann til þess Gooda, minn Vilia giarnann að hað Gooda, og mitt Hiarta stadꝼfast i því Gooda. Goode Ande, leid mig að rettum Vege. Leid einnig alla mier kiæra, og vernda oss og alla Frooma frá Vanblessaneñe. Heilaga Þrenning! Þu ert rijk af Mysꝼkun, myskuna þig yfir oss. Þu ert sialfur Kiærleiꝼkurenn: Æ! Elska oss því meir og meir, og visa oss til þijn, til einkiærrar Giædsku! Gef Frid i Landenu, blessa sierhvorn i sinne Stiett. Uppfyll vort Hiarta og Hws med þinne Lofꝼgiörd. Þegar Dagar vorra Rauna skulu Enda taka, þá lát oss upprenna einn Dag i þijnum Forgarde, sem betre er, enn Þusund. Hier til seigium vier: Daglega sie DRottenn lofadur. Amen.

Manadags Kvølld Bæn.

GUD Fader mijn Hreyste! Þacker sieu þier, ad þu hefur giort mig hraustann til ad bera Hita og Þwnga Dagsens. Lof sie þier, ad þu hefur haft fodurlega Tilsioon yfir mier, og mig i miñe Kallan margfalldlega blessad. Stoot

eru

eru þijn Undrunar-Verk og þijnar Velgiorder, eg vil þau kunngiora og þar af segia, þo þau sieu Otelianleg. Þu hefur mier i Dag margt gott giort; eg hef þier, þvi midur! ecke nema margt vont t- audsijnt. Mijn Samvitska syner mier fleire Fleckaner, en Tungled i sijnu Liose. Mæ-nadagurenn yfir-bevijsar mier stoor-Myrkur mijns Hiarta. Minn Munnur klagar yfer þvi, mitt Hiarta angrast af þvi. Æ Drottenn! sny ecke þijnu Auglite i moote mier, helldur til mijn: Vertu mier Syndaranum naadugur. Frelsa mig fraa Ofurvallde Myrkranna, og laat mig ecke sitia i Dauþans Dijnu; Enn yfirskygg mig a til-komande Nottu med þinne hægre Hende, og laat mitt Traust vera under þijnum Vængium. Vertu mier einn elldlegur Mwr, minn Skiolld-ur moot allre Skelfingu, mijn Roo i Oroosem-enne, og mitt Lijf, nær eg lijka sem lidenn liggia skal. Guds Sonur mitt Hiælpræde! Tak alla Vanheilsu fraa mier, sem mijnar Synder hafa i Dag underbwed. Græd minnar Sam-vitsku Saar, ad eg þurfe ecke ad veina af Oroo-seme mijns Hiarta. Ryd þijnu Bloode a Dy-rustafe mijns Hwss, so Mord-Engelenn fram-hia fare. Eg vil mitt Hiarta med þijnu dijra Nafne innsigla. Laat þad mijna Lausn, og mitt Teikn vera, ad eg þier tilheyre, og Diofullenn hafe eingann Hlut hia mier. Vertu hia mier, þviad kvollda tekur, og a Dagenn lijdur. Siae,

eg

eg ecke kriingum miina Sæng añad eñ Egyptsk Myrkur, þaa laat þo eitt Lioos-Sosen, fyrer þiñ Liooma, vera i miinu Hiarta, þvi Myrkred er ecke myrkt hiaa þier, og Nootten lyser sem Dagur, hvar þu ert. O! þu Lioos af Liooſe. Himneſke Salomon, ſet þiina hiina Sterku kriingum miina Hviilu, og laat mig med Andans Augum ſiaa, ad þeir eru fleire ſem eru med mier, enn þeir ſem eru moote mier. Þu Engell þess mikla Raads, laat mig ecke Englana vanta, helldur hliiſ Liiſe og Saalu med þiinum heilogu Voktorum, ad eg under þiñe Varateckt ugglaus hviila mege. Gud heilage Ande miin Huggun! Eg þacka þier, ad þu hefur i Dag margt gott i mier verkad, eg priiſa þig, ad þu hefur i Dag margt vondt i mier hindrad. Þad er þitt, ſem eg hefe ſæmelegt giort, enn mitt, þad mig hefur broſted, og mier hefur aa orded. Hafe eg i Dag ſaurgad Muſtere miins Hiarta, þaa viik þo þess vegna ecke fraa mier; Helga og hreinſa þad aptur i Lambſens Bloode. Set þad Innſigle aptur aa mitt Hiarta, ſem eg hefe med miinum Syndum afbroted. Yferskygg mig, þu Kraptur hinns hæſta, vitna i mier um Guds Barna Rett, ſiin mier i Svefnenum þaa himneſku Arfleyfd, og tilbw mig, vid Daudanns Tilſyn, til ſællrar Liiſſens Endalyktar. Heilaga Þreñing! af þier eru aller Hluter, og vier i þier. O þu Oranſakanlega Diwp Audæfanna! Myſk-

unna

una þig yfer Rijka og Snauda. Haf Tilsioon yfer þijnum Utvoldum Vardveit mier Teingda og Kuñuga. Vernda Innlenda og Framande. Blessa Vine og Ovine. Vert allra Naudstaddra Gud, allra Hryggra Huggun, allra Sofendra Verndare og Vaktare. Eingenn er goodur, nema þu Gud einn, gef oss þvi øllum i þier gooda Noott, Amen.

Pridiadags Morgun Bæn.

GUD Fader minn Vardveitare! Þesse Pridiedagur kresur af mier nyrrar Þioonustu. ÆI vertu prijsadur fyrer þijna naaduga Verndan, sem hefur vered umkrijng mig a umlidenne Noottu. J Svefnenum var eg fyrer utann mig, eñ þu varst i mier. Saa slæme Ovinur þeinkte ad giora mier vondt, enn þu Gud hefur giort þad ad goodu, so sem þad nu i Dag er. O þu allra trwaste Mannanna Vardveitare! hvad stoor er þijn Giædska, ad Madurenn hefur Traust under Skugga þiña Vængia. Eg þacka þier, ad þu ert mijns Andlites Hialp, og minn Gud. Laat þennann Morgun, med nyu Lioose þijns Andlites, ad nyu lysa yfer mig, ad mitt Lijf og Saal Snægd hafe. Hafe sierhver Dagur sijna Plaagu, þaa laat einnig sierhvern Dag hafa sijna Blessan. Vert mier i Dag lijka sem Þoka sw er Landed væter. Laat mig ei einasta i Sveita mijns Andlites, helldur einig

i Lofgiörd þinnar gudlegrar Giædsku, mijns Brauds neyta. Þijn Hond sie i Verke med mier, ad eg med mijnum Hondum nockud gott giore. Vilier þu hyrta mig, ǽ! þar giør þad ecke i Bræde, so þu mig ecke afmaaer. Guds Sonur minn Immanuel, Gud med oss, vert einnig i Dag med mier. Gior mig aa þessum Dege þinnar Naadar og Dijrdar Kier. Hiaa þier alleina er Naad og mikel Endurlausn. Syndge eg, ǽ! þaa halldt þo ecke uppaa mig mijnum Syndum. Falle eg, þaa laat mig þo ecke liggia, skrifa ecke mijna Skuld uppaa mig, helldur fraa mier, wtskaf ecke mitt Nafn af Book þeirra Lifande. Laat mig aa þessum Þridiadege ecke þioona Syndunum, þvi þær launa mier med einu samann Angre, ecke Verolldenne, þvi hun betalar oss med vorre eigenn Fordiorfun, ecke Dioflenum, þvi hanns Laun eru i Dijkenu. Gef ad eg þier þioone i Heilagleika og Rettlæte, sem þier vel þocknast, og vert þar med minn Skiølldur og mijn miøg stoor Laun; eg vil fyrer þier gaanga og froomur vera. Laat þinn Anda leida mig i allann Sannleika i þeim margfølldu Freystingum; Enn i þeim margfølldu Hormungum, gef mier Hiarta epter þijnum Vilia. Grætur þu, so græd þu einnig, hreller þu, so gled þu einig, skule eg saa med Taarum, þaa laat mig uppskera med Fagnade. Eg vil ad Morgne þijna Naad, og ad Kvollde þijna Sannleika kunngiora. Gud hei-

heilage Ande, minn Naadar Ande, lꝍt mig i Dag gꝍnga i Andanum, og ecke fullkomna Holdsens Gyrnder. Upplijs mijn Skilnings Augu, ad eg þeckia mege hver ad sie Von mijñar Kallanar. Gef Viliann, verka Framkvæmdena. Þu ert Fingur Guds, innskrifa JEsum i mitt Hiarta. Endurnyia mig i þeim innra Mañe. Stioorna ollum mijnum Limum. Gef mier Einfeldne Hiartans, og Munnsens Hreinleika. Verka allt i ollum epter þinne Velþocknan. Lꝍt mig jafnann reyna hvad betst er, og uppfyll mig med Avoxtum Rettlætesins, sem fyrer JEsum Christum gioraſt til Dijrdar og Lofs Gude. Vardveit þann dijra Fesiood, sem eg ber i Leyr-Kere. Og skule i Dag koma mijn sijdarsta Stund, þa vardveit mig og vidhalldt mier til eilijfs Lijfs. Heilaga Þrenning, eg gef mig þier til eins Offurs, sem lifande er og heilagt, og Gude þocknanlegt. Vert med mier og mijnum i Lucku og Olucku, i Heilsu og Vanheilsu, og ollu æliggiande. Lꝍt i Dag hverke mig, nie nockra Sꝍl fortapaſt. Vidhalldt oss i Einingu Trwarennar, i Bande Fridarens, og i Von vorrar Arfleyſdar. Gior lokſens, fyrer eitm sælann Dauda, vorn mædusama Erfides Dag, ad einum himneskum Frelses - og Glede-Dege, og fær oss af Egyptalande, um þad rauda Haf JEsu Bloods, inn i þad eilijfa Canaan, þa vilium vier þiona þier i þijnu Must-

ere Dag og Noott, Amen.

Pridiadags Kvølld Bæn.

GUD Fader mitt Fulltraust! Einn Dagur er aptur aa Enda, enn þijn Giædska ecke, sem eingañ Enda hefur. Æ! eg vilde ad mijnar Synder hefdu so einnig Enda, med hverium eg hefe þennann Dag þyngt minne Samvitsku. O eg aumur Madur! Hver vill frelsa mig fraa Lijkama þessa Dauda? Eg hefe, þvi midur, aa þessum Pridiadege, mijna Limu møg nauðn-lega gefed Rettlætenu til Þioonustu, ad þeir heilager yrde. Eg ætte þier einasta ad þioona, þvi engenn kann ad þioona tveimur HErrum; Enn eg hefe framar þioonad Skepnunne enn Skaparanum. Eg er ordenn Syndarennar Þræll, og hefe læted hana drottna i mijnum daudlegum Lijkama, til ad hlijda henne i hennar Gyrndum. Hverñ Avøxt hefe eg þann Tijma, sem eg skamast mijn nu fyrer? Þviad Endet þvilijkra Hluta er Daudeñ. Æ Fader! straffa mig ecke so sem eg hefe forþienad, læt aa þess-um Þioonustu-Dege, Forþienustu þijns einget-enns Sonar, gylda fyrer-allar mijnar Synder. Þegar dimer, þaa set ecke mijnar Synder i Lioos fyrer þijnu Auglite, heldur læt þær i Jesu Saar-um nidurgrafnar verda. Guds Sonur mint DRottenn og minn Gud, þu hefur vered med-al vor, sem eirn Þioon, og hefur Þioons Mynd

uppa

uppa þig teked, ad þu frelsader oss fra Synd-arennar Þrældoome, og færder oss til þess himneska Frelses Guds Barna. Frelsa mig einig fra Þioonustu Ranglætesens, ad eg hiedan af ecke framar þioone Syndenne. Send til mijn þijna þioonustusomu Anda, sem standa kringum þinn Stool. Apturhalldt, O þu Leoned af Ætt Juda! þvi grenianda Leone, sem leitast vid mig ad uppsvelgia. Hafer þu i Dag med þijnum Augum vegvijsad mier, þa lyk nu einnig sialfur til, mijn Mædu Augu. Vardveit mig og þad mitt er, þvi þad er þitt. Frælsa Vatns og Elds Naud, þvi þu ert Naudhialpare. Vernda oss fra Ognan og Skelfingu. Þijn Hond kann ollu um ad breyta. Þu hefur mier i Dag margt gott audsynt, æ! bæt þvi einnig vid, ad eg mege bera til Hvijldareñar eitt forlijkad Hiarta vid þig. Skule, sem ske ma, Sængen verda mijn Grof, þa lat mig þenkia um þijna Grof, og mijna Saal hvijla i þijnum Saarum. Gud heilage Ande mitt Lioos, lat mier ecke þitt Nadar Lioos med Soolunne undergannga. Sofe Augun, þa lat þo mijna Samviskú vaka. Lat mier betur lijka ad væta mijna Sæng med Tarum, enn saurga med Syndum. Vardveit mig fra hneixlanlegum og hrædelegum Draumum. Gior mitt Hiarta ad þijnum Helgedoome, og helga þad i minne Hvijlu, fyrer þijna sætu Stioornan. Frelsa mitt Hugskot fra Þvon-

ga allrar jardneſkrar Umſorgunar, og læt mig einga, nema mannlega Freiſtne henda. Hvenær ſem eg enda einn Erfides Dag, þa gef mier ad umþenkia, ad þetta Lijf er ecke annad enn Erfides Hws, og ad eg þar med gledie mig ad afleggia Hiegoomans Þiooonuſtu, og mig jafnañ tilreide þier þadann i fra ad þioona, i eilijfu Vooſe. Vidhalldt mier i þinne trwrre Þioonuſtu, allt til mijns Dauda, uppa þad, ad þar ſem minn JEſus er, þar mege eg einnenn hañs Þenare vera. Heilaga Þrenning, Opinbera oß þeſſare Noottu, þijna Dijrd, fyrer mier og ollum Monnum, ſem treyſta a þinn Maatt, leita þinnar Naadar, og þurfa þinnar Varatektar. Minnſt a þijn Fyrerheit. Eg vil þig ecke yfirgefa nie fra þier vijkia. Vertu, ſtoore Gud, hia þijnum litla Hoop, þu rijke Gud, hia þeim Faatæku, þu ſterke Gud, hia þeim Veiku, þu Fader Huggunarennar, hia þeim Harmþrwngnu, þu Grædare Iſraels, hia þeim Siwku, og þu eilijfa Lijf, hia þeim Deyande. Hiaalpa oſs ollum lokſens þangad, hvar engenn Noott er framar, helldur einſkiært Lioos, æ og ad Eilijfu, Amen.

Midvikudags Morgun Bæn.

GUD Fader minn Myſkunare! Mitt Hiarta er reidubwed, Gud, mitt Hiarta er reidubwed, ad eg ſynge og Lof ſege. Þijn Myſkunſeme

ſeme er þad, ad þad er ecke aldeiles wtgiort um̃ mig. Sa uppꝛennande Dagur lyſer ecke ſo miog fyrer mijnum Augum, ſem þijn Giædſka og Trwfeſte, ſw ed hvern Morgun ny er yfer mier. O! hverſu kann eg nooglega ad prijſa þig, ad þu giorer ſo vel vid mig? Midt i Vikunne, midt i Lijfenu er eg Daudanum um̃vafeñ, eg lææ lijka ſem være eg grafenn. Hvad hægt var Svefnenum ad afhenda mig ſijnum Broodur Daudanum? Enn i þijnum Krapte ſtend eg heill upp af minne Sæng. Þu hefur med þiñe Tilſioon vardveitt minn Andadraatt, eg vil þvi prijſa þig, ſo leinge ſem Andadraattur er i mier. Þu hefur vardveitt mig ſem þinn Augaſtein, mijn Augu ſkulu þar fyrer horfa upp til Drottenns. Þu hefur endurnært mitt Hiarta, eg varpa þvi þar fyrer, ſem einu Offre, i þitt Skaut. Allt mitt Lijf ſie þier gefed, þvi þu hefur hallded mier vid Lijfed. Minnſtu einnig aa mig i Dag til hins betſta. Vardveit Lijfed fraa Siwkdoomum, og Saalena fraa Svikum. Laat allt hvad eg giore og læt Ogiort, vera þier aa Hendur faled. Guds Sonur minn Medalgaangare, laat mier alla Daga midia Voku vera. Gack mille mijn og minna, ſo ſem þinna Læreſveina, med Fridarens Koſſe. Midla ollu i Dag mier til Saaluhiaalpar. Bleſſa i mijnum Giordum, Upphafed, Mided og Endann. Vert hiaa mier midt i Erfidenu, og giør mier

liettann Þwnga minnar Kallanar. Vert hiær mier midt i Krossenum, og lát mig ecke freistast yfer Megn fram̃. Nær eg er midt i Augistenne, þá hugsvala mier. Syndge eg, þá gack midt á mille mijn, og þijns reida Fodurs, med Reykelse þinnar Hofud-Kennemannlegu Fyrerboonar, þar med mun Plágan stillast. Lát mig á Mid-Vikunne þess minnast, hvörsu þu hefur kallad mig i þinn Vijngard, ad eg ecke ydjulaus stande á Mörk þessarar Veralldar, helldur sem trwr Erfides-Madur þar inne fundenn verde. Skule eg vera i Dag sem Roos medal Þyrna, sem Saudur medal Ulfa, æ! þá tak ei frá mier þijna Huggun, þvi fyrer þig kann eg allt ad yfervinna. Gud heilage Ande min̄ Leidtoge, leid mig á þessum Dege epter Orde mijns Guds, ad eg sie saklaust Guds Barn, hreint og Ostraffanlegt, medal þeirrar Orádvondu Kynsloodar. Gior minn Gáng vissann á þijnum Footstigum. Tem mijna Twngu, still mijn Augu, byrg mijn Eyru, bind mijna Fætur, athuga mitt Hiarta, nær vonder Þánkar, Ord og Verk vilia þadann fram̃briootast. Vardveit mig frá mijnum eigenn Vilia, og gef mier Hiarta epter þijnum Vilia. Uppræt Verolldena wr mijnu Briooste, og in̄planta þar aptur i Staden̄ Guds Rijke. Lát mig allt minnar Kallanar Háttalag án Efasemdar i Trwnne uppbyria, án Hindrunar i

Kiær-

Kiærleika þvi framhallda, og aan Vanblesſunar i Voneñe þad fullkomna. Giør mig hreinferdugañ, i þvi eg er Ohreinferdugur, upplyſtann, i þvi eg er fæviſs, og huggadann, i þvi eg er hrelldur. An þijn get eg eckert, ſyrer þig vil eg allt giora. Heilaga Þrenning! vert aa þeſſare Mid-Viku medal vor, hiaa oſs og i oſs. Þegar oll Fioll ſockva i Siooenn, og Verollden forgeingur, þaa laat oſs aaſamt reyna, ad þu ert midt aa medal Iſraels, og þu ert DRottenn vor Gud. Lijka ſem þu, O! ſterke Gud, leidder þitt Foolk midt i gegnum Hafed rauda, ſo leid oſs, midt i Angurſemenne, eins og þaa froomu Meñ, midt i Elldſens Ofne. Þriſ oſs lokſens midt wr Neydenne og Daudanum inn i eilijft Lijf, þaa vilium vier þier Lof ſyngia midt i Soſnudenum, ſem hiaa þier er i Himnenum, Amen.

Midvikudags Kvølld Bæn.

GUD Fader minn Frelſare, eg vil aa ny fæ ra þier Fagnadar Offur, og þacka þijnu Nafne, þvi þad er ſo huggunarſamlegt. Þu frelſar mig fraa allre minne Naud. Þvi meir mijner Dagar vidbætaſt, þeſs framar reyne eg þijna Trwfeſte, þeſs framar nyt eg þinnar Elſku, þeſs framar ſmacka eg þinn Vingiarnlegleika, og þeſs nær kemſt eg þeim Dege, ſem giorer Enda aa ollum mijnnm Døgum. Æ i

ad eg hefde so brwkad, hennann Dag og hvern Dag, ad þinn Kiærleike hefde ecke moodgaſt, þitt Rettlæte ecke axeitſt, mijn Samwitſka ecke þyngſt, og mitt Staff ecke aukeſt. Æ! eg þecke Myrkur mijns Hiarta a þeſſu diña Kvollde. Mid-Vikan ſijner mier Midnætte miña Synda. Hvert ſkal eg fara fyrer þijnu Auglite? Munde ecke þijn Bølvan hitta mig, þar ſem mitt Skrid-Lioos er ſloknad midt i Myrkrenu? Æ minn Gud! hyrt mig ecke epter þijnu Rettlæte, gior þinn Rettlætes-Stool ad einum Nꝍdar-Stool. Lꝍt mijnar Synder vera lꝍngt frꝍ mier, enn þu vert mier ecke ſiærlægur. Uppgef mina Skulld og gleym henne, enn þeink a þijna Tryggd, og vert a komande Noottu, miñ Gud ſem myſk-unar mier. Guds Sonur minn Fyrerbid-iare, afmꝍ þꝍ Handſkrift ſem moote mier er. Nem midt i burt þad ſem eg a þeſſare Mid-Viku ſyndgad hefe. Þu Lijffens Tre midt i Guds Paradys, lꝍt mig hvijla under þijnum Skug-ga. Eg leita hanns um Noottena, ſem mijn Sꝍla elſkar. Hvijl hiꝍ mier, þꝍ ſef eg ſæll. Ef mijner Oviner hvijlaſt ecke, þꝍ mootſtand þeim med þijnum Armlegg. Ligge eg midt mille Lioona, þꝍ lꝍt mig eiñig liggia midt mille Eng-lanna, ſem þeirra Kverkum ſanʒann-halde. Sie eg lijka ſem ſꝍ Madur er ſefur midt i Haf-enu, þꝍ gef mier þo Kyrrd i Hiartanu, ad mijn Sꝍl þurfe ecke ad vera Orooſom. Hyl

mig

mig heimuglega i þijnu Tiallde, sem þad Frelses Ord hefur: Elskan er hañs Merke yfer mier. Gud heilage Ande sem mig tilreider, lát mig þetta Kvolld med brenn-heitre Bænrækne hallda. Hafe eg i Dag vered kalldur og dosen i mijnum Christenndoome, þá upptendra þijna brenn-heitu Elsku i mier, og lát Neysta minnar Trwar ecke kulna i Oskunne. Hafe eg genged epter Holldenu, þá endurnya mig i Andanum. Legge eg af mijn Klæde, þá iklæd mig JEsu Christo. Apturlaate eg mijn Augu, þá vake þo mijn Samvitska. Andvarpe eg i Noott, þá kalla þu sialfur Abba fyrer mig. Tale eg i mijnu Hiarta i minne Sæng, þá láat Efne mijns Maals ecker annad vera enn JEsum. Falle nockur Otte yfer mig, þá syn þu mier, ad eg hafe medteked ecke Prældooms helldur sonarlegañ Anda, og þurfe þvi ecke ad hrædast. Heilaga Þrenning, uppá þijna Naad leggst eg nidur, med þinne Myskunseme skyle eg mier, med þijnu Almætte hyl eg mig. Læs mijnu Hwse, innsigla mitt Hiarta med þinne Varatekt. Vert hiá oss til hægre og vinstre Handar. Vert minna Vina Vinur. Endurnær alla sem Erfide og Þwnga eru hladner. Gef oss, epter roosama Noott, einn gledelegann Morgun, allt þar til loksens eingenn Midvika meir verdur, og vier aller þangad samansofnunst, hvar Lambed midt á Stoolnum

mun sæda oss. Þier sie Dijrd i Tijma og Eilijfd, A M E N.

Fimtadags Morgun Bæn.

GUD Fader minn Forsorgare. Mijn fyrsta Umsorgun skal vera a þessum Morgne, umm Lof þinnar Owtsegianlegu Giædsku. Fimte Dagurenn er nu lifnadur, og eg life einnig; þar fyrer fære eg þier Foorn minna Vara, og gelld þier Heit mijns Hiarta. Eg sege med Jacob þa hann vaknade: Sannlega er DRottenn i þessum Stad. Kriingum mitt Hvijlu-Rwm finn eg Footspoor þinnar Elsku, þau hafa stillt mijna Voku, þau hafa verkad mijna Hvijlld, þau hafa mig aptur hægt uppvaked. Æ! hver er eg, DRottenn, ad þu so hiartanlega minnest mijn? Þu hefur ecke lateed mijna Sæng verda ad Lijk-Kistu, og ecke mitt Hws ad Mordingia Bæle. Under þinne Verndan hloo eg ad Storme þeirra Gudlausu. Þijn Vakt stood i moote Makt Myrkranna. Nu hafa mijner Kraptar teked sig aptur, mijner Limer hresser orded, og eg stend heill fyrer þijnum Augum. Æ Fader, tak ad þier i Dag þitt Barn, lat þijna Mykun hier frambriostast so sem Morgun-Rodann, og þijna Naad so sem Þoku þar er Landed væter. Gef ad oll mijn Spor ligge til Blessunar, sem eg geng a þijnum Vegum. Vardveit mig vel; þvi eg bijd þijn. Leys mig

af allre minne Anaud. Guds Sonur minn Konungur, lat mig a þessum Morgne kyssa Rijkes-Spijru þinnar Naadar. Þegar þijn Asioona er blijd, þa er þad mitt Lijf, lat hana eiñig a þessum Fiñtadege lysa; so ad mijn Saal Nægd hafe. Ver't vingiarnlegur vid mig, og framkvæm þad Verked minna Handa. Verde eg i Dag villtur og tijndur Saudur, æ þa leita ad Þræle þijnum. Snu þu mier Drottenn, þa verdur mier snued, hialpa þu mier DRottenn, þa verd eg hoolpenn. Vardveit mig fyrer Hiartans Andvaraleyse, og fyrer Gudleyse Framferdesins. Syn mier þijn Footspor, ad eg hverke mier, Heimenum nie Dioflenum epterfylge. Drag mig epter þier, so hleyp eg, og ef þu leggur mannlegt Ok uppa mig, þa lat mig þo allann Dagenn ganga i Kiærleikanns Bondum. Gef ad þesse, og hver Dagur sem eg life, sie mier einn Prumu-Dagur, ad eg miñest a Prumu þess sijdarsta Dooms, hrædest fyrer þijnum mootsettu Logmaals Prumum, og so daglega i sannre Endurboot fundenn verde. Med þvi eg veit ecke nær mijn sijdarsta Stund kemur, þa lat mig a ollum Stundum tilbweñ vera, þier mijnum Konunge moote ad ganga. Gud heilage Ande minn Styrkur, vert eiñig i Dag i mier veikum mattugur. Lat mig so þennann Dag lifa, ad eg ad Kvollde þurfe ecke ad angrast af mijnum

Lifnade. Kveik Lioos i mijnum Skilninge, og bygg þier Helgedoom i mijnum Vilia. Laat mig gaatga i Raade þeirra Froomu. Mijn Saal koine ecke i Raad Gudlausra. Miñ Footur stijge ecke a Veg Syndaraña. Legg Taum og Beitsle vid mijnar syndsamlegu Tilhneigingar, ad þær halldest i Hlijdne Ritkesins Christi. Gior mijna Samvitsku roosamlega, ad Rettlæted og Fridurenn kyssest i miñe Saalu. Umbreyt allre Krossenns Beyskiu i Lækningdoom, og laat Lioos Huggunarennar framkoma midt i Hormungaña Myrkre. Gef mier eanægt Hiarta med mijna askamtada Hlutdeyld. Laat mig ecke eagiarnañ vera, epter þvi Gotze sem oss er Hiegoome, helldur planta i mier Laungun epter þeim sonnu Fiaarsioodum, sem gefa stadfasta Anægiu, og eg kann i Daudanum med mier ad taka. Heilaga Þrenning, eg helga þier i Dag mitt Lijf og mijna Saal, laat mitt Lijf og Hræringar vera jafnann þinne Dijrd til Lofs. Snw þier til Bæna þeirra Yfirgefnu, Myskuna þig yfer þijna Erfd. Blessa þitt Foolk. Slepp mijnum hverke fra þijnum Augum, nie þinu Hiarta. Leid oss epter þijnu Raade, og medtak oss uñ sijder til Æru. Dijrd sie Gude i Hædum, Fridur a Jordu, og Monnunum Velþocknan, AMEN.

Fiïtadags Kvolld Bæn.

Gud

GUD Fader, minn hæŕste Goode. Hversu gott hefur þu ꝏ ny giort mier ꝏ umlidnum Dege? Þijn Giædska er betre enn Lijfed. Nær eg sawann ber minn Overdugleika vid þijna stooru Myskunseme, þꝏ mꝏ eg segia med Jacob: Jeg er þeß ecke verdugur sem þu hefur giort vid mig. Med hvad fodurlegre Forsorgun hefur þu sied fyrer mier? Med hvad trwrre Vaktan hefur þu morg Þusund Hꝏskasemdum frꝏ mier snwed? Med hvada Lꝏnglundar-Gede, hefur þu mig i mijnum Syndum umlidied? Med hvada Þolennmæde og Elsku hefur þu leidt mig til Yfirbootar? Æ! gef mier þo eina retta Tilfinning, ad eg þecke Stærd þeß sem eg er þier skulldugur; Enn hversu skelfest eg, nær eg moot ollum þessum Giædum, siñ i mijnu Hollde eckert Gott. Þu hefur ad sonnu þaked mig med Velgiorningum, eg hefe þijna Naad og Gꝏfur misbrwkad. Þetta Elskuñar Band hef eg sundurslited. Mijnar Synder eru nu fyrer mier, þijn Reide yfir mier, og Helvijtes Angist i mier. O Fader Myskunsemdanna! Hvad syndugur eg er, þꝏ leita eg þo Hæles hiꝏ þier. Hiꝏ þier er Fyrergefningen, so ad Menn Otteſt þig. Æ DRotteinn! Fyrergef mier vegna þinnar Elsku, sem þu hefur sterka ꝏ mier. Gud Sonur, mitt einasta Athvarf, til þijn fly eg, rek mig ecke frꝏ þier. Eg heyre ad sonnu þitt Logmꝏl þruma, enn eg heyre eiñ-

ig þitt sæta Evangelium Frid og Rettlæte kunngiora. Hafe eg, sem viist er, stoorar Orsaker ad vera hryggur vegna minna Synda, þaa hef eg þo margar stærre Orsaker ad fagna yfir þinne Elsku, sem ecke vill laata mig tortijnast. Umbreit fyrer þessa Elsku, Reide þess himnesku Fodurs, i einskiæra Naad, Myrkrum þeirrar tilkomande Nætur, i klaart Lioos, og mijnum Dauda, skule hann nu uppaa koma, i einunges Lijf. Hafer þu nu ecke, O Saalnanna Vinur! hvar þu kunner þijnu Hofde ad adhalla, þaa legg þad aa mitt Hiarta, so hvijlest eg i þier, og þu i mier. Eg vil þier hallda og ecke sleppa, til þess eg leide þig i mitt Herberge. Æ siertu þar inne hiaa mier, þa lijdur mier vel. Gud heilage Ande, minn Pantur og Innsigle, innsigla mig med Teikne Guds Barna Rettar. Minn mig aa minn Skijrnar Saattmaala, hvar med eg er innbundenn i Byndene Elsendra. Bygg þier i Svefnenum. Mustere i mijnu Hiarta, og fyll þad med sætum Draumum. Yfergef mig ecke, þegar aller Menn yfirgefa mig, nær eg veit ecke af mier sialfur, þaa þenk þu til mijn. Frya minn Anda fraa Þwnga allrar jardneskar Umhyggiu, sem opt giorer oss Noottena ad Dege. Burtrek wr mijnu Sinne allar Ohreinar Gyrnder, fraa mijnum Eyrum allañ vondañ Glaum, og fraa mijnum Angum allar Helvijtes Skelfingar Mynder. Vek mig aptur aa

eiñe

eiñe Luckusælle Stund. Eñ sie mijn sijdarsta Stund fyrer Dyrum, þa lat mitt sijdarsta Augnablik horfa a JEsu Sar, alleina saluhi=alplega, jafnvel mijnum Breiskleik Oforvarand=es. Uppa Christum, og i Christo er betst ad sofna. Heilaga Þrenning! Lat einnig mijna, hafa þetta Innsigle: DRottenn þecker sijna. Gior ad eingu Rad þeirra Gudlausu. Helga Hvijld allra þeirra Froomu. Vardveit Bustadena Jacobs. Utsend oss þa somu, sem standa kriingum þinn Stool, þa vilium vier a Morg=un, fyrer þeim Stool oss begia, og segia: Gud Israels er med oss, Gud Jacobs vardveiter oss. J þijnu Nafne segium vier hier til, A M E N.

Føstudags Morgun Bæn.

GUD Fader minn Fognudur, eg stend aptur upp þier til Lofs. Vak upp mijn Dijrd. Hiartad minn Psalltare, og Varernar mijn Harpa, hlioma med þinne Hroosan. Þesse Fostudagur er minn Frijunar Dagur. Mijn Augu eru frij fra Myrkrenu; Mijn Eyru fra Ottasemenne; Mijner Fætur fra Snoru Vei=demannsens, og mitt Hiarta fra allre Nætur=ennar Ognan. O dijrdleg Frijun! Augad sier þad, Munnurenn hroosar þvi, Salen þeck=er þad. Halldt afram, O allra goodgiarnaste Fader! ad styrkia mig i þvilijku Frelse. Lat mig

mig vera frijann frá ollu sem mier er skadlegt og þier Opocknanlegt. Greid minn Foot wt þvi Nete, sem Heimurenn og Diøsullenn hafa lagt fyrer mig. Sundurslijt oll Hiegoomans Bønd, sem festa mig vid Jordena, enn losa vid Himenenn. Lát ecke mijna Gyrnd hvijlast i þeim Hlutum, sem einga Hvijld i sier hafa. Jnn gef mier þijna Náad, og gef mier ecke minne Rijkdoom enn siálfann þig. Giør mig i mijnu Kalle ástundunarsamann og ánægdann. Þijn Elska og Blessan, giøre mier þad swrá sætt. Fyrer Krossenum vil eg ecke á þessum Fostudege frij vera, enn eg verd, þvi midur, ecke frij fyrer Syndenne. Lát mig þo finna þijna Huggun og Náad, nær eg leita þeirrá. Lát mig i Krossenum ecke uppgefinn, i Syndunum ecke forherdtann verda, helldur i honum Linun, og á þeim Fyrergefning ødlast. Vert minn Gud sem hiálpar mier, og mijn Hiálp sem mig i eingre Neyd yfirgefur. Gud Sonur mitt Frelse! Fostudagurenn var þinn Dauda-Dagur. Med þijnum Dauda hefur þu frijad mig frá eilijfum Dauda. Hafer þu, Sonur Guds, frelsad mig, þá er eg rett frelsadur. Gef þesse Dagur, hvørke i Dag nie endrarnær, hverfi wt mijnum Þánka. J Dag er eg med Jsrael gengenn wt af Þrældooms Hwsenu; J Dag hefur þu leidt mijna Saal wt af Fángelsenu, fyrer þad þacka

eg

eg Þijnu Nafne. Æ lꜳt mig ecke bri(v)ka þad Dijrdlega Frelse sem þu med Þijnum Blodum hefur afrekad, Bondskunne til Skijlu, so Þijn Nꜳd i mier sie ecke forgefins. Gef framar, ad eg bijte eiñe Pioonustu fyrer adra, Pioonustu Syndarennar, fyrer Pioonustu Ret lætesins. Þu hefur dijrt keypt mig, lꜳt mig i Dag, og framveges, vera Þijna Eign, so eg lꜳte mig ecke aptur ꜳ ny fꜳngenn verda under Þrælddoms Oked. Planta i Dag Þinn Kross i mijnu Hiarta. Þryck Þijnum Þyrnum i mitt Hollð, so þad verde ecke lausloꜳtt. Fest mig vid Þig med Elskunnar Noglum. Syn mier þitt alblooduga Hiarta i gegnum þitt opnada Briost, sem minn einasta Frelses Stad fyrer Sꜳlena, nær hun er i Angist. Ryd Balsame af Þijnum heilogu Undum ꜳ mijna ꜳngrada Samvitsku. Lꜳt mig kyssa i Dag, þitt i Daudanum nidurhneigda Hofud, ef eg skal epter Þijnum Vilia Daudanum mæta. Þad sie mijn Lausn ꜳ þessum Dege: JEsus mijn Elska er Krossfest. Gud heilage Ande minn Vinur, vardveit mig i Dag fyrer ollum Syndum, sem eru Fiandskapur i gegn Gude. Lꜳt mig Guds Vin og Heimsens Ovin vera, og so smacka og skoda hvad lijfsur DRottenn er. O hvad stoort Frelse fæ eg ꜳ þessum Dege, so framt minn Skilningur og Vilie er þier fullkomlega undergefinn. Þvi hvar Ande DRottenns er, þar

er

er Frelse. Gef, ad eg gefi Holldenu eckert Rwm, ecke helldur lœte Heimsins Hiegooma Meiningar mig til Fanga taka. Þriif mig meir og meir lausann frá þvi jardneska, og syn mier i ollum Hormungum, ad Skepnan mun under eins fry verda, frá Þrælkan Hiegoomans, til Dijrdarsamlegs Frelses Guds Barna. Vier erum Born Frelsesins, og vœntum til Jerusalem sem þar uppe er, þad er sw friaalsa, hvor ad er allra vor Mooder. Þaa verdum vier fullkomlega frijer, verar Saaler frá Daudanum, vor Augu frá Taarunum, vorer Fœtur frá Hrosunenne. Sya vœrum vier þar! Heilaga Þrenning, vert ecke i Dag laangt frá sierhverium einum af oss, i þier lisum, hrœrunst og erum vier. Israel vonar aa þig, laat ecke vora Von verda til Skammar, þvi þu ert vor Gud. Upplipt yfir oss Liooße þijns Andlites. Auk þitt Rijke i oss. Vert hiaa oss med þijnum Sannleika. Laat oss trwa orugglega, lifa heilaglega, lijda þolenmoodlega, og deya saaluhiaalplega. Vier sleppum þier ecke fyrr enn þu blessar oss. Amen.

Fostudags Kvolld Bœn.

GUD Fader minn, Giafare allra goodra Hluta, hvad gef eg þier aptur fyrer allar þijnar Gaafur, sem eg aa umlidnum Dege af þier medteked hefi. Eg er Reidennar Barn,

og

og þo hefur þu so riikuglega audsyndt mier þij-na Næd; þo eg hafi eckert forþienad, samt hef-ur þu gesed mier allt það eg hafde Þorf fy-rer. Allar Velgiorder sem þu hefur mier veitt, eru Avexter þinnar nyskunande Elsku. Allur Kross sem þu hefur mier uppalagt, er Verkan þijns fodurlega Sinneslags. Og aa þessu Augnablike maa eg segia: Allt hijngad til hefur DRottenn hiaalpad mier. Æ! þvi hef eg ecke Engla Tungu, til ad hroosa med verduglega þinne Tryggd og Myskun? Hversu lææta mijn-ar Synder mig skamast mijn, fyrer þijnu Aug-lite, so eg maa Ottast, ad mitt Þack-Offur ver-de þier eckeþockuanlegt. Satter þad, ad Synd-arenn kann ecke ad standast fyrer þier, enn þad er einnig vijst, ad þu rekur ecke fraa þier Synd-arann i hañs Yfirboot. Eg vil griipa til þijns heilaga Fyrerheites, ad hvor sem aa JEsum Christum truer, skal ecke fortapast. Rettlæt mig i þessare Tru. Afleys mig i þessu Rett-læte. Vert mier fyrer Christi Saker naadug-ur og myskunsamur. Myrkren hylia nu Jard-rijked, enn þu hyl mig med þinne allra truföst-ustu Elsku. Send mier þijna Nætur-Voku, allt til gledelegrar Morgun-Voku. Gud Sonur minn allt i ollum. Hver Madur þenk-er nu til sinnar Hvijldar; Enn eg þenke til minna Synda. Æ mijner Þanckar hafa ecke i Dag alltijd vered þijner Þanckar, og mijner

Veger ecke ætijd þijner Veger; Enn eg veit ad þu hefur ecke til mijn Reide-helldur Fridar Þænka. O! Þenk til mijn i þinne Mijskunseme, so sem þu þenkter til þess auma Ræningia a Krossenum. Kasta mijnum Syndum i Hafsins Diwp, so þeirra alldrei framar minst verde. Þenk O DRottenn, a þann ordtuga Tijma, a hverium vort Lijf vidheldst. Hugga, O Rottenn JEsu, Saalernar, hveriar þu hefur endurleyst. Hugga mig a þessare Noottu, med Endurminning þinna Unda. Med þvi þu fyrer þær hefur frelsad mig fra Yfirvallde Myrkranna, þa laat mig einnenn fyrer Dioflsens Ognan og Kloom, Ohultann hvijlast. Þitt sijdarsta Ord sie einnig mitt: Fader i þijnar Hendur, sel eg minn Anda. Skule eg a þessare Noott, hneigia nidur mitt Hofud, þa laat þad leggiast a þitt Bloodrunna Briost. Skule mitt Hiarta i sundurbresta; Æ! þa laat þad bresta i þinne opnudu Sijdu. Þad sie minn Vegur inn i Paradijs. Eg kysse þijn Hofud-Kennemannlegu Saar, og sege: Þier life eg, þier dey eg, hvort eg lifi edur dey, er eg þinn. Gud heilage Ande minn Twlkur. Enda mijnar Bæner med þijnu Kalle, Abba. Adreif þær med Bloode þess saklausa Lambsins. Innsigla þær med þvi sijdarsta Angistar Kalle mijns deyanda JEsu. Þegar eg nu mitt Lioos slockve, þa sie þitt Lioos i mijnu Hiarta.

Hiarta. Þegar eg miin Klæde afiegg, þaa iklæd mig Krapte af Hædum, ad eg gete øllum Diofulsens vielasullum Araasum moorstaded: Þegar eg legg mijna þreytta Lime nidur i Hvijluna, þaa gior mijna Saal vissa um, ad eg hvijlest i mijns JEsu Undum. Laat einnig mijna Sæng kunngiora mier um mijna Grof, ad eg ecke i Andvaraleyse sofe, so sem Læresveinarner aa Oliu Fiallenu, helldur hvert Augnablik vænte minnar Endalyktar. Set Kross mijns Lausnara, sem eitt Sigur-Merke fyrer mijna Sæng. Þad skal mijn Hvijld, þad skal mijn Dijrd vera. Umvend øllum Ovinum Krossens Christi, ad þeir samannsafnest under þetta Merke, og mege so komast hiaa Fordæmingunne. Innsigla einnig med þessu Naadar Merke allra mina Hvijld, og laat eingann fyrerfarast, sem þu med þvi teiknad hefur. Heilaga Þrenning, Þijn Naad sie vort Lifs i Myrkrunum: Þin Kraptur sie vor Styrkur i Veikleikanum. Þijn Vernd sie vor Skioldur i Haaskanum. Þaa nær engen Plaaga til vorra Heimkynna. Vert med oss, O Fader, i þijnum Syne med heilogum Anda. Laat þetta vera skrifad aa vor Hws og Hiortu: Hier er DRottenn. Er Gud med oss, hver vill þaa vera aa moote oss? A M E N.

Laugardags Morgun Bæn.

GUD Fader mijn Hiælp, allt hijngad til hefur þu enn þaa hiaalpad. Þu hefur giört vid mig stoora Hlute, þar af er eg gladvær. Stoor var sa Hæske, i hverium eg var staddur a umlidenne Noottu. Stoor var Mæattur og Vielræde Ovinanna, sem sætu um mijna Saalu; Enn laangtum stærre er þinn Kraptur, sem mig a moote allre Makt vardveitt hefur. Þar fyrer vil eg ad Morgne þijna Giædsku, og ad Kvollde þinn Sannleika kunngiora. Enn hvernig skal eg þier endurgiallda fyrer þijna Velgiorninga? Eg sem eckert hefe, þad sem ecke er þitt. Eg vil þier allt aptur gefa, þad þier tilheyrer. Eg helga þier mitt Lijf til eins lifande Offurs, og mijna Saal til æfarande Eignar. Mitt Hiarta skal þig elska, minn Munnur þig lofa, oll mijn Lidamoot skulu þier þioona, og aller mijner Hugskots Kraptar þier hlijda. Eg bid einnig fyrer þessum Dege, ad þu viljer hann helga med þinne Blessan. Laat mig gaan ga so sem byriar i minne Kallan, þar inne eg er kalladur. Stioorna ollum mijns Lijfs Tilfellum epter þijnum Vijsdoome, eg vil i ollu fyrer þier kyrru hallda, þu kant mier meira ad gefa, enn eg umbid; Þu kannt mier betra ad gefa enn eg gyrnest; Enn eg bid ecke um meira enn þetta: O Drottenn, verde þinn Vilie, þu munt ecke vilia, þu kannt ecke ad vilia, og þu villt ecke mier Vondt. Þinn Vilie er hid bet-

ſta. Gud Sonur, minn Hofud ⸗ Kennemadur! Eg fære þier a þeſſum Morgne eitt Lamb til Foornar. Hvad kynne eg hier þocknanlegra ad ſæra, enn ſialfann þig? Eg riis nu upp i þijnumheilogu Undum, i hverium eg i Giær til Sængur geck. Lat þær vera þann Brunn, fra hverium i Dag, oll Heilſa til miin flytur. Lat þær vera þa Gluaga, i gegnum hvoria þinn himneſke Fader i Dag ſnijr til miin ſijnu Naadar Til⸗lite. Lat þær vera þær Biargſkorur, i hverium eg mig i Dag, ſem ein aiſookt Dwfa, hylia kunne. Lat þær vera þær Varer, hveriar i Dag fridþæge fyrer mig hia Gude, ſkylde eg falla i Synd! og Straff. Stioorna mier i Dag epter þijnu Hiarta, ad eg ecke fare villur Vega. Hia þier er Raad og Giorningur, þu kannt ad geſa mier, þad ſem mitt Hiarta Oſkar. Utbw mig med Krapte af Hædum, og gior mijna Vegu Vamalauſa. Eg vona þad, þvi þu ert ſo naadugur, mitt Hiarta gledur ſig, ad þu hialpar ſo giarnan. Breid þijna Giædſku yfir þa ſem þeckia þig, og þitt Rettlæte yfir þa Froomu. Lat mig ſo brwka þann ſijdarſta Dag beſſarar Viku, ad ef hann ſkylde vera ſijdarſte Dagur mijns Lijfs, þa mætte og hann i þier hægt og ſaluhialplega enda. Gud heilage Ande, miin Leidar ⸗ Stiarna, leid mig i Dag a rettum Vege. Lat mig æfa mig i ad

hallda einne goodre Samvitsku, so ad hun mig ecke bijte fyrer alls mijns Lifnadar Saker. Vardveit mig fyrer Vielrædunum. Vidhalldt mier i Freistingunne, og styrk mig moote Ofsookz nunum. Vert minn Raadgiafe, þegar eg er efasamur. Vert minn Leidtoge, þegar eg er aa Vegenum. Styrk mig i Eymdum þessa mæz dusama Lijfs, med Von eins betra og æfaranz de Lijfs. Haf Yfirraad yfir ollum mijnum Tilz hneigingum. Haf Valld yfir ollum miinum Ordum. Stioorna ollum mijnum Verkum, og gior allar mijnar Athafner ad goodum Ilm fyrer Gude. Frida mitt Hiarta med þijnum heilogu Skickunum, ad þad leate alla Oskickz anlega Umsorgun hiaa fara, og legge eingann Vidbæter til þinnar gudlegrar Forsioonar. Leat mig fyrst leita Guds Rijkes, og so vissan um vera, ad mier allt annad tilzleggest. Og aasamt ollum þijnum Gaafum, gef mier þig sialfann, þvi eg, fyrer mitt Leite, Oska mier þier allur og alldeiles gefenn ad vera. Heiz laga Þrenning! Fullkomna þad gooda Verk i mier med Enda þessarar Viku. Gior þad ad Goodu aa þessum Dege, sem eg aa hinum odz rum hefe Vondt giort: Vardveit þijna Chriz stne, og vidhaldt henne, allt til Veralldarennar Enda. Gef oss Trwarennar Stodugleika, og Þolennmæde i Krosse og Mootgaange. Gef vorum Landa-Merkium Frid, vorum Hwsum

Bless-

Blessan, og vorum tilheyrande Lijf og fulla Nægd. Frelsa oss so lenge sem vier lifum, Am̃.

Laugardags Kvølld Bæn.

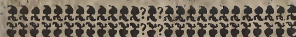
HEID Fader mitt Upphaf og Ender i øllum Hlutum. So sem eg hefe þessa Viku fyrer þijna Náad uppbyriad, so hef eg hana einnig endad fyrer þá somu. Æ! Um̃ hvada Þack-læte, um̃ hvilijka Elsku er eg mijnum Gude skylldugur, fyrer so marga Oteliande Velgior-ninga, sem eg mille hennar Upphafs og Enda noted hefe. Þu hefur mier so margt elskulegt audsynt, sem þig þo woodgad hefi, þu hefur vered mier nálægur, sem þo mijnum Augum hefe opt fráa þier snwed. Þu hefur Gott, eñ eg Vondt adhafst. Æ! eg kañ ecke noogsamle-ga ad yfirvega Stærd þinnar Elsku, eñ þvi mid-ur, eg kann ecke helldur ad sioa wt yfir Fiølda minna Misgiørda. Samt, O mysktunsáme Fader, hef eg mitt Athvarf til þinna dijru Fyr-erheita. Hvar mijnar Synder yfirgnæfa, þar yfirgnæfer þijn Náad miklu framar. Æ Drottenn! þu sem ecke forsmáer Verk þiña Handa, hvad er þad annad, hvørs þu vænter af mier aumum Syndara, enn eitt sundurkno-sad Hiarta, sem af øllum Mætte snijr sier til þijn, og fráa þijnu Rettlæte flyr til þinnar Myskun-ar. Lát nu þo þijna Náad, vera sem eitt Kvølld-Regn. So længe sem Austred er

 frá

fraa Vestrenu, so laangt laat einnig aa þessu Kvollde mijnar Synder vera fraa mier. Gef ad eg so brwke Ender þessarar Viku, ad eg saae ecke einn Enda med Skelfingu, so sem þeir Gudlausu, hverra Endalok er Fyrerdæmingen. Helldur laat mig af Naadenne wr Bytum hera Endalok Trwgrennar, sem er Saalarennar Velferd. Gud Sonur mitt Rettlæte! Þu ert Logmaalsens Fullnægia, hver aa þig trwer verdur rettlaatur. Eg loka mig med þessarar Viku Endalokum i þijnum Undum. Set mig þijnum himnesk Fodur fyrer Siooner fyrer þitt Blood. Klæd mig med þijnu Rettlæte. Afmaa mijnar Synder fyrer þinn eilijfa Kiærleika. Eg fel i þijnar Hendur bæde Lijf og Saal, þu hefur hvert = tveggia endurleyst, þu trwfaste Gud. Teikna mig i þijnum gegnumborudu Hondum. Laat þitt Hofud yfir mier vera fullt af Doku, og þijna Haar = Locka af Natt = Dropum. Gef einnig, ad eg alltijd medal þeirra forsiaalu Jomfrwnna fundenn verde, og ef þu kemur um Mid = Nætte, ad eg þaa mege med Trwarennar Oleo þier aa moote gaanga, med þvi eg er einnig aa medal þeirra, yfir hveria þessa Heims Ender er komenn, þaa laat mig med Enda þessarar Viku þenkia um saaluhiaalplegann Underbwning, til ad bijda med Glede þinnar Tilkomu. Se sem þu elskar þijna allt til Enda, so vert einnig hiaa oss

allt til Enda Verallðarennar, epter þijnu allra trwasta Fyrerheite. Gef oss Trwarennar Stodugleika i Kiærleikanum, og lat þitt Ord lokfsens uppfyllast a oss: Hver sem stendur stodugur allt til Enda, sa skal hoolpenn verda. Þa vilium vier þig aan Enda prijsa, þar sem þijns Konungs Rijkes mun eingenn Ender verda. Gud heilage Ande minn Læremeistare, kenn mier nu heitt ad bidia DRottenn, kenn mier ad þenkia, ad þad hlioote ad hafa einn Endafyrer mier, ad mitt Lijf hafe eitt Takmark, og eg hlioote ad vijkia hier fra. Tilreid mig a hveriu Kvollde til Daudans, og lat mig alldrei i Andvaraleyse til Sængur ganga. Gef ad eg alltijd vænte uppa Openberan JEsu Christi, hvar mier einnig mun vidhallda allt til Enda, ad eg sie Ostraffannlegur allt a hanns Tilkomu Dag. Skule eg a Morgun lifa, þa vek mig upp til eins andlegs Lijfs. A Morgun er DRottenns Hatijd. Bw mig til hennar i heilögum Otta. A medal þessa, innsigla nu mijna Hvijld med Naad og Elsku mijns JEsu. Breid þijna Vænge yfir alla mier tilheyrande. Vert Lioos þeirra Sorgbitnu i Myrkrenu. Liett Erfide þeirra Mæddu. Gior þad, ad Freisting þeirra sem Krossenn bera, fae þann Enda, ad þeir gete stadest. Lat alla Menn þenkia um sinn Dauda-Dag, þa munu þeir alldrei framar Vondt giora,

Ta. Heilaga Þrenning, Þijn Ar taka ingann Enda, enn þier oss nælægest Endet allra Hluta. AE! lát ecke vera olldunges wtgiort um oss, helldur lát Þijna Myskunseme vid oss, eingann Enda hafa. Og nær Endet vors Lijfs skal nælægiast, þa lát oss koma til Upphafs þeirrar stooru himnesku Viku, sem þu hefur fyrer laungu Þinne Arfleifd fyrerheited. Lát oss deya rettlaatra Manna Dauda, og vorn Ender verda so sem þeirra Froomu, þa heiter þad so: Nær Enderenn er goodur, þa er allt Gott, A M E N.

Adrar

Viku Bæner,

Doct. Iohannis Olearii, wr Þijdsku wtlagdar af Mag. Þorde Þorlaks syne, fyrrum Biskupe ad Skalhollte.

Sunnudags Morgun Bæn.

EG lofa og priisa Þig, minn Gud, af ollu Hiarta mijnu, ad þu mig a þessare umlidene Noott, med Vernd og Vard-

veitʃtu þinna heilögu Engla, hefur náðarsam-
lega bevarad, og lated mig a þessum Sunnu-
dege med Gleðe og Heilbrygde lifa, a hveriunn
þu hefur vi alleinasta i Ondverdu Lioosed skap-
ad, helldur einnelgen er minn Endurlausnare a
þessum Dege, mier til Rettlætes upp aptur
risenn. Eg bid þig audmiwklega: Upplys
mitt Hiarta fyrer þinn heilaga Anda, med þvi
endurliifganda Lioose þijns heilsusamlega Ords,
ad eg, sem rett Lioossens Barn, þennañ Suñu-
dag, edur Soolar Dag, christelega wtende,
til Lofs og Dijrdar þeirre himnesku Rettlætesens
Soolu: Og ad eg glepie mig jafnann vid þad
eilijfa Gledeñar Lioos i himneskre Dijrd: Og
ende so uñ sijder þetta stundlega Lijf farsællega,
ad eg a sijdarsta Dege til eilijfs Lijfs gledelega
uppriisa mætte, Amen.

Sunnudags Kvølld Bæn.

Drottenn Gud Fadur sie DRottenn, sem mig þennann Dag so nadarsamlega verndad hefur, og med Fylgd sinna heilögu Engla farsællega leidt, einnig fra Otelianlegum Hæskasemdum Saal-ar og Lijkama milldelega frelsad. Mijñ Gud, fyrergef þu mier nu allar mijnar Synder. Bevara minn Lijkama og Saal. Laat mig roo-samlega sofa, gladværann og heilbrygdann upp aptur vakna, og þitt Nafn lofa og vegsama uñ alla Eilijfd. Minn Gud, vertu og sierlis

aktijf

ætijd minn myskunsamur Gud og Fader, bw þu i mijnu Hiarta, bevara mig og alla mijna a Þessare Noottu, hlijf þu mier fyrer vondum og skelfelegum Draumum, fyrer Oværdar Vokum og Oþorsum Ahuga, fyrer þwngum og hneixlanlegum Þaunkum, og fyrer allre Neyd. J þijnar Hendur befel eg minn Anda. Þu hefur mig endurleyst, O Drottenn, trwfaste Gud. Gud Fader, þad sem þu hefur skapad, Guds Sonur, þad sem þu hefur endurleyst, Gud heilage Ande, þad sem þu hefur helgad, þad fel eg nu i þijnar Hendur. Þijnu guddoomlega Nafne sie Lof, Æra og Dijrd; Oss Fridur, Fognudur og Farsælld, nu og um alla Eilijfd. Sie Nafn O Drottenns lofad og blessad, hiedan i fra og ad Eilijfu, A M E N.

Mannadags Morgun Bæn.

O Drottenn almattuge Gud, Skapare Himens og Jardar, eg þacka þier af Hiartad þu hefur mig a þessare umlidnu Noott nadarsamlega verndad og vardveitt, og lated mig þessa gooda Dags Lioos med Glede sia, a hverium þu hefur Himensens Festingu skapad. Eg þacka þier þar fyrer, ad þu leider mig fyrer þitt heilaga Ord, fra þessu Veralldlega, til þess Himneska, og bid þig audmiwklega, ad þu later mig, einkum a þessum Manadege, þad surdanlega Mannanns edur Twnglsens Lioos,

sem bæde vex og mynkar, gudrækelega gaumgiæfa og athuga, og þennann Dag med goodre Heilsu, þier til Dijrdar, enn mijnum Naunga til Nytsemdar, wtenda. Enn sierdeiles veittu mier, ad eg varest alla illa Umbreiting og Ostødugleika i Trwnne og Framferdenu, og þessu jafnframt þad margvijslega mynkande Tilstand þinnar christelegrar Kyrkiu hier a Jordunne so i-huge, ad eg ætijd þar til stunde af Hiarta, wr þessum fallvolltum Ofullkomlegleika, i Rijke þijns eilijfa Lioos og Glede ad komast, fyrer JEsum Christum þinn elskulegann Son, vorn DRottenn og HErra, Amen.

Manadags Kvølld Bæn.

Hofadur sie DRottenn Gud og Fader, sem mig þennann Dag hefur med Heilbrygde gledelega wtenda læted, og fyrer sinna heilogu Engla Vernd fra øllum Skada og Fære Sálar og Lijkama nádarsamlega bevarad, sem mig a øllum mijnum Vegum og Stigum vardveitt hafa. Minn Gud, fyrergef þu mier allar mijnar Synder, fyrer JEsum Christum þinn elskulegann Son. Tak mig ad þier, O goode Gud, hialpa þu mier i allskyns Neyd, einkum þa Lijfed endar. Þu trwfaste Hyrder Jsraels, sem aa og sijd verndar og vaker, þier befala eg minn Lijkama og Saal, Lijf og Heilsu, Æru og Audlegd, þad er allt i þinne Hende.

Til þijn upphef eg mijn Augu, hvadann mier kemur Hiælpen. Mijn Hiælp kemur af Drottne, sem skapad hefur Himen og Jord. Myskuna þu mier millde Gud, upplys mijn Augu, ad eg ei i Daudanum wtaf sofne, þu sem lifer og rijker ad Eilijfu. Eg leggst nu og sofna i Fride, þvi þu DRottenn alleina hiælpar mier, so eg ølldunges Ohultur bwe og bygge under þijnu Verndar-Skioole, Amen.

Pridiadags Morgun Bæn.

Almættuge Gud og eilijfe Fader, eg þacka þier af Hiarta, ad þu hefur mig æ þessare umlidenne Noottu nædarsamlega verndad og vardveitt, og læted mig heilann og heilbrygdan lifa þennann Dag, æ hverium þu hefur Sicaf-ar-Hased fræ þvi Þurra adgreint, og ei sijdur Votnen enn Jordena med þinne Blessan fylt og friovsgad, þier til Dijrdar, enn Mannkyn-enu til Nytsemdar. Eg bid þig audmiwklega: Læt mig jafnann þin trwlyndan Þienara fund-enn verda, og med skylldugu Þacklæte þessar þijnar Goodgiorder so brwka, ad eg i þijnum Alldengarde, christelegre Kyrkiu, ætijd blijfe sem grænn og bloomgadur Oliu-Vidur, og ad eg alleina forlæte mig uppæ þijna Giædsku og Goodgyrne. Læt mig þennann Dag med goodre Heilbrygde wtenda, þier til Dijrdar, en mijnum Næunga til Gagns og Gooda. Læt mig

mig bloomgast sem Palma-Vid, under Kross-ens Þwnga og allskyns Ofsooknum, og hvern-enn sem Mootlætinganna Bylgiur yferdynia, þa lat mig þo jafnann af mier gefa Oaslaatan-lega Avoxtu Trwarennar, Elskunnar, Vonar-ennar og Þolennmædennar, þijnu heilagasta Nafne til Lofs og Dijrdar, og odrum til Gagn-semdar og goods Epterdæmes, Amen.

Pridiadags Kvolld Bæn.

Ofadur sie Gud miñ HErra og Fader, sem mig þennann Dag hefur læted wtenda, og af skiærre Naad og Myskunseme milldelega vard-veitt mig fyrer ollum Hæskasemdum. Lijfs og Saalar, og fyrer allre Vondsku Diofulsens og hanns Verkfæra, so ad eg Guds Giædsku og Trwfeste, med gladværum Munne, mæ lofa, prijsa og vegsama, allt til nærverande Stund-ar. Hiaalpa mier framveges, minn Gud, so er mier noogsamlega hiaalpad. Hiaalpa mier fra ollum mijnum Syndum. Hiaalpa mier a Saal og Lijkama. Hiaalpa mier tijmanlega og eilijflega. Minn Gud, vardveittu mig fyrer allre Ogn, Hrædslu og Ofsbode Nætur-ennar. Vardveit mig fyrer skadlegum og skin-delegum Siwkdoomum, fyrer Ellds og Vatns Voda, fyrer braadum og Ovijsum Dauda, og ollum Oforum Lijfs og Saalar. Vert þu hia mier, so þarf eg ei ad kvijda, vertu mitt

Lioos og Heilsa, vertu Styrkur mijns Lijfs, so þarf eg ei fyrer neinum ad Ottast, vertu mitt Hiaalpar-Raad, og laat mig ei rata i nockra Olucku, og einga Plaagu naalægiast mijnu Heimkynne. HErra JEsu Christe, bevara þu minn Lijkama og Saal, fyrer Syndum, Skada og ollu illu; Laat mig roosamlega sofa, og vek mig upp aptur aa rettum Tijma, ad eg mege med Glede aptur siaa Lioos Morgundagsens, og aa Saalu og Lijfe blessadur, þig, mitt Lioos, mijn Heill og Lijf, Aaflaatanlega prijsa um̃ alla Eilijfd, A M E N.

Midvikudags Morgun Bæn.

EG losa og prijsa þig minn Gud og Fader, ad þu med þinne guddoomlegre Hlijfd, hefur mier naadarsamlega vidhallded þessa um̃lidna Noott, og laated mig þessa Dags Lioos med Glede og Heilbrygde siaa og lifa, aa hverium þu hefur skapad Sool og Twngl, þier til Dijrdar, enn Manneskiun̄e til Gagns og Gooda. Eg bid þig hiartanlega: Laat mig einnig þennann Dag med goodre Heilsu wtenda, þier til Dijrdar, enn Naunganum til Nytsemdar. Eñ einkum og sierdeiles gef þu mier þitt guddoomlegt Almætte, Vitsku, Giædsku og Myskunseme þacklaatlega ad vidkannast, uppaa þad þinn elskulegur Sonur, þad saña Lioos og Sool Rettlætesens, mætte mig einnig til eilijfs Lijfs uppsijsa.

lijfa. Og epter þessa Heims fallvaltta og forgeingelega Veru, leid þu oss til þess eilijfa Lioos og Dijrdar, þar þeir ed odrum kennt hafa, munu lioma sem Himensens Ge'slar, og þeir morgum vijsad hafa a Rettlæte ens Veg, sem Stiornur, ætijd og eilijflega, Amen.

Midvikudags Kvølld Bæn.

Ho Fadur sie DRottenn minn Gud, sem mig einnig þennann Dag hefur med Glede vt-enda lated sier til Dijrdar. Minn Gud, fyrergef þu mier af Naad, hvad sem helldst eg hefe þier a moote giort, med Hugsunum, Ord-um og Giørdum, vitande edur Ovitande, fyrer Saker dijrmætrar Forþienustu og saklausrar Pijnu mijns HErra og Heilsugiafara JESU Christi. Vardveit þu mig fyrer øllum Haaska. Gef mier sætt ad sofa, gledelega upp aptur ad vakna, og eilijflega saaluhoolpnum ad verda. Naad Fødursens stioorne mier, Vijsdoomur Sonarens endurnære mig, Kraptur heilags Anda upplyse mig. Minn Skapare, styrk þu mier; minn Endurlausnare, hialpa þu mier; minn Huggare, bw þu med mier og hugga þu mig. DRottenn blesse mig, og vardveite mig; DRottenn laate sijna Asioonu lysa yfer mig, og sie mier naadugur: DRottenn snwe sijnu Autz-lite til mijn, og gefe mier Frid: DRottenn Gud mitt Lioos, mijn Heill, mitt Traust og

Styrkur mijns Lijfs, gef mier nu Frid og Roo, sydañ sæluh ælplega Endalykt, og epter þetta Lyf, eilijfa Glede, A M E N.

Fiñtadags Morgun Bæn.

EG þacka þier, almættuge Gud og Fader, ad þu hefur mig æ þessare umlidenne Noott milldelega bevarad, og allt til þessa Dags med Glede og Heilbrygde nædarsamlega sparad, æ hverium þu hefur lagdt þijna yferfliootanlega Blessan yfer Fugla og Fiska, og oss þar med þijna Nædar-rijka Forsorgun tied og audsynt. Eg bid þig audmiwklega: Laat mig eiñig þenn-ann Dag þinna Goodgiørda med Hiartans Þacklæte vel nioota, og þitt guddoomlegt Al-mætte, Vijsdoom, Giædsku og Myskun þar

rotaf gudrækelega ihuga, sem og þa hæverd-ugu Kvølldmæltijd vors DRottenns JESU Christi, er hann æ þessum Dege innsette, og hanns dijrdarlega Himna-For, sem lijka æ þessum Dege skede, ad eg þessu alldrei forgley-me, so eg fræ Reidarþrumum þijns Løgmæls frijadur, enn fyrer þitt Nædar-rijka Evangeli-um endurnærdur og lijfgadur, þier til Dijrdar, eñ mijnum Næunga til Nytsemdar lifa mætte, og þig Oaflætanlega lofa og vegsama, hier stundlega, enn sijdann eilijflega, Amen.

Fiñtadags Kvølld Bæn.

Ofadur sie sa myskunsame Gud, sem mig þennann Dag hefur med Heilbrigde christelega wtenda lǽted, og minn Lijkama og Sǽl fra allre Olucku nádarsamlega verndad. DROttenn minn Gud, tak mig einnenn a þessare Nott under þitt fodurleat Myskunar Skiool, og bevara minn Lijkama og Sǽl, Æru og Gotz fra ollu Illu. Gef mier sǽtt ad sofa og heilbrigdum upp aptur ad vakna, þig ad lofa og prijsa ad eilijfu. DROttenn, þijn hægre Hond styrker mig, þitt Rettlǽte hughreyster mig, og under Verud þinna Armleggia hef eg mitt Athvarf; þa eg legg mig til Sǽngur, þenke eg til þijn, þvi þu ert minn Hiálpare, og under Skugga þinna Vǽngia er mitt Skiool. Mijna Sálu forlenger til þijn; þijn Rettinde vidhallda mier. Minn Gud, veit mier a hverre Stundu og Augnablike vidbwnum ad vera vid minne Burtfor, med þvi eg veit ecke nær koma mune mijn sijdarsta Stund, ad þu mijna Sǽl fra mier krefier, edur med þeim seinasta Dege Enda giorer a þessare Verolldu. Lattu mig a sijdarsta Dege heyra þa gledelegu Raust til mijn talada: Eya! þu goode og trwlynde Pioon, gack inn i Fognud þijns HErra: Komed blessader mijns Fodurs, og eigneft þad Rijke sem ydur er fyrerbwed fra Upphafe Veralldarennar. Þad veite mier Gud Fader, fyrer JEsum Christum

i Krapte heilags Anda, Amen.

Föstudags Morgun Bæn.

Eg þacka þier minn Gud og himneske Fader, ad þu mig eirneñ þennann Dag, hefur liꝼ ꝼꝛ lated, en hverium þu ecke alleinasta hefur skapad þann fyrsta Mann epter þinne eigenn Mynd, helldur og einnig mig i Syndunum deydda og af Dioflenum herteckna Manneskiu, fyrer þijns elsklega Sonar Blood og Deyd en Kroſſenum, fra Syndunum, Daudanum, Dioflenum og Helvijtes Kvolum frijad og frelsad. Eg bid þig af Hiarta: Lat mig þennann Dag, þijnu Nafne til Lofs og Dijrdar, og mijnum Næunga til Nytsemdar, christelega ytenda, og hialpa mier ad eg þvilijkre þinne Elsku og Trwfeste alldrei gleyme. Endurnya mig daglega epter þinne eigenn Mynd, ad eg hugge mig jafnañ vid mijns Hiartans elskulega Heilsugiafara Blood og Deyd, og Guds Barna Frijheit rettelega brwke, so eg þig þar fyrer hier stundlega, enn sijdann eilijflega lofa mætte, A M E N.

Föstudags Kvolld Bæn.

O Fadur sie Gud minn HErra, sem mig þennann Dag hefur christelega wtenda lated. Lofadur sie DRottenn, sem ei burtkastar minne Bæn, og snijr ei fra mier sinne Good-

Goodgyrne. Lofadur sie DRottenn minn Styrkur og Athvarf, mijn Hiaalp i þeirre stooru Neyd, sem oss alla hefur nadarsamlega verndad fra ollu Fære Lijfs og Lijkama, er oss hefde kunnad ad snerta, edur oss snert hefur vitande edur Ovitande. Eg seige þier Lof, Dyrd og Þacker, þu hinn Almattuge, ad þu alla mijna Ovine synelega og Osynelega hefur til Baka reked, og mig fyrer þeirra Vondsku og Flaattskap so nadarsamlega verndad og vardveitt. Mitt Hiarta er gladvært og mijn Saal prijsar þig fyrer alla þijna Giædsku og Myskunsemi, mijn Tunga skal hafa sijna Rædu um þig, og ætijd so segia: Lofadur sie Gud, og blessad sie hanns heilaga Nafn ad eilijfu. Gud minn, fyrergefdu mier allar mijnar Synder, gef mier sætann Svefn, vardveittu mig fyrer ollu Illu. Vek mig upp aptur med Gladværd og Heilbrigde, og laat mitt Hiarta, Tungu og Munn, þig lofa bæde nu og sijdar meir um alla Eilijfd, Amen.

Laugardags Morgun Bæn.

EG þacka þier minn Gud, ad þu hefur laated mig þennann Dag gladværann og heilbrigdann sia og lifa, a hverium þu ecke ad eins hefur hvijlst epter fullendada Skøpun allrar Veralldarennar, og hann helgad, helldur og einnig hefur þinn eingetinn Sonur minn HErra

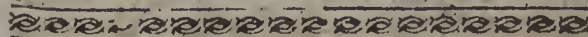
JEsus Christur minna vegna grafenn ꝏ þessum sama Dege hvijlst i Grøfenne, og nijer þꝏ eilijfu Hvijld wtvegad. Eg bid þig audmiwklega: Læt mig og so þennann Dag hier til Jrdar, enn Naunganum til Nytsemdar wtenda, og þinn Hvijldardag æriid med Hlijdne halda, og mig i Dag af Hiarta þar til reida og bwa. Gef mier þꝏ rettu Sælarennar Hvijld og Roosemi i Christo JEsu. Læt mig uppꝏ hans dijrmætu Forþienustu med Fride og Fognude um sijder skiliast vid þennan Eymdar-Dal, og i þijna himnesku Hvijld og ævaranđe Sabbats-Dag inngꝏnga, hvar eg þig, fyrer alla þijna Velgiørninga, lofa, prijsa og vegsama mege ad Eilijfu, Amen.

Laugardags Kvølld Bæn.

LOf sie þier þu allra hæsta Odaudlege Gud, Lof sie þinne mildre Giædsku og Myskunsemi, Lof sie þinne eilijfre Speke og Sannleika, ad þu hefur mig ꝏ þessum Dege, og allre þessare umlidenne Viku fyrer øllum Skada og Hꝏska Lijfs og Sælar so nꝏdarsamlega bevarad, og til þessa Tijma fødurlega vardveitt og vidhallded. Eg bid þig, ad þu vilier þeirre Giædsku, sem þu hefur vid mig uppbyriad, nꝏdarsamlega framhallda, og mig ꝏ þessare Nootu, under þinne Guddoomlegre Vernd, roosamlega hvijlast lꝏta. Gud vertu mier nꝏduaur

ept-

epter þinne stooru Góódgyrne, og afmáa Syn=der mijnar epter þinne mikelle Myskunseme, láttu nu i Dag, allar mijnar Synder wt af Deya, under eins og eg wt af sofna, so eg mege roosamlega sofa, glædværlega upp aptur vakna, og tilkomande Viku christelega uppbyria og wt=enda, þier til Dijrdar, mijnum Náunga til Nytsemdar, og mier siálfum til Gagns og Góó=da, so eg mege viss og Oefadur vera um þijna foodurlega Trwfeste og Myskunseme, fyrer JE=sum Christum. HErra Gud minn Fad=er, eg befala nu minn Lijkama og Sál, Æru og Góß, og alla mijna i þijnar Hendur, vard=veittu oss Dag og Nott. J þijnar Hendur fel eg minn Anda, þu hefur mig endurleyst, trw=faste Gud, þier sie Lof og Dyrd ad eilijfu, Am.

Dagleg Morgun Bæn.

DRottenn Gud minn Skapare, minn End=urlausnare og minn Helgare, eg þacka þier af Hiarta fyrer þijna foodurlega Náadar Vernd, og þijna heilogu Engla himnesku Voku og Vakt=an, sem eg hefe á þessare umlidnu Noott so rijk=uglega ødlast, þar ed þu hefur af þinne Trwfeste miog dásamlega vardveitt mijna Sál og Lijk=ama, mijna Æru og Góoß og allt hvad eg hefe. Hier med hefur þu frá mier snwed so Otelianlega

mærgre Olucku og Skelfing, banvænum Soottum, og hverskyns Haaska sem mier hefde kuñad til ad falla af Ellds og Vatns Voda, vondum Monnum edur skadlegum Dijrum, einnig fordad mier vid Vallde og Vielum þess vonda Ovinar Diofulsens og allra hanns Erendesreka; þu hefur frelsad mig fra allre Neyd, somuleides brædum og illum Dauda, og hefur so hialpad mijnu Lijfe fra tijnanlegre Ogiæfu og eilijfre Glotun. Nu bid eg þig audmiwklega: Miñ Gud og O Roottenn, vertu mier nadugur vegna þinnar Giædsku, og afmaa þu allar mijnar Synder epter þiñe mikelle Myskun. Virdstu framveges a þessum Dege ad giora vel til mijn med þiñe Naad og Goodfyse, so ad þijn Giædska og Trwfeste sie eiñig þeñañ Morgun og jafnañ endrarnær yfer mier fersk og ny, lijka sem ein Fegurdar Koróna þinnar Naadar og Myskunseme. Og so sem þu hefur mig daasamlega forsorgad allt fra Moodur Lijfe og giort mier allt til gooda, so virdstu nu einnig a þessum Dege mijn milldelega ad minnast med þinne fodurlegre Blessan, so ad þijn Naad og Sannleike rade jafnañ og stioorne yfer mier tijmanlega og eilijflega. Vardveittu mig med þinne Almættes Hende, og leid mig med Varatekt þinna heilogu Engla, so ad sa hreckvijse Ovinur Diofullenn fae einga Magt yfer mier med sijnu helvijtsku Vallde, nie med Tilstyrk og Illrædum þeirra Oguðlegu

Heim-

Heimſens Barna i nockurn Maata, helldur ad eg mætte rijkulega Bleſſan hreppa, bæde tiß Lijfs og Saala, og verda ſo olldunges frij og frelſadur fraa allre Syndarennar Vondſku, tijmañlegre N ſiaa, og eilijfre Fordæmingu. Laattu minn giorvallann Vilia, Vit og Skynſeme, þad eg giore og læt Ogiort, vera þijnum heilaga Vilia underorpedi, ſo eg med Heilſu og Fognude, þad eina fullkomne aa þeſſum Dege og framveges, ſem þienar þier til Heidurs, enn mijnum Naunga til gooda, uppaa þad, ad eg fyrer þijna Nad, mætte i Samfelage allra Hreinhiartadra og Utvalldra, loſa, heidra og vegſama þigenu og uñ alla Eilijfd, Amen.

Kvølld Bænen.

O Fadur ſie O Drottenn minn Gud og Skapare, ſaa ſem mier jafnaan Atvinnu veiter, minn Endurlauſnare og Saaluhiaalpare, minn Helgare og Huggare, hver mier eiñeñ aa þeſſum Dege hefur ſo rijkuglega audſynt ſijna furdanlega og yfirſliootanlega Giædſku og Goodgyrne. O Drottenn, þier einum ber Heidurenn, þar ed þu hefur ſo naadarſamlega Bænheyrt mig, og aa þeſſum Dege audſyndt mier og mijnum ſo marga og Oteliankega Velgiorninga, einnenn foodurlega fraa mier hrunded allre Olucku og Haaſkaſemdum, bæde til Lijfs og Saalar. Eg bid þig audmiukslega, ad þu vegna

þeirr-

Þeirrar dijrmætu Verdskulldunar og Forþenustu þijns elskulega Sonar JEsu Christi mijns einka Endurlausnara og Heilsugiafara, virdest ad fyrergefa mier allar mijnar Synder, med hverium eg hefi bæde vitannlega og Ovitanlega, a þessum Dege, sem endrar nær, þig saarlega styggt og moodgad. Vardveittu mig nu a þessare Noottu, og alla Tijma, under þinne fodurlegre Vernd og Naadar-Skioole. Umkrijng mig med Vaktan þinna heilogu Engla, og Skialldborg þess himneska Herskara, so mijn Saal og Lijkame, Æra, Gotz og allt hvad eg hefi, sie vel verndad og vardveitt. Snw þu fra mier hverskyns Olucku, Skelfing og skadlegum Spottum, Ellds og Vatns Voda, einnenn Araas vondra Manna, og Ogn illra Dijra. Geym mig fyrer Vallde og Vielum þess hreckvijsa Ovinar Diofulsins og allra hanns Utsendara, og forda mier og mijnum vid sierhvorre Neyd og braadum Dauda, so ad Saala mijn og Lijf mætte fullkomlega frelsast fra tijmannlegre og eilijfre Glotun og Fordæmingu; Uppa þad, ad eg fyrer þinn naadugann Vilia og Velþocknan mætte med Heilbrygde og Gladværd aptur sia og skoda þad lystelega Dags Lioos, og þig sannann Gud Fodur, Son og heilagann Anda, vegna þinnar Giædsku og Trwfeste, sijdann Oaflaatanlega lofa, vijdfrægia og vegsama, asamt med þeim dijrdlega Skara

hei-

heilagra Engla og utvalldra Guds Barna um̃ alla Eilijfd, Amen.

Eitt Kvølld Vers (Hr. S. S. S.)

Ton, Eilijft Lijfed er æskelegt.

O Gud! sem medur ædstum Krapt, Erside setter Dag, enn Noott til Hvijldar hefur skapt, og helldur þvi enn vid Lag, af fødurlegre Astar Root, allt Gott so veitter þu, allt þo vier fromdum Illt æ moot, allt fyrergef þad nu, þiñ Engla Skare nu i Noott, nalægest oss so verde roott, vertu oss sialfur HErra hia, Hiastod þijn geyme oss berst, berst þegar Lijfid endast æ, æ þier vor Trw sie fest, fest oss i Ørmum þijnum þa, þa er vijs Dijrden mest, Amen.

Annad Kvølld Vers (Sr. P. P. S.)

Med sama Lag.

Sylur oss Nætur Hwmed enn, Himensins biarta Sool, þrefalldest AEra þijn ONotteñ, þu sem oss veiter Skiool: AE! vor Misgiorda Otal Sky, upprunnen þier til Moods, Dag = Synder allar driif þu i, Dauda Haf JEsu Bloods, Hialpræces tef ei hærsta Gnott, heilnæma gef oss Værdar Noott, sel eg i þijna Hlijfdar = Hond, Hws, Kvinnu, Meñ og Børn, eiged Laan, Heilsu, Lijf og Ond, liika minn Astvin hvørn, Hvijldar og allskyns Heilla Grønd, hepte þijn Fridar Vørn, Amen.

Þrids-

Þridia Kvelld Vers (Sr. H. E. S.)

Med sama Lag.

HAgs Lok nu bodar Dꝫmann svort, Dauda Hwm minꝫer ꝫ, sañaRetlætes Soolen biort, siist hverf oss burtu frꝫ, vort hid þꝫngbæra Synda Safn, sem allt til Himens nær, fyrer þitt blessad Frelsis Nafn, forlꝫta bidium þær, send þu Rꝫttværder sætar enn, sign' og bevara Hws og Menn, ef oss burtkalla þockuast þier, wr þessum Nætur Blund, Vilie þiñ goodur verde hier, eñ veit fyrer sialfs þijns Und, i Abrahams Fadmlög vijkium vier, ꝫ værre Andlꝫts Stund, Amen.

Daglegt Vers (P. P. S.)

Med sama Lag.

HEyrdu nu Hiartans Mꝫled mitt, minn Gud, eg hroopa ꝫ þig, Elskunnar blessad Auglit þitt, ꝫlijte i Myrkun mig, wtskwfa DRottenn ecke mier, Asioonu þinne frꝫ, ormæddur kvaka eg epter þier, Andsvor blijd lꝫt mig fꝫ: Bænheyr mig DRottenn, Bænheyr mig, bænheyrdur so eg heidre þig, ofirgef mig i eingre Neyd, adrer þo gleyme mier, umkrijnge mig þijn Adstod greid, allt þo mier hafne hier, vertu mitt Lioos i Lijfs og Deyd, lꝫttu mig fylgia þier, Am̃.